ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 277ον

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1944

Τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944 ὁ ἑλληνικὸς Λαός. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ κομμουνισμὸς πέτυχε ν' ἀποτυπώση τὴν ἀνάμνηση αὐτὴ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάθε Δεκέμβρη στὴν Ἑλλάδα ν' ἀποτελῆ ἕνα μαῦρο σταθμό, ποὺ μπροστά του οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς θὰ στέκουν μὲ φόβο, γιὰ ν' ἀνταλλάσσουν γιὰ τὸ μέλλον τὰ πικρὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος.

Καὶ τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἀνάμνηση τῆς στυγνῆς τρομοκρατίας, μὲ τὶς ἀπάνθρωπες ἐκτελέσεις, τοὺς διωγμούς, τὰ βασανιστήρια, τὶς σφαγές, τοὺς ἐμπρησμούς, τὶς ἀνατινάξεις, τὶς λεηλασίες, τὶς ὁμηρίες καὶ τοὺς ὁμαδικοὺς τάφους, δὲν τὴν ἐμπνέει ἡ διάθεση ἀναμοχλεύσεως τῶν παθῶν. Τὴν ὑπαγορεύει ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος χιλιάδων ἡρωικῶν νεκρῶν, οἱ ὁποῖοι, ὑπακούοντας στὶς ἐπιταγὲς τοῦ Ἔθνους, ἔπεσαν μαχόμενοι ἢ βρῆκαν τραγικὸ θάνατο.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προβάλλει ὡς ἐπιτακτικὸ καθῆκον ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡ ἀνάμνηση τοῦ αἱματοβαμμένου Δεκέμβρη 1944, γιὰ νὰ σωφρονιζώμαστε καὶ ν' ἀγρυπνοῦμε. Ἐξ ἄλλου ὁ Δεκέμβρης τοῦ 1944 δὲν ἀντιπροσωπεύει ἁπλῶς μιὰ συμβολικὴ νίκη τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας, ἀλλ' ἀποτελεῖ μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς αἱματηρὲς φάσεις ἑνὸς σκληροῦ ἀγῶνος, ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἀπεργάζονται τὴν κατάλυση τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι δὲ γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, ὑπῆρξε, κατ' ἐξοχήν, νίκη τοῦ Λαοῦ καὶ

τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, γιατὶ σ' αὐτοὺς ἔλαχεν ὁ κλῆρος ν' ἀντιπροσωπεύουν, κατὰ τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες, μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τὸ ἑλληνικὸ Κράτος. Δικαίως, λοιπόν, πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ ὅσα ὑπέροχα ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐπετέλεσαν, ἀλλὰ καὶ γιατί, κατὰ πρῶτο λόγο καὶ κυρίως, ἐναντίον αὐτῶν ἐστράφη ἡ μανία τῶν κομμουνιστῶν, πρὸς τὴν ἐγκληματικὴ πορεία τῶν ὁποίων ὑψώθησαν σὰν ἀνασχετικοὶ φραγμοί.

Τὸ Ἔθνος δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν προσφορά τους, τὶς θυσίες τους, τὴ γενναιότητα, τὴ φιλοπατρία τους καὶ τὴν ἀκλόνητη προσήλωσή τους στὰ ὑπέροχα ἰδεώδη τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Στὸ σκληρὸ ἐκεῖνο ἀγῶνα οἱ ἀστυνομικοὶ διεκρίθησαν ἰδιαίτερα καὶ ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα. Ἐπείνασαν, ἐταλαιπωρήθησαν, ἐμαρτύρησαν, ἀλλά, χωρὶς νὰ ὑποκύψουν, χάρισαν στὸ Ἔθνος τὴ Νίκη.

Τὸ Ἔθνος ἀποτίει φόρο τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης στὶς στρατιὲς τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων ποὺ θυσιάσθηκαν στὸ βωμὸ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἡ θυσία τους ἂς μᾶς ἐμπνέῃ σὲ ὑψηλὲς πράξεις, γιὰ τὴν ἀξιοποίηση καὶ θεμελίωση τῆς Νίκης ἐκείνης, ποὺ κερδήθηκε μὲ πολὺ αἷμα.

***

Τώρα τὸ Ἔθνος ἐπιδίδεται σὲ ὡραίους εἰρηνικοὺς ἀγῶνες ἀναδημιουργίας καὶ προόδου. Καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας μὲ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις παραμένουν πάντοτε οἱ ἀποφασιστικοὶ στρατιῶτες τῆς Εἰρήνης, περιφρουροῦντες τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Ἀσφάλεια τοῦ Λαοῦ μας καὶ προστατεύοντας ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ τὴ Δημοκρατία μας.

Ν. Α.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ, ΕΤΟΥΣ 1950

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

4. Κριτήριον. Τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ κρίσει του περὶ δεκτικότητος ἢ μὴ τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ, κατὰ πόσον ἡ φθορὰ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνηλίκου ἔχει χωρήσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀρκῇ πλέον ἡ ἀναμορφωτικὴ ἀγωγὴ πρὸς ἀνακοινωνικοποίησίν του, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ δραστικωτέρα «σωφρονιστικὴ» ἀγωγή. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι κατ' οὐσίαν καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐφήβου ἐγκληματίου ἐν σωφρονιστικῷ καταστήματι συνιστᾷ ἀγωγήν. Μάλιστα ὁ παιδαγωγικὸς χαρακτὴρ προέχει τοῦ ποινικοῦ. Ἐπὶ περιορισμοῦ ἐν σωφρονιστικῷ καταστήματι, πρόκειται περὶ παιδαγωγικῆς μεταχειρίσεως ποινικῆς χροιᾶς. Ἀντιθέτως ἐπὶ τῶν ποινῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῶν ἀγόντων τῆς μετεφηβικὴν ἡλικίαν, πρόκειται περὶ ποινικῆς μεταχειρίσεως παιδαγωγικῆς χροιᾶς.

5. Διάρκεια. Ὁ κῶδιξ ὁρίζει ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διαταχθέντα ἀναμορφωτικὰ μέτρα παύουσιν αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν θὰ ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ τὸ ἐν λόγῳ ὅριον μέχρι τοῦ 25ου ἔτους, περὶ ὃ περίπου ἐπέρχεται ἡ βιολογικὴ ἐνηλικίωσις. Πρόωρος στέρησις τῆς ἀναγκαιούσης ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς ἀποβαίνει βλαπτική.

IX. Τὰ ἐπὶ μέρους ἀναμορφωτικὰ ἔργα.

1. Ὁ Π.Κ. ἄρθρ. 122 καθορίζει περιοριστικῶς τὰ ποικίλα ἀναμορφωτικὰ μέτρα. Ἡ περιοριστικὴ ἀπαρίθμησις ὑποδηλοῖ δυσπιστίαν τοῦ νομοθέτου ἔναντι τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων, μὴ ἔχοντος ἐλευθέρας τὰς χεῖρας του, ὅπως διαμορφώσῃ καὶ καταγνώσῃ καὶ ἕτερα κατὰ τὴν κρίσιν του ἐνδεικνυόμενα παιδαγωγικὰ μέτρα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνηλίκου. Ἄλλως τὸ σχέδιον (οὐχὶ ὁ τελικῶς ψηφισθεὶς νόμος) τοῦ γερμανικοῦ νόμου περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων ἔτους 1923.

2. Τὰ προβλεπόμενα ἀναμορφωτικὰ μέτρα εἶναι τὰ ἑπόμενα :

α) «Ἐπίπληξις τοῦ ἀνηλίκου». Προκριτέος ὁ ὅρος «νουθεσία», ἀποδίδων πληρέστερον τὸ παιδαγωγικὸν περιεχόμενον τοῦ μέτρου. Ἡ ἐπίπληξις δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῆται ἐνώπιον τρίτων, διότι τότε ἐξευτελίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἐνσταλάζει μῖσος ἐν τῇ ψυχῇ του. Συνιστῶμεν, ὅπως ἡ ἐπίπληξις γίνηται προφορικῶς καὶ μετὰ πατρικῆς προσηνείας, σοβαρότητος καὶ οὐχὶ ἀγριότητος. Ὁμοίως συνιστῶμεν, ὅπως παρακολουθῆται καὶ ἐλέγχηται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἀνηλίκου ἐν τῇ πράξει, κατόπιν τῆς γενομένης ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἐπιπλήξεως· ἐν περιπτώσει δ' ἀποτυχίας τοῦ ἐπιβληθέντος τοιούτου παιδαγωγικοῦ μέτρου, δέον νὰ καταγινώσκηται ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἕτερον προσφορώτερον ἀναμορφωτικὸν μέτρον. Τοιαύτη δ' εἶναι, καθ' ἡμᾶς κριτάς, ἀφορμωμένους ἀπὸ παιδαγωγικῶν κριτηρίων, συμφώνως πρὸς τὸ νέον πνεῦμα τοῦ καθιερουμένου ὑπὸ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος νέου «Παιδαγωγικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων», ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ Π.Κ. ἄρθρ. 124 περὶ μεταβολῆς τῶν καταγνωσθέντων ἀναμορφωτικῶν μέτρων.

β) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειαν τῶν γονέων, ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων αὐτοῦ». Συνιστῶμεν τὸ μέτρον, ὁσάκις οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀνηλίκου εἶναι καλῆς πίστεως, ὁπότε θὰ

γίνωσι παραστάται καὶ συναντιλήπτορες τῆς ἠθικῆς σωτηρίας τοῦ ἀνηλίκου. Ἀντεδείκνυται πάντως, εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον εἶναι ἠθικῶς σαθρόν. Ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων ἐν τῇ πράξει δέον τακτικῶς, ἐν παιδαγωγικῷ οἰκογενειακῷ συμβουλίῳ μετὰ τῶν καλῆς πίστεως γονέων, νὰ ἐρευνᾷ τὴν πορείαν τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνηλίκου. Ἂς μὴ ἐπαναπαύηται εἰς τὴν ἁπλῆν ἐφ' ἅπαξ ἐξαγγελίαν τοῦ μέτρου.

Ἐν συνεχείᾳ συνιστῶμεν καὶ ἐνταῦθα τὰ προκειμένου περὶ τοῦ ἀναμορφωτικοῦ μέτρου τῆς ἐπιπλήξεως λεχθέντα, ἤτοι ὅπως παρακολουθῆται καὶ ἐλέγχηται ἐν τῇ πράξει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἀνηλίκου, κατόπιν τῆς γενομένης ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων παραπομπῆς τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειαν τῶν γονέων, ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων (τοιαύτη δ' εἶναι καθ' ἡμᾶς ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ Π.Κ. ἄρθρ. 124 περὶ μεταβολῆς τῶν καταγνωστέων ἀναμορφωτικῶν μέτρων).

γ) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν προστατευτικῶν ἑταιριῶν». Συνιστῶμεν τὴν συνεργασίαν μετ' ἐγκρίτων καὶ σεμνῶν θρησκευτικῶν σωματείων, μετὰ τῶν εὐγενῶν σωμάτων τῶν προσκόπων καὶ τῶν ὁδηγῶν, καὶ τέλος μετὰ σεμνῶν καὶ εὐγενῶν ἀθλητικῶν σωματείων. Ἔγκριτος ὁ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 λειτουργοῦν Σύλλογος «Μέριμνα Ἀνηλίκων», ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ὁποίου ἠνάλωσαν τὴν προσωπικότητά των αἱ ἀείμνηστοι μεγάλαι φιλάλληλοι, Ραλλοῦ Γεωργαντᾶ καὶ Ἀμαλία Ψάλτη, πλὴν καὶ ἄλλαι εὐγενεῖς Ἑλληνίδες. Οἱ δικασταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς ἂς προωθήσωσι τὴν δημιουργίαν προστατευτικῶν ἑταιριῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ παντὸς δικαστηρίου ἀνηλίκων.

δ) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἱδρυμάτων». Συνιστῶμεν τὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ἀόκνως προμαχομένου ὑπὲρ πάσης εὐποιΐας Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος τῶν Βασιλέων, περὶ οὗ καὶ ὁ προβλέπων τὴν συνεργασίαν ταύτην νόμος (1950), μετὰ τοῦ ἐπιδείξαντος λαμπρὰν δρᾶσιν Π.Ι.Κ.Π.Α. καὶ μετὰ τοῦ Ἱδρύματος τοῦ Ἐράνου Βορείων Ἐπαρχιῶν.

ε) «Θέσις τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν εἰδικοῦ ἐπιμελητοῦ». Ὁ ἐπιμελητὴς ἔσεται ὁ ἐν παντὶ «φύλαξ ἄγγελος» τοῦ ἀνηλίκου, ὅστις θὰ προστατεύσῃ αὐτὸν κατὰ παντὸς κινδύνου καὶ θὰ ἀνδρίσῃ αὐτὸν πρὸς κτῆσιν τῆς ἠθικῆς εὐτυχίας.

Ὁ διορισμὸς ὡς εἰδικῶν ἐπιμελητῶν ἐντίμων καὶ ἀγαθῶν οἰκογενειαρχῶν, ἐμπνευσμένων ἐπαιδευτικῶν (ὁραματίζομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου διδασκάλου καὶ Γυμνασιάρχου μου ἐν τῷ Προτύπῳ Κλασσικῷ Γυμνασίῳ τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Δημητρίου Γουδῆ) ἢ πεφωτισμένων ἱερέων (τοιαύτη φερ' εἰπεῖν εἶναι ἡ εἰκονιζομένη ἐν τῷ μυθιστορήματι ἁγία μορφὴ τοῦ ἱερέως Γρηγορίου ὑπὸ τοῦ Σώτου Χονδροπούλου «Στὸν ἀγρὸ τοῦ θερισμοῦ» (β' ἔκδ., Ἀθῆναι 1955), οὐχ ἧττον τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μὴ ἀποτελοῦσα πλάσμα φαντασίας, ἀλλὰ σήμερον ζῶσα Ἑλληνικὴ μορφὴ τοῦ ἀνωτέρας πνοῆς Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως Ἐλευσῖνος Γεωργίου Πυρουνάκη), θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν τῇ πράξει ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ τοῦ νόμου, ἀγνοοῦντος δυστυχῶς τὰ ἀναμορφωτικὰ μέτρα τῆς τοποθετήσεως παρὰ ξένῃ ἐντίμῳ καὶ ἀγαθῇ οἰκογενείᾳ, τῆς παραπομπῆς εἰς τὰς σχολικὰς ἀρχὰς καὶ τέλος τῆς παραπομπῆς τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκκλησίας. Ὁμοίως παράλειψις θὰ ἦτο, ἐὰν δὲν ἀνεφέρομεν καὶ τὴν ὅλην δρᾶσιν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ.κ. Μεθοδίου Καλπογιάννη, Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παντανάσσης καὶ Προφ. Ἠλιοῦ Τζιτζιφιῶν. Ἔχων λεπτὴν ψυχὴν ἀκούει εἰς πᾶσαν φωνὴν δυστυχίας, ἀλλά, ὢν μετριόφρων, κρύπτει πᾶν ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενον καλόν.

στ) «Τοποθέτησις τοῦ ἀνηλίκου εἰς ἀναμορφωτικὸν κατάστημα». Τὰ λειτουργοῦντα, οἰσιαστικῶς δύο, ἀναμορφωτικὰ ἱδρύ-

ματα (ἓν δι' ἄρρενα καὶ ἕτερον διὰ θήλεα) τοῦ 'Υπουργείου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης δὲν ἀποδίδουσι, παρὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ προσωπικοῦ. 'Απαιτεῖται ἡ πρόκρισις ποικίλων, μικρῶν, οἰκογενειακῶς λειτουργούντων, ἀναμορφωτικῶν ἱδρυμάτων, ἐπιτυγχανομένης οὕτω τῆς κατ' ἐξατομίκευσιν ἀγωγῆς. "Οσον περισσότερον εἶναι τὸ πλῆθος τῶν τροφίμων ἐν ἑνὶ ἱδρύματι, κατὰ τοσοῦτον μειοῦνται τὰ ποσοστὰ τῆς ἐπιτυχίας. Κτίρια δίκην στρατώνων, οἷον τὸ τοῦ Κορυδαλλοῦ, ἀποκρούονται μετὰ δυνάμεως.

ζ) «'Επιβολὴ ὑποχρεώσεων εἰς τὸν ἀνήλικον». Διὰ τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐπιβολὴν τοιούτων ὑποχρεώσεων δύναται ὁ ἐμπνευσμένος δικαστὴς ἀνηλίκων νὰ ἀναπτύξῃ πλουσιωτάτην ἀναμορφωτικὴν δρᾶσιν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνιστῶμεν τὴν ἐνέχουσαν πλούσιον ἠθικὸν περιεχόμενον ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνηλίκου, ὅπως ἐκ τῆς ἰδίας του ἐργασίας ἀποζημιώσῃ πᾶν θῦμα τῆς ἐγκληματικῆς του δράσεως καὶ ὅπως προβαίνῃ ἐκ παραλλήλου εἰς ἀγαθοεργίας. 'Ανάγκη πάντως νὰ προπαρασκευασθῇ ὁ ἀνήλικος καταλλήλως, ὥστε αὐτοβούλως νὰ συνεργῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπουλώσεως τῶν πόνων τῶν συνανθρώπων.

Χ. Συναισθήματα τῶν παιδαγωγούντων.

'Αλλὰ, γενικῶς εἰπεῖν, ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς ἐπιτυχίας οἱουδήποτε ἔργου ἠθικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἐγκληματήσαντος ἀνηλίκου, θεωροῦμεν τὴν συναίσθησιν πραγματικῆς ἀγάπης ἔναντι αὐτοῦ ἐκ μέρους παντὸς τεταγμένου ὀργάνου, δικαστοῦ ἀνηλίκων ἢ ἑτέρου. 'Αποκρούομεν, πάσῃ δυνάμει, τὴν συμμετοχὴν προσώπων, μὴ ἐμφορουμένων ὑπὸ ἀφθόνων συναισθημάτων κοινωνικῆς φιλαλληλίας, ἀδόλου χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς συνανθρώπους, καὶ εἰδικώτερον καὶ ἀγνῆς στοργῆς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους.

'Αληθῶς τὸ μέγα μυστικὸν τῆς Παιδαγωγικῆς 'Επιστήμης εἶναι ἡ ἀγάπη. Διὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει». Διὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις «οὐδέποτε ἐκπίπτει», (Παύλου Α' πρὸς Κορινθίους 'Επιστολή, XIII).

Κατὰ τὸν Χ. Γκιτάκον : «Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ψυχολογικὸς ἄμβων τοῦ Adler εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν ἄμβωνα τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγάπης ; "Οτι τὸ κήρυγμα τοῦ μετὰ λόγου βιώσαντος σοφοῦ εἶναι κήρυγμα τῶν αἰωνίων τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀληθειῶν, ἀκουόμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πεδίου ; »

ΧΙ. 'Επίλογος.

Τελευτῶντες ἀναφερόμεθα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον : «"Ος, ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν, ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται » ! Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ὁ Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστὸς ἀπένειμε τὴν δέουσαν μεγαλειώδη ἀξίαν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς κοινωνικὴν πρόνοιαν. Μεγίστη πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι ἡ νεότης συνιστᾷ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς αὐγῆς, αἵτινες δύνανται νὰ προμηνύωσι λαμπράν, πλὴν ὅμως, ἴσως, δυστυχῶς καὶ σκοτεινὴν ἡμέραν. Πολιτεία σώφρων τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας ὑπὲρ τῆς πρὸς τελειότητα ἀγωγῆς τῆς νεολαίας, ὑπισχνεῖται ἐλπίδα καὶ ἐνθάρρυνσιν, πρὸς γενικὴν, ἀνωτέρας πνοῆς, προαγωγὴν τῆς ἀνθρωπότητος. 'Αντιθέτως οἱαδήποτε καταφρόνησις τῆς τοιαύτης πολιτικῆς θὰ θεμελιώσῃ γενικὴν ἠθικὴν πτῶσιν καὶ διάλυσιν, ἄνευ ἑτέρου δὲ θὰ φονεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Η ΕΞΙΧΝΙΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Νὰ καὶ ἕνα παράξενο φονικό, ποὺ ἀπ' ἀλλοῦ ξεκίνησε καὶ ἀπ' ἀλλοῦ ξεδιάλυνε, καὶ ποὺ ἀπετέλεσε μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Αὐτὸ συνέβη στὸν Πειραιᾶ κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1928, ὅταν ἕνα τμῆμα τῆς γειτονικῆς παραλιακῆς μεγαλοπόλεως, τὸ κεντρικό, τῆς κυρίως πόλεως, ἀστυνομεύετο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, καὶ τὰ προάστιά του ἀπὸ τὴ Χωροφυλακή.

Ἕνα πρωινό, στὶς 15 Μαρτίου 1928, τὸ 9441 ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ «Τζάννειο» Νοσοκομεῖο καὶ ὁ ὁδηγός του Βασίλειος Λιαδᾶκος φώναξε ἀμέσως γιατροὺς καὶ νοσοκόμους, προβάλλοντας στὴν εἴσοδο.

—Ἐλᾶτε γρήγορα . . . Ἔχω ἕνα βαρειὰ πληγωμένο μέσα στὸ ταξί . . . Ἔχει τοῦ κόσμου τὴν αἱμορραγία.

Ἀμέσως ἔτρεξαν γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι καὶ μ' ἕνα φορεῖο κουβάλησαν ἀπὸ τὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Λιαδάκου ποὺ ἦταν καταματωμένο τὸν τραυματία ποὺ μετέφερε. Ὁ τραυματίας ἦταν κάποιος Νῖκος Τσαλίκης, 35 χρόνων, πρόσφυγας ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια, ὑλοτόμος καὶ φορτοεκφορτωτὴς, μόνιμος κάτοικος στὸ Νησὶ τῶν Καλαμῶν, ποὺ προσωρινὰ ἔμενε στὸν Πειραιᾶ. Ἔφερε ἕνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα διαμπερὲς μὲ εἴσοδο ἐπάνω ἀπὸ τὸ δεξιὸ γλουτὸ καὶ ἔξοδο ἀπὸ ἐμπρός, λίγο δεξιώτερα ἀπὸ τὸν ἀφαλό. Τὸ βλῆμα τοῦ εἶχε κόψει μέσα τὰ ἔντερα τοῦ φουκαρᾶ καὶ ὁ Τσαλίκης σφάδαζε ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἡ κατάστασίς του ἦταν ἀπελπιστικὴ καὶ λίγες ἦσαν οἱ ὧρες του, γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ τὰ ἀντιβιοτικὰ ἦσαν ἄγνωστα, ἡ περιτονῖτις πρῶτα καὶ ὁ θάνατος ὕστερα, θὰ ἦταν τὰ ἀναγκαῖα ἐπακόλουθα. Καμμιὰ ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ τὸ ἤξεραν, πρὶν νὰ τὸν βάλλουν στὸ χειρουργεῖο καὶ νὰ τοῦ κάνουν λαπαροτομία, μήπως ἕνα στὶς δέκα χιλιάδες φορὲς τὸν σώσουν, προσπάθησαν νὰ τοῦ πάρουν λίγα λόγια γιὰ τὸ πῶς τραυματίσθηκε.

— Νά, ἤμουνα σήμερα τὸ πρωὶ στὰ Μανιάτικα καὶ συνάντησα τὸν ξυλέμπορο Κωνσταντινίδη, δὲν θυμᾶμαι ὅμως σὲ ποιὸ δρόμο. Ἐκεῖ λίγο πιὸ πέρα τσακώθηκε ὁ Δημήτριος Κωστέας, ἕνας ἐργάτης, μὲ ἕνα ἄγνωστό μου. Τὸν Κωστέα τὸν ἤξερα ἀπὸ τὴν Καλαμάτα ποὺ δουλεύαμε μαζὶ στὸ λιμάνι, ξεφορτώνοντας τὰ καράβια. Πῆγα νὰ τοὺς χωρίσω ἐκεῖ ποὺ τσακωνόντουσαν, μὰ ἔπεσαν δυὸ - τρεῖς πιστολιὲς καὶ μ' ἅρπαξε καὶ μένα μιὰ σφαῖρα. Ὕστερα καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ποὺ ἐμάλωναν ὅταν κατάλαβαν ὅτι πληγώθηκα ἐγώ, τό σκάσανε. Ὕστερα ἔφυγα κι' ἐγώ . . . Αὐτὸ συνέβη τὴν περασμένη νύχτα λίγο πρὶν ξημερώσῃ. Ἔμεινα δυὸ τρεῖς ὧρες στὸ σπίτι γιατὶ νόμιζα ὅτι εἶχα μονάχα τὴ σφαῖρα στὰ ψαχνὰ καὶ ὅτι τὸ τραῦμα ἦταν ἐπιπόλαιο καὶ θὰ περνοῦσε Μὰ μὲ ἔσφιξαν οἱ πόνοι καὶ μόλις ξημέρωσε βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγα στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου. Ἐκεῖ βρῆκα ἕνα ταξὶ . . . Δὲν μποροῦσα νὰ βαστάξω ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἔβαλα τὶς φωνές. Ὁ σωφὲρ μὲ ἅρπαξε καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ . .

Σὲ λίγο, ποὺ φούντωσε ὁ πυρετός, ὁ Τσαλίκης ἄρχισε τὰ παραμιλητά. Καὶ ἔλεγε:

— Δὲν ἔκανε καλὰ . . Μ' ἔφαγε μπαμπέσικα ὁ ἄτιμος . . . Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Τζανείου» εἶχεν εἰδοποιήσει γιὰ τὸν σοβαρὸ τραυματισμὸ τοῦ Τσαλίκη τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῆς Ἀστυνομία Πόλεως Πειραιῶς καὶ ἕνας ἀρχιφύλακας καὶ ἕνας ἀστυλφύλακας βρισκόντουσαν στὸ προσκέφαλο τοῦ τραυματίου, σημειώνοντας τὸ κάθε τὶ ποὺ ἔλεγε, μήπως καὶ πέθαινε χωρὶς νὰ τοῦ πάρουν ἔγγραφη κατάθεσι. Καὶ τὰ ὅσα θὰ ἔλεγε ὁ τραυματίας θὰ εἶχαν ἀξία ὕστερα γιὰ τὴν ἀνάκρισι.

Τὰ παραμιλητὰ τοῦ τραυματισμοῦ συνεχιζόντουσαν :

—Δὲν ἔκανε καλά... Μ' ἔφαγε μπαμπέσικα ὁ ἄτιμος... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά.

Καὶ σὲ λίγο ἐπρόσθεσε :

—Τηλεγραφῆστε στὸ Νησὶ τῶν Καλαμῶν, στὸν κουνιάδο μου. Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἑτοιμόγεννη, δὲν θὰ προλάβῃ νἄρθῃ καὶ δὲν θὰ μπορῇ, μιὰ κι' εἶναι στὴν ὥρα της. Ἐγὼ πεθαίνω... Ἄχ ἂς μποροῦσα γιὰ τελευταία φορὰ νὰ φιλήσω τὸ μωρὸ ποὺ θὰ γεννηθῇ... Τὸ παιδί μου... Τὸ σπλάχνο μου... Ἐγὼ πεθαίνω... Τὸ καταλαβαίνω... Καὶ γιατί ;... Ἐγὼ ἤμουνα καλὸς καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος. Ἦταν τυχερό... Ἀλλὰ φταίει κι' ὁ Κωστέας... Ἐγὼ ἤμουνα ἥσυχος καὶ καλός... Αὐτὸς ὄχι, καὶ μ' ἔφαγε... Πάω σὰν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι.

—Θέλεις νὰ διωχθῇ ποινικῶς ; Τὸν ρώτησε ὁ ἀρχιφύλακας.

—Ναί, θέλω νὰ τὸ πληρώσῃ ὁ ἄτιμος. Ἂν τὸν βρῆτε καὶ τὸν πιάσετε... Γιατὶ μὲ κιὐτησε ἄτιμα...

Αὐτὲς ἦσαν καὶ οἱ τελευταῖες του λέξεις. Γιατὶ τὸν ἔβαλαν στὸ χειρουργεῖο καὶ μετὰ τὴ λαπαροτομία δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ ξεψύχησε.

Ἡ ὑπόθεσις φάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν ἕνα παιχνιδάκι ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς. Δυὸ τσακώθηκαν καὶ πυροβολήθηκαν καὶ τρίτος ἄσχετος πλήρωσε τὴ νύφη μὲ τὴ ζωή του, ἐνῶ αὐτοὶ τὸ ἔσκασαν καὶ χάθηκαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κάποιος πρώην λιμενεργάτης στὴν Καλαμάτα καὶ τότε στὸν Πειραιᾶ, ὁ Δημήτριος Κωστέας ποὺ ἔμενε κάπου στὰ Μανιάτικα. Αὐτὸς θὰ ἤξερε φυσικὰ καὶ ποιὸς ἦταν καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἄγνωστος στὸν Τσαλίκη, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν τσακωθῆ. Ἅμα ἔπιαναν καὶ τοὺς δυὸ θὰ ξεκαθάριζαν ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶχε ρίξει τὴ σφαῖρα ποὺ σκότωσε τὸν Τσαλίκη. Ἀστυνομικῶς λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσι καὶ σύλληψι τοῦ Κωστέα. Καὶ ἡ προανάκρισις καὶ διερεύνησις τῆς ὑποθέσεως ἀνετέθη στὸν τότε ὑπαστυνόμο καὶ ἀργότερα ἀστυνομικὸ Διευθυντή, τὸν κ. Γιάννη Μαρκᾶκο, φίλο μου καὶ συμπατριώτη μου. Ὁ Μαρκᾶκος, ἔξυπνος καὶ δραστήριος ἀστυνομικὸς ποὺ ἤξερε, ἀφοῦ ἦταν Μανιάτης, ὅλη τὴ Μανιάτικη παροικία τοῦ Πειραιᾶ, ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ πιάσῃ τὸν Κωστέα. Ἀλλὰ οὔτε στὰ Μανιάτικα, οὔτε στὸ λιμάνι, οὔτε στὴν Κοκκινιά, τὴν τότε σχηματιζομένη σημερινὴ μεγαλόπολι Νίκαια, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ ἤξεραν κανένα Δημήτριο Κωστέα λιμενεργάτη. Ἕνα τηλεγράφημα στὴν Καλαμάτα ἔφερε γι' ἀπάντησι ὅτι ἐκεῖ κανένας λιμενεργάτης παληὸς δὲν λεγόταν Δημήτριος Κωστέας. Ὁ Κωστέας ἦταν τελείως ἄγνωστος καὶ φαινόταν πρόσωπο ἀνύπαρκτο. Καὶ πραγμα παράξενο. Ἂν καὶ ὁ Τσαλίκης ἔφερε τραῦμα μὲ σφαῖρα, τὸ πανταλόνι ποὺ τοῦ βρῆκαν στὸ νοσοκομεῖο δὲν εἶχε πουθενὰ τρύπες. Οὔτε στὴν εἴσοδο, οὔτε στὴν ἔξοδο τοῦ βλήματος. Ἄρα κάπου τοῦ ἄλλαξαν τὰ ροῦχα.

Ὁ Μαρκᾶκος συνέχισε τὴ διερεύνησι ἀπὸ ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, ποὺ πρόλαβε νὰ πῇ στὰ παραμιλητά του ὁ μακαρίτης πλέον Τσαλίκης. Ἀπὸ τὸν ξυλέμπορο Κωνσταντινίδη, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχε πῇ ὅτι πήγαιναν μαζὶ στὰ Μανιάτικα ὅταν ἔγινε ἡ συμπλοκὴ ἀνάμεσα στὸν Κωστέα καὶ στὸν ἄγνωστο καὶ ἅρπαξε ὁ Τσαλίκης μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ-τρεῖς σφαῖρες ποὺ ρίχτηκαν. Ὁ ξυλέμπορος Κωνσταντινίδης ἦταν ὑπαρκτὸ πρόσωπο καὶ βρέθηκε ἀμέσως. Ἀλλ' ἄλλη ἀπογοήτευσις γιὰ τὸν ὑπαστυνόμο κ. Μαρκᾶκο. Ὁ ἄνθρωπος ἤξερε ἁπλῶς ἕνα Νικόλαο Τσαλίκη ποὺ καμμιὰ φορὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε σὲ ξεφόρτωμα καὶ σὲ μεταφορὲς ξυλείας, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἰδέα οὔτε γιὰ Μανιάτικα, οὔτε γιὰ συμπλοκὴ καὶ γιὰ πιστολιές.

Ἡ ὑπόθεσις πλέον ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ παράξενη καὶ μυστηριώδης, παρὰ ὅσο φάνηκε στὴν ἀρχὴ εὔκολη. Πῶς ἔπεσαν πυροβολισμοὶ καὶ τραυματίσθηκε στὰ Μανιάτικα θανάσιμα ἕνας ἄνθρωπος καὶ τὸ ἁρμόδιο Τμῆμα καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐξετάσθηκαν δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε καὶ ὅπου ὁ ὑποτιθέμενος αὐτόπτυς μάρτυρας—καὶ αὐτὸς ἀξιόπιστος ἔμπορος—δὲν εἶχε παραστῇ σὲ κανένα καυγᾶ καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει πιστολιές, οὔτε εἶχε ἰδῇ τραυματιζόμενο τὸ Νῖκο Τσαλίκη, ποὺ μόλις τὸν ἤξερε ἀπὸ τὴ δουλειά του; Ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἔφερε τότε στοὺς προϊ-

σταμένους του καὶ ἐρωτήθηκαν ὅλα τὰ ἄλλα Τμήματα τάξεως στὴν περιοχὴ τοῦ Πειραιῶς. Οἱ σκοποὶ ἀστυφύλακες ἐρεύνησαν σὲ ὅλες τὶς σκοπιές του καὶ ὅλοι ἐβεβαίωσαν ὅτι πουθενὰ ἐκείνη τὴ νύκτα μέσα στὴν πόλι δὲν εἶχαν ἀκουσθῆ ἀπὸ κανένα οἱ πυροβολισμοί.

Ἐξετάσθηκε λεπτομερέστατα ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ Βασίλειος Λιαδᾶκος, ποὺ εἶχε μεταφέρει τὸν Τσαλίκη στὸ «Τζάνειο» καὶ αὐτὸς κατέθεσεν ὅτι τὸ πρωινὸ ἐκεῖνο καθὼς ἔκανε πιάτσα σὲ μιὰ στάσι τοῦ λεωφορείου στὴ σημερινὴ κεντρικὴ πλατεία τῆς Νίκαιας, καὶ τότε Παλιᾶς Κοκκινιᾶς ἀκόμη, παρουσιάσθηκε ὁ Τσαλίκης μπροστά του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν μεταφέρη ἀμέσως σὲ νοσοκομεῖο, γιατὶ «ἦταν λαβωμένος καὶ τοῦ εἶπε ὅτι χάνεται». Κτένισε τότε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ὅλη τὴν Παλιὰ Κοκκινιὰ καὶ ἐπὶ τέλους σὲ ἕνα σπιτάκι βρῆκε τὸ δωμάτιο ποὺ ἔμενεν ὁ Τσαλίκης καὶ ἐκεῖ βρῆκε καταιματωμένα τὰ παλιά του τὰ ροῦχα μὲ δυὸ τρύπες στὸ παντελόνι, μιὰ πίσω, ποὺ ἦταν καὶ εἴσοδος τῆς σφαίρας, καὶ ἄλλη μπροστὰ στὰ κουμπιὰ ποὺ ἦταν ἔξοδος. Τίποτε ἄλλο τὸ ἐνδιαφέρον, οὔτε λεπτὰ βρέθηκαν στὴν τρώγλη ἐκείνη. Μὰ ἀπὸ τὸ παντελόνι βγῆκαν συμπεράσματα ἀξιόλογα. Γιατὶ φαινόταν ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ εἶχε πλήξει τὸ θῦμα εἶχε ριφθῆ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι. Ὁ δράστης εἶχε πυροβολήσει καθιστὸς ἢ σκύβοντας ἢ τὸ θῦμα ἔπρεπε νὰ τρέχη κάπως σκυφτά. Καὶ ἐπειδὴ πιστολιὲς δὲν εἶχαν πέσει στὴν περιφέρεια τῆς Ἀστυνομίας, ὁ κ. Μαρκᾶκος ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὴν περίπτωσι μήπως ὁ καυγὰς καὶ ἡ συμπλοκὴ εἶχαν γίνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ περιοχὴ ποὺ ὑπαγόταν τότε στὴ Χωροφυλακή. Καὶ ψάχνοντας τὶς ἐφημερίδες εἶδε τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τραυματισθῆ ὁ Τσαλίκης, καὶ συγκεκριμμένα στὴν «Καθημερινὴ» τῆς 15 Μαρτίου τοῦ 1928, μιὰ μικρὴ εἴδησι. Ἔγραφε λοιπὸν ἡ ἐφημερίδα ὅτι τὴν περασμένη νύκτα, δηλαδὴ τὰ χαράματα τῆς 14ης, στὸν Ἅγιο Γιάννη τὸ Ρέντη ἔγινε κάποια συμπλοκὴ ἀνάμεσα μιᾶς περιπόλου χωροφυλάκων καὶ τριῶν κακοποιῶν. Ἀντηλλάγησαν πυροβολισμοὶ καὶ συνελήφθησαν δυὸ ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, ἀλλὰ ὁ τρίτος ἀπὸ αὐτοὺς κατάφερε νὰ τὸ σκάση. Οἱ συλληφθέντες ἔλεγαν ὅτι δὲν τὸν ἤξεραν, ὅτι τυχαίως ἔμπλεξαν καὶ ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸ ἔσκασε εἶχε πυροβολήσει τοὺς χωροφύλακες καὶ εἶχε πυροβοληθῆ ἀπ' αὐτούς. Μέσα στὴ σύντομη ἐκείνη εἴδησι, ὁ κ. Μαρκᾶκος, ὁ νεαρὸς τότε ὑπαστυνόμος, εἶδε κάποια ἀκτίνα φωτεινὴ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Μήπως ὁ ἄγνωστος κακοποιός, ποὺ τὸ ἔσκασε, ἦταν ὁ Τσαλίκης καὶ εἶχε τραυματισθῆ ;

Ὁ ὑπαστυνόμος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τράβηξε ἀμέσως κατὰ τὸν Ἅγιο Γιάννη τὸν Ρέντη, ἀραιοκατοικημένο τότε, μὲ περιβόλια καὶ λίγα σπιτάκια, καὶ βρῆκε τὸν ἐκεῖ σταθμάρχη τῆς Χωροφυλακῆς, ἐνωμοτάρχη Βασίλειο Θεοδωρακόπουλο, καὶ τὸν ρώτησε γιὰ λεπτομέρειες.

—Ναί, ἐγὼ ἐκείνη τὴ νύκτα εἶχα βγῆ μὲ τοὺς χωροφύλακές μου Νῖκο Ψηλόγλου καὶ Γιῶργο Λάμπρου σὲ περιπολία στὰ περιβόλια καὶ στὴν σιδερένια γέφυρα τοῦ Κηφισοῦ εἴδαμε τρεῖς ὑπόπτους. Τοὺς εἴπαμε νὰ σταματήσουν γιὰ νὰ τοὺς κάνουμε ἔλεγχο, ἀλλ' αὐτοὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Χώρισαν τότε καὶ τοὺς κυνηγήσαμε. Πιάσαμε τοὺς δύο, ἀλλὰ ὁ τρίτος, ποὺ ξέφυγε καὶ ξεμάκρυνε, ἔβγαλε πιστόλι καὶ μοῦ ἔρριξε. Τότε τὸν πυροβόλησα κι' ἐγὼ καὶ οἱ χωροφύλακες. Αὐτὸς ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸ σκάση. Τοὺς ἄλλους δύο τοὺς ἐφέραμε ἐδῶ. Εἶπαν ὅτι ὀνομάζονται Μαυρῖκος Ἀθηνέλης καὶ Ἀντώνιος Κολιὸς καὶ ὅτι ἦσαν κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ Ἀπόλλωνος στὸ Μοσχάτο, ὅπου καὶ πήγαιναν. Ἰσχυρίσθηκαν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔκαναν τίποτε καὶ ὅλα τὰ ἔρριχναν σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔσκασε καὶ λέγανε ὅτι δὲν τὸν ξέρανε. Μόλις ξημέρωσε ξαναπῆγα στὸν τόπο τῆς νυκτερινῆς συμπλοκῆς καὶ ἐκεῖ βρῆκα ἕνα περίστροφο πεταγμένο ποὺ μ' αὐτὸ εἶχαν ριχθῆ οἱ σφαῖρες, ποὺ παρὰ λίγο νὰ μὲ σκοτώσουν, ἕνας μικρὸς λοστὸς γιὰ διαρρήξεις, ἕνα «καρακούτσι» ὅπως τὸ λένε οἱ διαρρῆκτες, ἕνα καπέλλο καὶ μιὰ γραβάτα. Αὐτὰ ὅλα εἶχαν πέσει, προφανῶς, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἄγνωστο ποὺ τὸ ἔσκασε. Ὁ Ἀθηνέλης καὶ ὁ Κολιὸς ἔλεγαν ξανὰ καὶ ἐπέμεναν ὅτι δὲν τὸν ἤξεραν καθόλου, καὶ ὅτι τυχαίως τὸν βρῆκαν ἐκεῖ στὸ δρόμο. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφαγα τὸν κόσμο γιὰ νὰ μάθω ποιὸς ἦταν ὁ διαρρήκτης ποὺ ξέφυγε

ἀφοῦ πῆγε νὰ μὲ σκοτώσῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτε. Γύριζα δυὸ μέρες στὰ νοσοκομεῖα καὶ τὶς κλινικὲς τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιῶς γιὰ νὰ βρῶ ἐκεῖνο τὸν ἄτιμο γιὰ νὰ τοῦ κάνω κατηγορία γιὰ ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον μου, μὰ δὲν βρῆκα τίποτε. Ἤμουνα βέβαιος ὅμως ὅτι κάποια ἀπὸ τὶς σφαῖρες μας τὸν εἶχε χτυπήσει, γιατί, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ἐκεῖ ποὺ βρήκαμε τὸ καπέλλο, τὴ γραβάτα καὶ τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, εἴχαμε βρῆ καὶ σταλαγματιὲς μὲ αἷμα. Πῆγα καὶ στὸ «Τζάνειο καὶ ἐκεῖ μοῦ εἶπαν γιὰ ἕναν Τσαλίκη. Ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ὅτι αὐτὸς ἔμενε στὴν Κοκκινιὰ καὶ ὅτι εἶχε τραυματισθῆ μέσα στὰ Μανιάτικα καὶ δὲν ἔδωσα σημασία.

Ὁ Μαρκᾶκος, βέβαιος πλέον ὅτι ὁ τραυματισμένος τοῦ «Τζανείου» ποὺ πέθανε, ὁ Νῖκος Τσαλίκης, ἦταν ὁ διαφυγὼν «ἄγνωστος» κακοποιὸς καὶ ὅτι ἡ συμπλοκὴ εἶχε γίνει στὸν Ἅγιο Γιάννη τὸ Ρέντη, ἀνέβηκε στὴν Εἰσαγγελία τῶν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ μάθῃ σὲ ποιὲς φυλακὲς βρισκόντουσαν ὁ Ἀθηνέλης καὶ ὁ Κολιὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς τοὺς εἶχε ἀφήσει ἐλευθέρους, γιατὶ δὲν εἶχε στοιχεῖα, ὅτι αὐτοὶ εἶχαν τὸ πιστόλι καὶ τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα καὶ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πυροβολήσει, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνωμοτάρχης στὴν ἔκθεσί του ἔγραφεν ὅτι δὲν βρῆκε ἐπάνω τους τίποτε.

Ὁ ὑπαστυνόμος εἶδε πλέον ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἁρμοδιότητα ἐπεμβάσεως, ἐφ' ὅσον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ φόνος τοῦ Τσαλίκη δὲν εἶχε γίνει στὴν περιφέρεια τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ ἀφοῦ ἀνέφερε τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του στὸν τότε διοικητὴ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἀστυνόμο τότε καὶ μετέπειτα διευθυντή, Γιάννη Πολυχρονόπουλο καὶ στὸν τότε ἀστυνομικὸ διευθυντὴ Πειραιῶς καὶ συνταξιοῦχο σήμερα Ἀρχηγὸ κ. Γιάννη Σπύρου, τοὺς εἶπε τὰ συμπεράσματα ποὺ εἶχε καταλήξει καὶ τὸ τί εἶχε βγάλει ἡ ἔρευνα ποὺ ἔκανε σχετικὰ μὲ τὸ φόνο τοῦ Τσαλίκη.

—Νὰ πᾶτε νὰ τὰ ἀναφέρετε στὸν Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ τῆς Χωροφυλακῆς ἀντισυνταγματάρχη κ. Νάσκο (τὸν μετέπειτα Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας) καὶ νὰ συνεργασθῆτε μαζί του, ἐφ' ὅσον, καθὼς λέτε, ὁ φόνος ἔγινε στὴν περιφέρεια ποὺ ἐλέγχει ἡ Χωροφυλακή, στὸν Ἅγιο Γιάννη τὸ Ρέντη, διέταξεν ὁ κ. Σπύρου.

Ὁ Μαρκᾶκος πῆγε ἀμέσως στὸν κ. Νάσκο, τοῦ εἶπε τί εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν ἔρευνά του καὶ αὐτὸς ἀνέθεσε τότε στὸν μοίραρχο Γιαννακούρη καὶ στὸν ὑπομοίραρχο Οἰκονομάκο νὰ συνεχίσουν τὴν ἔρευνα καὶ παρεκάλεσε τὸν ὑπαστυνόμο νὰ συνεργασθῆ μαζί τους, ἐφ' ὅσον εἶχε ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ μὲ τόση προσοχὴ ἐμάζεψε καὶ ἐφ' ὅσον ὁ φόνος δὲν φαινόταν ὅτι ἔγινε στὴ δικαιοδοσία τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ τῆς Χωροφυλακῆς. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος κ. Μαρκάκος ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν τὸ πιστόλι, τὸ καπέλλο, τὴ γραβάτα καὶ τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα ποὺ βρέθηκαν στὸν πραγματικὸ τόπο τῆς συμπλοκῆς. Καὶ ἀπὸ γνωστοὺς τοῦ Τσαλίκη βεβαιώθηκαν ὅτι ὅλα, περίστροφο, καπέλλο, γραβάτα καὶ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα ἦσαν τοῦ σκοτωμένου, ποὺ παράλληλα μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ ξυλοτόμου ἔκανε καὶ τὸν διαρρήκτη. Δὲν εἶχε συλληφθῆ καὶ σημανθῆ καὶ ὡς τότε δροῦσε ὡς «ἄγνωστος». Δράστης τοῦ πρὸς στιγμὴν μυστηριώδους ἐγκλήματος ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης Βασίλειος Θεοδωρακόπουλος. Ἀλλὰ ἦταν φόνος σὲ πλήρη ἄμυνα καὶ σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης δὲν ταλαιπωρήθηκε φυσικὰ καθόλου.

Γιὰ πολλοὺς ἔμεινε ἡ ἀπορία. Γιατί ὁ Τσαλίκης εἶπε καὶ στὸν ὁδηγὸ καὶ στὸ «Τζάνειο» ὅλα αὐτὰ τὰ ψέματα ; Γιὰ τὴ συμπλοκὴ στὰ Μανιάτικα καὶ γιὰ τὸν ἀνύπαρκτο Δημήτριο Κωστέα ποὺ τὸν σκότωσε «μπαμπέσικα» ὕστερα ἀπὸ συμπλοκὴ μὲ ἄγνωστο καὶ ποὺ ἀνακάτεψε σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ τὸν ξυλέμπορο Κωνσταντινίδη ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα τοῦ πράγματος ; Μὰ εἶναι ὁλοφάνερο. Γιατὶ δὲν ἤθελε, ἀφοῦ κατάλαβε ὅτι πέθαινε, νὰ μάθῃ ἡ γυναίκα του ὅτι ἦταν ἕνας φοβερὸς διαρρήκτης καὶ ὅτι εἶχε πυροβολήσει καὶ παρὰ λίγο νὰ σκότωνε τὸ φουκαρὰ τὸν ἐνωμοτάρχη. Πέθανε μὲ τὴ λαχτάρα ποὺ δὲν γνώρισε τὸ παιδί του ποὺ γεννήθηκε σὲ λίγες μέρες καὶ ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάνῃ νὰ ντρέπεται γιὰ τὸ σκοτωμένο πατέρα του. Μὰ μὲ τὰ ψέματά του τὰ κατάφερε διαφορετικά... *Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ*

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΑΥΤΗΣ ΑΠΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἤδη προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος, ἐὰν δηλαδὴ ἐνδείκνυται ἡ καθιέρωσις τῆς εὐθανασίας.

Τὴν ἰδέαν τῆς δι' ἀνθρωπιστικοὺς λόγους εὐθανασίας, ἔρριψαν πρῶτοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Σενέκας, ὁ Πλίνιος(1) ὁ νεώτερος καὶ ἄλλοι· βραδύτερον δὲ εὗρεν αὐτὴ ἐνθέρμους ὑποστηρικτὰς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἄγγλου πολιτικοῦ καὶ κοινωνιολόγου Thomas Mor (1478-1535) καὶ τοῦ Ἄγγλου ὡσαύτως φιλοσόφου Φραγκίσκου Βάκωνος (1561-1626).

Μετέπειτα ὅμως κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀνεκινήθη ζωηρῶς τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας ὑπὸ τῶν Nietzsche Friedrich, Γερμανοῦ φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ (1844-1900) καὶ Haeckel, ἐπίσης Γερμανοῦ βιολόγου (1834-1919), ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Tallmates, δημοσιεύσαντος ἐν ἔτει 1873 σειρὰν ἄρθρων εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦ διασήμου Βέλγου συγγραφέως Maurice Metterling «Ἐπιθεώρησις τοῦ δεκαπενθημέρου». Οὗτος εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ «Θάνατος» εὔχεται νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἰατροὶ θὰ παύσουν νὰ θεωροῦν καθῆκόν των νὰ παρατείνουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τοὺς φρικωδεστάτους σπασμοὺς τῆς ἀπελπιστικωτάτης ἀγωνίας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἡ Ἐπιστήμη ἐπαναστατοῦσα, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ συντάμῃ τὸ μαρτύριον. Οὕτω λοιπὸν ἡ ἰδέα τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας ἐκέρδιζεν διαρκῶς ἔδαφος· δὲν ἤργησαν δὲ νὰ ἐκδηλωθῶσιν ἀκόμη καὶ ἀπόπειραι νομίμου κατοχυρώσεώς της. Οὕτω λ.χ. κατὰ τὸ ἔτος 1903 ὑπεβλήθη σχετικὸν νομοσχέδιον εἰς τὸ κοινοβούλιον τῆς Σαξονίας. Κατὰ τὰ ἔτη 1906 καὶ 1912 εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα τῶν ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν Ohio, Jova καὶ Washington, τὸ δὲ 1936 εἰς τὴν ἀγγλικὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων. Τὸ τελευταῖον εἶχε συνταχθῆ ὑπὸ τῆς ἐν ἔτει 1935 ἐν Ἀγγλίᾳ συσταθείσης «Ἑταιρίας Εὐθανασίας», τουτέστιν ἑταιρίας ἐχούσης ὡς σκοπὸν τὴν νομιμοποίησιν τῆς εὐθανασίας. Τῆς ἑταιρίας ταύτης μέλη ἦσαν ἐπιφανεῖς ἰατροί, νομομαθεῖς, ἔτι δὲ καὶ κληρικοί. Ἀνάλογοι ἑταιρίαι εὐθανασίας ὑπάρχουν εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας. Ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς νομίμου κατοχυρώσεως τῆς αὐθανασίας ἀπησχόλησε σοβαρῶς τὴν Δανίαν. Εἰς τὴν χώραν ταύτην προὐτάθη σχέδιον νόμου, καθ' ὃ ἡ βιαία θανάτωσις, ἥτις γίνεται πρὸς ἀπελευθέρωσιν βαρέως πάσχοντος ἐξ ἀνιάτου νοσήματος, νὰ μὴ τιμωρῆται.

Τοῦτο ὅμως ἀντέκρουσαν πολλοί, ἐν οἷς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἰατρικοῦ συλλόγου τῆς Δανίας Berg, ὅστις ἰσχυρίσθη ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου θὰ ἔχανον οἱ ἀσθενεῖς τὴν πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην ἀπέναντι τῶν ἰατρῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἰατρικὴν ἠθικὴν καὶ τὸ ἰατρικὸν δόγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ καθῆκον τοῦ ἰατροῦ συνίσταται εἰς τὸ **«θεραπεύειν»** ἢ, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸ **«ἀνακουφίζειν»** καί, ἐν πάσει περιπτώσει εἰς τὸ **«παρηγορεῖν»** καὶ **«ἐνθαρρύνειν»** τοὺς ἀνθενεῖς.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν Ἐπιστήμην, ἡ τεχνητὴ εὐθανασία εὑρίσκει πολλοὺς ὀπαδούς, μεταξὺ τῶν ἀνθρωπιστῶν, οἱ ὁποῖοι

1. Παράγραφος: C. Plini Caecili Secundi Epistularum libri novem. Mors voluntaria Ep I, 12, 22, 8. III, 7, 9, 5, 16. VI, 24.

διὰ τῶν κηρυγμάτων των ἐπηρεάζουν ὁλονὲν εὐρυτέρους κύκλους εἰς τρόπον ὥστε, κατὰ τοὺς νεωτέρους ἰδίᾳ χρόνους, νὰ καμφθῇ σημαντικῶς ἡ ἀδιαλλαξία τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἔτι δὲ καὶ μεμονωμένων κληρικῶν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς «τεχνητῆς εὐθανασίας» παραδέχονται ταύτην μόνον διὰ τὰς περιπτώσεις ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας, διὰ τῆς ἐπιταχύνσεως τῆς ἐπελεύσεως τοῦ θανάτου, πρόκειται νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὸ σωματικὸν καὶ τὸ ψυχικὸν μαρτύριον τοῦ ἀνιάτως πάσχοντος καὶ τοῦ περιβάλλοντός του, τὴν ἀπορρίπτουν δὲ ὡς μέσον ἀπαλλαγῆς τῆς Κοινωνίας ἀπὸ ἄτομα ἐκ γενετῆς ἢ λόγῳ ἀσθενείας, τραυματισμοῦ, ἡλικίας κλπ. καταστάντα διανοητικῶς ἢ σωματικῶς ἀνίκανα ἢ ἄλλως πως ἄχρηστα ἢ ἔστω καὶ ἐπικίνδυνα δι' αὐτήν.

Ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς Κοινωνίας ἀπὸ ἐπικίνδυνα ἢ ἐπιβαρύνοντα αὐτὴν ἄτομα, ἐφηρμόσθη ὑπὸ τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος ἐν Γερμανίᾳ. Ὡς μάλιστα ἀπεκαλύφθη κατὰ τὰς δίκας τῶν ἐγκληματιῶν πολέμου, τὰς διεξαχθείσας μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ἐνώπιον τοῦ εἰδικοῦ διεθνοῦς δικαστηρίου ἐγκληματιῶν πολέμου τῆς Νυρεμβέργης, οἱ φανατικοὶ ἐθνικοσοσιαλισταὶ ἔκαμον κατάχρησιν τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας προβαίνοντες εἰς τὴν ἐντὸς ἀσφυκτικῶν κλιβάνων ὁμαδικὴν ἐκτέλεσιν πολιτικῶν των ἀντιπάλων ἢ τῶν ὑπὸ διωγμὸν τελούντων Ἑβραίων. Κατετέθη ὡσαύτως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ τοῦτο κατηγγέλθη κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον τύπον, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίᾳ περίοδον τοῦ πολέμου, ὅτε ἡ ἔλλειψις τροφίμων εἶχε φθάσει εἰς τὴν Γερμανίαν εἰς ἐπικίνδυνον σημεῖον, διετάχθη ἡ διὰ τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας θανάτωσις τῶν τροφίμων τῶν ψυχιατρείων, τῶν ἀσύλων ἀνιάτων κ.λ.π., διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν μερίδων τῆς τροφῆς των (! ! !).

Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα, μολονότι δὲν ἐπεβεβαιώθησαν ἐπισήμως ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον καταγγελθῆ, προεκάλεσαν τὴν ὁριστικὴν καὶ ὑφ' ὅλων ἐν γένει τῶν κύκλων καταδίκην τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας ὡς μέσου ἀπαλλαγῆς τῆς Κοινωνίας ἀπὸ ἐπαχθῆ ἢ ἐπικίνδυνα ἄτομα.

Ἐξαίρεσις γίνεται, ὡς εἶναι φυσικόν, διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδίκους, ἡ εὐθανασία τῶν ὁποίων ἀπετέλεσεν ἐπίσης—ἐξακολουθεῖ δὲ ἐν πολλοῖς νὰ ἀποτελῇ—ἀντικείμενον μακρῶν συζητήσεων ὡς πρὸς τὴν πρόκρισιν τῆς μεθόδου τῆς ἐκτελέσεώς των (λαιμητόμος, πέλεκυς, ἀγχόνη, τυφεκισμός, ἠλεκτρικὸν κάθισμα, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ὁλονὲν περισσότερον ὑποστηριζομένη ἄποψις τῆς ἐν ἀγνοίᾳ του παροχῆς εἰς τὸν κατάδικον δραστικοῦ δηλητηρίου).

Καὶ ναὶ μὲν ἐσχάτως ηὐξήθη κατὰ πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν τῆς εὐθανασίας, τῶν ὑποστηριζόντων καὶ τῶν παραδεχομένων τὴν ἄποψιν ὅτι ἐνδείκνυται ἢ καὶ ἐπιβάλλεται ν' ἀφαιρῆται ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ παραμεμορφωμένα παιδία καὶ γενικῶς ἀπὸ τὰ ἠδικημένα ἐν τῷ κόσμῳ πλάσματα, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ ποῖα ἀνώμαλα παιδία ; Μόνον ἀπὸ ὅσα ἐκ γενετῆς ἐμφανίζουν σωματικὰς δυσπλασίας καὶ δυσμορφίας, ὡς καὶ διαφόρους ψυχικὰς ἀνωμαλίας ; Ὅσων δηλαδὴ ἀνωμάλων πλασμάτων ἐνεφυσήθη ἡ ζωὴ ὡς κατάρα ; Καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ; Καὶ μὲ τίνα κριτήρια θὰ καθορίσωμεν τὸν βαθμὸν τοῦτον ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως διατὶ δὲν εὑρίσκονται εἰς χειροτέραν μοῖραν ὅσα πάσχουσι πνευματικῶς ;

Καὶ ἐρωτᾶται ἀκόμη, διατί μόνον τὰ παιδία ; Οἱ γέροντες ποὺ ὑποφέρουν ; Οἱ βαρύτατα ἀσθενεῖς ποὺ ἱκετεύουν ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ μαρτυρίου τὴν λύτρωσιν τοῦ θανάτου ; Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ ἡ παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς, ἔστω καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ὅτι δικαιολογεῖται ἡ θανάτωσις ἐξ οἴκτου. Ἀλλὰ οἴκτου πρὸς ποῖον ; Πρὸς τὸν καταδεδικασμένον εἰς μίαν θλιβερὰν ζωὴν ἢ μήπως, πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντέχουν τὸ λυπηρὸν θέαμα, συγγενεῖς καὶ φίλοι ; Μήπως δηλαδή, ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ δικαιολογητικοῦ τοῦ οἴκτου κρύπτεται εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ἐγωισμός, ἂν μὴ καὶ ἰδιοτέλεια, ἡ ὁποία θὰ ὡδήγει πιθανώτα-

τα εἰς ἕνα κῦμα ἐκκαθαρίσεων ἢ καὶ ἐγκληματικῶν ὑπερβασιῶν ἀκόμη, χωρὶς μάλιστα τὴν πλήρη δυνατότητα ἐλέγχου καὶ ἀποτροπῆς τοῦ κινδύνου νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς αὐτὰς ἀκόμη καὶ μὴ ἐκκαθαριστέοι;

Ἀξίζει ὅμως—καὶ πρὸς τί—νὰ διαφυλαχθῇ ἡ ὑποζωὴ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν θυμάτων; Ἀφοῦ δεχόμεθα ὅτι πρόκειται περὶ κατάρας, διατί νὰ τὴν σεβασθῶμεν; Ποῖον τὸ ὄφελος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα; Ποῖον τὸ ὄφελος δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ θῦμα;

Μήπως ὅμως ἀποδεχόμενοι τοιαύτην ἀρχὴν συντελοῦμεν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ Καιάδα ([1]), δηλαδὴ τοῦ καθαρμοῦ τῆς φυλῆς διὰ τῆς εὐγονικῆς ἐπιλογῆς τῶν βλαστῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ρυθμιζομένης φυλετικῆς γεννητικότητος καὶ ἡ ὁποία κατηγορηματικώτατα ἀπορρίπτεται ὡς ἀναχρονιστικὴ καὶ θεωρουμένη ὡς ἀπάδουσα εἰς τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ τὴν καλῶς νοουμένην πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνθρωπίνων Κοινωνιῶν;

Αἱ ἀπαντήσεις αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἐρώτημα, εἶναι πολλαὶ καὶ διαφόρου φύσεως:

1ον) Αἱ μεταφυσικαί: **«Ἡ ζωὴ εἶναι ἀπόλυτον ἀγαθόν».**

2ον) Αἱ θεολογικαί: **«Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι κύριος τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν πνοὴν ποὺ δίδει εἰς τὴν σάρκα, μόνον Αὐτὸς δύναται νὰ σβύσῃ».**

3ον) Αἱ στενῶς νομικαί: **«Ἡ ζωὴ καὶ ἡ προσωπικότης ἑκάστου ἀνθρώπου, προστατεύονται χωρὶς ἐξαιρέσεις καὶ κλιμακώσεις».**

4ον) Αἱ ἰατρικαί: Ἡ ἰατρικὴ εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἐρώτημα ἀπαντᾷ μὲ μίαν ἀπόλυτον καὶ κατηγορηματικὴν ἄρνησιν. Καὶ τοῦτο διότι διὰ τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ δὲν ἐπιδιώκεται ἡ θανάτωσις παντὸς ἀνιάτως καὶ ὀδυνηρῶς πάσχοντος, ὅπως θὰ ἐπεβάλλετο ἐὰν ἡ κοινὴ συνείδησις ἀντελαμβάνετο τὸ θέμα τοῦτο ὡς καθῆκον φιλανθρωπικόν, ἀλλ' ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τῶν δικαστικῶν συνεπειῶν καὶ τὸ ὁποῖον καταδεικνύει ὅτι πρόκειται περὶ ἐξαντλήσεως φιλανθρωπίας πρὸς τὸν φονέα, ἐνεργήσαντα συνεπείᾳ ἠλαττωμένης νευροψυχικῆς ἀντιστάσεως καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν πάσχοντα, τὸν ὁποῖον ἀνεχόμεθα νὰ ὑποφέρῃ ἴσως περισσότερον, ἐφ' ὅσον οὗτος ὁ πάσχων ζῇ εἰς περιβάλλον μεγαλυτέρας νευροψυχικῆς ἀντοχῆς.

Ἀκόμη ἡ ἰατρικὴ καὶ αἱ βοηθοῦσαι αὐτὴν ἐπιστῆμαι ἐξελίσσονται ἀδιακόπως καὶ εὐρύνουσι ραγδαίως τὰ ὅρια τοῦ ἰασίμου. **«Ὅ,τι λοιπὸν εἶναι σήμερον ἀνίατον δὲν εἶναι καθόλου βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἰᾶται καὶ αὔριον».** Ὑπάρχει πάντοτε ἕν κατάλοιπον ἐλπίδος καὶ διὰ τὴν ἀπελπιστικωτέραν περίπτωσιν. Αὐτὴ ἡ ἄγνωστος στιγμὴ τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ ἀνιάτου εἰς τὸ ἰάσιμον, εἶναι πάντοτε ἐπικειμένη, ἐνῶ ἐξ ἄλλου εἶναι ἄγνωστος ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνιάτως πάσχοντος καὶ ἐπομένως τίποτε δὲν ἀποκλείει, αὐτὴ ἡ πρὸς ἴασιν δυνατότης νὰ ἐπέλθῃ πρὸ τοῦ φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ θανάτου τοῦ ἀσθενοῦς.

(Συνεχίζεται)

Καιάδας: Βάραθρον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται ἔρριπτον τοὺς εἰς θάνατον καταδικαζομένους, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἀναπήρους καὶ ἀσθενεῖς παῖδας. Καιάδας: Θουκυδίδου 1, 134, 4. Παυσανίου - Μεσσηνιακὰ (5), 19.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΥΛΙΚΑ

Τὰ φωτογραφικὰ ὑλικὰ κατασκευάζονται κατὰ τρεῖς κυρίως τρόπους, ἤτοι: 1) ἐπὶ ὑαλίνων πλακῶν, 2) ἐπὶ κελλουλοΐτου [1] καὶ 3) ἐπὶ χάρτου.

Πλάκες. Αἱ πλάκες ἔχουν πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα. Τὰ μειονεκτήματά των εἶναι: α) τὸ μεγαλύτερον βάρος καὶ β) ὅτι καταστρέφονται—σπᾶνε—εὐκολώτερον.

Πλεονεκτήματα: α) Ἔχουν ἀπόλυτον ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, β) δὲν ὑφίστανται διαστολὴν—τέντωμα—συνεπείᾳ τῆς διαβροχῆς των (βούτηγμα) εἰς τὰ ὑγρὰ τῆς ἐμφανίσεως, σταθεροποιήσεως καὶ πλύσεως, ὅπως συμβαίνη μὲ τὰ φίλμς τὰ ὁποῖα διαστέλλονται μέχρις 1% περίπου καὶ μετὰ τὴν ἀποξήρανσίν των τῶν μὲν λεπτοτέρων (κινηματογραφικὰ) ἡ διαστολὴ περιορίζεται μέχρι 0,1%, τῶν δὲ παχυτέρων (κάτ-φίλμ) μέχρι 0,5%.

Ἡ χρῆσις τῶν ὑαλίνων πλακῶν σήμερον εἶναι στανιωτάτη καὶ μόνον δι' ὡρισμένας ἐργασίας, «γραφικὰς τέχνας», «τσιγκογραφία» κ.λ. χρησιμοποιοῦνται.

Φίλμς. Διὰ κελλουλοΐτου (ὀνομασία τῆς ἐκ νιτροκυτταρίνης καὶ καμφορᾶς παρασκευαζομένης πλαστικῆς μάζης) κατασκευάζονται τριῶν εἰδῶν φίλμς:

α) Τὰ κάτ-φίλμς. Ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰς ὑαλίνας πλάκας. Ἡ φωτοπαθὴς οὐσία ἔχει ἐπιστρωθῆ ἐφ' ἑνὸς ἀρκούντως χονδροῦ τεμαχίου κελλουλοΐτου, ἀλλ' εἶναι κατὰ πολὺ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς πλάκας καὶ δὲν θραύονται. Τὰ κάτ-φίλμς τοποθετοῦνται εἰς τὰς θήκας—σασσὶ—τῶν μηχανῶν, ὅπως καὶ αἱ πλάκες.

β) Ρὸλ-φίλμς. Τὰ ρὸλ-φίλμς κατασκευάζονται ἀπὸ λεπτότερον κελλουλοΐτην καὶ ἐπὶ μιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ ἔχει ἐπιστρωθῆ ἡ φωτοπαθὴς οὐσία. Τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος αὐτῶν, εἶναι ἀνάλογον μὲ τὰ διάφορα μεγέθη τῶν μηχανῶν διὰ τὰς ὁποίας προορίζονται. Ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ εἴπωμεν, τὰ ἐν λόγω φίλμς προστατεύονται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτὸς δι' ἑνὸς μέλανος, γκρὶ ἢ πρασίνου διὰ τὰ «πανχρωματικὰ» χονδροῦ χάρτου, κατὰ πολὺ μεγαλυτέρου εἰς μῆκος ἀπὸ αὐτά, μετὰ τοῦ ὁποίου τυλίσσονται ἐφ' ἑνὸς μεταλλικοῦ κυλινδρικοῦ ἐξαρτήματος, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ «κουβαρίστρα». Ὁ τύπος τοῦ ἐν λόγω φίλμ χρησιμοποιεῖται περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ συνήθως κατασκευάζονται διὰ 8,12 ἢ 16 εἰκόνας.

γ) Φίλμς-πάκ. Καὶ τὰ ἐν λόγω φίλμς κατασκευάζονται ἀπὸ λεπτὸν ζελατοποιημένον κελλουλοΐτην, μήκους καὶ πλάτους ἀναλόγου μὲ τὰς διαστάσεις τῶν μηχανῶν διὰ τὰς ὁποίας προορίζονται. Εἶναι τοποθετημένοα, ἀνὰ δώδεκα, ἐντὸς εἰδικῆς μεταλλικῆς θήκης, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴπομεν καὶ ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐπικολλημένον ἓν τεμάχιον μαύρου χάρτου, τὸ ὁποῖον προεξέχει τῆς θήκης καὶ

1. Ζελατίνη ὀνομάζεται μία πολὺ καθαρὰ ἄχρωος διαφανὴς κόλλα ἡ ὁποία κατασκευάζεται ἀπὸ ὀστᾶ μόσχων, ἐνῶ ἡ δευτέρας ποιότητος ἀπὸ δέρματα. Ἡ ζελατίνη χρησιμοποιεῖται πολὺ εἰς διαφόρους βιομηχανικὰς ἐργασίας, διὰ τὴν κατασκευὴν περιτυλιγμάτων εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ τῶν φωτογραφικῶν φίλμς, τῆς «ἐμουλσιόν» τῶν πλακῶν καὶ τῶν φωτογραφικῶν χαρτῶν. Ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴπομεν ἡ μία πλευρὰ τῶν φωτογραφικῶν ὑαλίνων πλακῶν καὶ φίλμς εἶναι κεκαλυμμένη δι' ἑνὸς πολὺ λεπτοῦ στρώματος μίγματος βρωμιούχου ἀργύρου (ἡ φωτοπαθὴς οὐσία) καὶ ζελατίνης διὰ νὰ συγκρατῆται καλύτερον τὸ γαλάκτωμα τῆς φωτοπαθοῦς οὐσίας.

χρησιμεύει διὰ νὰ σύρωμεν ἓν ἕκαστον μετὰ τὴν ἔκθεσίν του. Ἕκαστον τεμάχιον χάρτου ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸν ἀριθμὸν σειρᾶς ἑκάστου φίλμ.

Φίλμς διὰ μηχανὰς «μικροῦ» μεγέθους. Τὰ ἐν λόγω φίλμς κατασκευάζονται ἐπίσης ἀπὸ λεπτὸν κελλουλοΐτην καὶ τὸ μέγεθος δι' ἑκάστην εἰκόνα εἶναι 3 1/2 ἑκ. μῆκος καὶ 2 1/2 ἑκ. πλάτος, πλὴν τῆς μηχανῆς «ρομπότ» τῆς ὁποίας τὸ μέγεθος εἶναι 2 1/2 × 2 1/2 ἑκ.

Τὸ μέγεθος τῶν εἰκόνων τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν (τὸ συνηθέστερον) εἶναι 3 1/2 × 2 1/2 ἑκ., ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μικροτέρου μεγέθους τὰ 11/2 × 1 ἑκ., τῶν 16 χιλιοστῶν ὅπως ὀνομάζονται ἢ καὶ τὰ ἔτι μικρότερα τῶν 8 χιλιοστῶν. Τὰ φίλμς τῶν 16 καὶ 8 χιλιοστ. χρησιμοποιοῦνται συνήθως ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνας κινηματογραφιστάς. Τὰ φίλμς τῶν 35 χιλ. πωλοῦνται ἐντὸς εἰδικῶν θηκῶν—πομπίνες—καὶ συνήθως εἶναι διὰ 36 λήψεις εἰκόνων (μηχανὴ λάϊκα, κόνταξ, ρεντίνα κλπ.).

ΙΔΙΟΤΗΣ

Γενικῶς αἱ κοινῶς γνωσταὶ φωτογραφίαι, δηλαδὴ ἡ μαύρης-γκρὶ λευκῆς ἀποχρώσεως, ἀναπαράγονται ἐξ ἀρνητικῆς φωτογραφικῆς πλακὸς δυναμένης, λόγω κατασκευῆς, νὰ καταγράφῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου μονοχρωματικῶς, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρώπινος ὀφθαλμὸς τὴν ἀντιλαμβάνεται μεθ' ὅλους τοὺς τόνους τῶν ἀποχρώσεών του. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι πλὴν τοῦ χρωματικοῦ ἐρεθισμοῦ, ὑπάρχει καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τῆς φωτεινότητος—λαμπρότητος, διάφορος ὢν μεταξὺ τῶν διαφόρων χρωμάτων. Μία καλὴ φωτογραφία πρέπει ν' ἀπεικονίζῃ ἐντὸς τῆς διακυμάνσεως τῶν τόνων τῆς μαύρης—γκρὶ—καὶ λευκῆς ἀποχρώσεως, τὴν φωτεινότητα ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τοῦ ἀντικειμένου, ὡς ὁ κανονικὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀφθαλμὸς τὰς ἀντιλαμβάνεται. Τὴν ἐν λόγω ἰδιότητα δὲν τὴν ἔχουν ὅμως ὅλα τὰ φωτογραφικὰ ὑλικά, καὶ ἕνεκεν τούτου ἡ γνῶσις τῶν διαφόρων τύπων—ἰδιότης—αὐτῶν καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἱκανότητός των ν' ἀπεικονίσουν ἢ οὐ, ἐπ' ἀκριβείᾳ τοὺς τόνους τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων, εἶναι λίαν ἀπαραίτητος διὰ τὰς ἐγκληματολογικάς, τοὐλάχιστον, περιπτώσεις. Τὰ φωτογραφικὰ ὑλικὰ δυνάμεθα εὐκόλως καὶ ἐπιτυχῶς νὰ τὰ διαιρέσωμεν εἰς τέσσαρας κατηγορίας, δηλαδὴ εἰς: α) φίλμς καὶ πλάκας αἵτινες δὲν δύνανται, ἐκ κατασκευῆς, ν' ἀπεικονίσουν, μονοχρωματικῶς, ὅλα τὰ χρώματα μὲ τὴν αὐτὴν φωτεινότητα, ὡς τὰ ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός, β) φίλμς καὶ πλάκας εὐαισθήτους εἰς ὅλα τὰ χρώματα καὶ ἱκανὰ νὰ ἀναπαράγουν ταῦτα ἐπ' ἀκριβείᾳ μονοχρωματικῶς, ὅταν πρὸ τοῦ φακοῦ τοποθετηθῇ τὸ κατάλληλον φίλτρον, γ) φίλμς ἱκανά, λόγω εἰδικῆς κατασκευῆς (ἔγχρωμα), ν' ἀναπαράγουν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις φυσιολογικῶς καὶ δ) φίλμς ἢ πλάκας δι' εἰδικοὺς σκοπούς, μὲ μεγαλυτέραν εὐαισθησίαν εἰς ὡρισμένην ἀόρατον διὰ φυσιολογικὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν ἀκτινοβολίαν, τὴν ὀνομαζομένην ὑπέρυθρον ἀκτινοβολίαν.

Εἷς μεγάλος ἀριθμὸς φίλμς καὶ πλακῶν, ἐκ τῶν παραγομένων ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐργοστασίων καὶ σήμερον εἰσέτι, εἶναι ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰ διάφορα χρώματα. Αἱ ἑνώσεις τῶν ἁλάτων τοῦ ἀργύρου, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν ὅλοι οἱ κατασκευασταὶ τῶν συγχρόνων φίλμς, δὲν εἶναι εὐαίσθητοι παντάπασιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν, πορτοκαλλόχρουν καὶ κιτρίνην ἀκτινοβολίαν, ἐλάχιστα δὲ εἰς τὴν πρασίνην, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ὑπεριώδη, βιολὲτ καὶ κυανήν. Ἐπίσης οἱ παραγωγοὶ τῶν φίλμς προσθέτουν εἰς τὰς ἑνώσεις τῶν ἁλάτων τοῦ ἀργύρου διάφορα χρώματα καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δύνανται νὰ αὐξήσωσιν ἢ περιορίσωσιν τὴν εὐαισθησίαν ἑνὸς ὡρισμένου τύπου φίλμ εἰς ὡρισμένον χρῶμα, λ.χ. εἰς τὸ κίτρινον καὶ πράσινον,

ἄλλου τύπου νὰ τοῦ αὐξήσουν τὴν εὐαισθησίαν εἰς τὸ ἐρυθρόν, καὶ ἄλλου εἰς τὴν ἀόρατον ὑπέρυθρον ἀκτινοβολίαν.

1) Ὁ τύπος τοῦ φίλμ ὁ ὀνομαζόμενος «ὀθροχρωματικός», δὲν εἶναι εὐαισθητοποιημένος παντάπασιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἀκτινοβολίαν καὶ ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιῆται διὰ λήψεις προσωπογραφιῶν, εἰς ἃς περιπτώσεις ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ἀτόμου ἐμφανισθῇ μὲ τὴν φυσιολογικήν της ἐμφάνισιν. Οὐχ ἧττον ὅμως τὰ ἐν λόγω φίλμς δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς ὡρισμένας ἐγκληματολογικὰς ἐργασίας μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Λ.χ. διὰ νὰ καταστήσωμεν ὁρατὰ ἴχνη αἱματωμάτων, ἐπὶ περιπτώσεων στραγγαλισμοῦ, τὰ ὁποῖα ὁ φυσιολογικὸς ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ τὰ ἐπισημάνῃ. Ἐπίσης κηλῖδες αἵματος, αἴτινες ὑπάρχουν ἐπὶ ἐνδυμάτων, ταπήτων κλπ. ἀντικειμένων τοῦ τόπου τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀόρατοι ἢ δυσδιάκριτοι ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, λόγω ἀποπλύσεως αὐτῶν. Ὑπάρχουν πολλαὶ περιπτώσεις εἰς ἃς ἡ χρῆσις τῶν ὀρθοχρωματικῶν φίλμς εἶναι πολύτιμος.

Π.χ. συμπίεσις μέλους σώματος ὑπὸ μηχανῆς κλπ. δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν καταστροφὴν ἢ τὴν σοβαρὰν βλάβην μικρῶν ὑποδορίων ἀγγείων τοῦ σώματος καὶ ἐντεῦθεν νὰ προκληθοῦν αἱματώματα, ἢ αἱμορραγίαι. Πολλάκις τὰ ἐν λόγω αἱματώματα ἢ αἱμορραγίαι εἶναι τόσον μικραί, ὥστε ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς νὰ μὴ δύναται νὰ τὰς ἐπισημάνῃ. Ἡ λῆψις φωτογραφίας δι' ὀρθοχρωματικοῦ φίλμ μεγάλως μᾶς βοηθεῖ εἰς τὴν ἀποκάλυψίν των. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ αἰτία τοῦ θανάτου προκαλεῖ ὑπονοίας ἐγκληματικῆς ἐνεργείας, τὸ πτῶμα, ὁ ὕποπτος καὶ ἅπαντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ χώρου εἰς ὃν ἀνευρέθη τοῦτο, δύνανται νὰ φωτογραφοῦνται καὶ μὲ φίλμ μὴ εὐαίσθητον εἰς ὅλα τὰ χρώματα ἢ μὲ παγχρωματικὸν μέν, ἀλλὰ κατόπιν τοποθετήσεως πρὸ τοῦ φακοῦ κυανοῦ φίλτρου. Εἰς μίαν παρομοίαν περίπτωσιν ἡ Ἀστυνομία τῶν Παρισίων ἐφωτογράφησε τὸ ἐσωτερικὸν δωματίου, διότι ὑπωψιάζετο ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ εἶχε λάβει χώραν ἀνθρωποκτονία. Τῆς φωτογραφήσεως εἶχε προηγηθῇ λεπτομερὴς καὶ ἐμπεριστατωμένη ἀναζήτησις δι' ἀνεύρεσιν κηλίδων αἵματος, ἀλλ' αὕτη εἶχεν ἀποβῇ ἀρνητική. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν ὅμως τῶν φωτογραφιῶν, διεπιστώθη μία μεγάλη κηλὶς αἵματος ἐφ' ἑνὸς τάπητος, ἥτις ἦτο ἀόρατος διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, διότι ὁ τάπης εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς πλύσιν. Εἰς μίαν ἄλλην περίπτωσιν, ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου ἑνὸς φερομένου ὡς ὑπαιτίου τραυματισμοῦ διὰ μαχαίρας ἀτόμου τινός, ἐνεφανίσθη κηλὶς αἵματος ἥτις ἦτο ἀόρατος διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ ἐξέτασις ἀπέδειξεν ἐπὶ πλέον ὅτι ὁ ὕποπτος εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ διὰ τῆς πλύσεως τοῦ ὑποκαμίσου του. Ὅταν ἐκλήθη νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, ποὺ ὠφείλετο ἡ ἀνευρεθεῖσα κηλίς, ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν του.

(Συνεχίζεται)

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

Ι Ν Τ Ε Ρ Π Ο Λ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνχέεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τῶν κακοποιῶν παρουσιάζει σοβαρὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς διεθνοῦς ἀστυνομικῆς συνεργασίας. Πλειστάκις τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἀλλάσσει ὄνομα προκειμένου νὰ μεταβῇ ἐκ μιᾶς χώρας εἰς ἄλλην θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι εἷς ἀρχάριος κακοποιὸς ἢ θὰ ἀρνηθῇ τὴν συμμετοχήν του εἰς ἕνα ἔγκλημα, ὅταν θὰ ἐρωτηθῇ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συλληφθῇ. Διὰ τῆς ἐξακβώσεως ὅμως τῆς ταυτότητός του, θὰ διαπιστωθῇ ὅτι πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου καὶ ὑποτρόπου ἐγκληματίου ἢ ὅτι ἀνήκει εἷς τι διεθνὲς συνδικᾶτον κακοποιῶν.

Ἀπὸ κατασταλτικῆς ὅμως ἀπόψεως, ἡ σύλληψις τῶν διεθνῶν κακοποιῶν, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὴν πλέον θεαματικὴν ὄψιν τῆς συνεργασίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἰντερπολ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ προϋποθέτει τὴν προηγουμένην ἐξασφάλισιν πολλῶν ὅρων, ἤτοι: α) τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ κακοποιός, β) τὴν πλήρη ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ συλληφθέντος κακοποιοῦ, γ) τὴν ἐξασφάλισιν δικαστικοῦ ἐντάλματος καὶ δ) τὴν ἐξακρίβωσιν ἐνδεχομένης ἐκδόσεως τῶν κακοποιῶν αὐτῶν. Ὅλα αὐτὰ ὁμοῦ δύναται νὰ τὰ ἐπιτύχῃ σήμερον ἡ Ἰντερπολ.

Χάρις εἰς τὸ ἀκολουθούμενον σύστημα ἀρχειοθετήσεως καὶ ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς Γενικῆς Γραμματείας καὶ τῶν Κεντρικῶν Ἐθνικῶν Γραφείων, ἑκάστη τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν χωρῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν συμβληθῇ μετὰ τῆς Ὀργανώσεως αὐτῆς, θὰ δύναται νὰ πληροφορηθῇ , εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, ποῖον εἶναι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον καταζητεῖται, ὑπὸ ποίας χώρας καταζητεῖται καὶ ἂν ἡ χώρα αὐτὴ θὰ ζητήσῃ ἢ ὄχι τὴν ἔκδοσίν του.

Εἶναι προφανὲς ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀνευρεθῇ εἷς κακοποιός, ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὑρεθῇ διατηρεῖ τὴν πλήρη αὐτῆς κυριαρχίαν νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς κρατήσεως ἢ ἐκδόσεως αὐτοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, εἶναι ἀπολύτως λογικὸν νὰ θεωρῆται ὡς μία πηγὴ διαδικασίας, ἂν ὄχι Διεθνοῦς Δικαίου.

Ε') Πρόληψις καὶ γενικὴ συνεργασία.

Ἡ μία προσπάθεια τῆς Ἰντερπολ, ἀποβλέπει εἰς τὴν σύλληψιν ἑνὸς διεθνοῦς κακοποιοῦ ἢ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητός του. Ἡ ἄλλη προσπάθεια, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν συγκεντρουμένων πληροφοριῶν εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν, χάρις εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν Κεντρικῶν Ἐθνικῶν Γραφείων, διὰ σκοποὺς προληπτικοὺς καὶ κοινωνικούς.

Ἐν ὄψει μιᾶς διεθνοῦς ἐγκληματικότητος, ἡ ὁποία παρουσιάζει μεγάλην ποικιλίαν περιπτώσεων, εἶναι εὔκολον νὰ κατανοηθῇ ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἐνέχει εἰς τὸν τομέα τῆς προλήψεως ἡ ὕπαρξις δεσμῶν μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν διαφόρων χωρῶν καὶ ἐπικοινωνίας, διὰ τὴν διαρκῆ ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Γενικῆς Γραμματείας.

Χάρις εἰς τὰς γενικὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας διαβιβάζουν εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν αἱ διάφοροι Ἀστυνομίαι, χάρις ἐπίσης εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν ἔργων καὶ ἄρθρων δημοσιευομένων εἰς τὰ εἰδικὰ περιοδικὰ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἡ Γενικὴ Γραμματεία ἐργάζεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὡς ἓν πραγματικὸν κέντρον θεωρητικῆς καὶ τεχνικῆς ἀλληλογραφίας εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὴν ἐγκληματολογίαν.

Αἱ Γενικαὶ Συνελεύσεις τῆς Ὀργανώσεως, ἐξ ἄλλου, ἐγγράφουν κανονικῶς εἰς τὰς ἡμερησίας των διατάξεις τὰς συζητήσεις ἐπὶ θεμάτων τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἤτοι τὴν πορνείαν, τὴν μεταχείρησιν τῶν γυναικῶν, τὸν κοινωνικὸν ρόλον τῆς Ἀστυνομίας κ.λ. Ἡ Ἰντερπολ, καταρτίζει ἐπίσης προγράμματα τεχνικῆς φύσεως, ἤτοι φίλμς ἀστυνομικῆς τεχνικῆς, σειρὰν εἰδικῶν μελετῶν καὶ τεχνικῆς βοηθείας.

Ἐπὶ πλέον, τὸ ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας ἐκδιδόμενον περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνὴς Ἐπιθεώρησις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας», εἶναι τὸ καλύτερον μέσον διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν νέων μεθόδων τὰς ὁποίας δύνανται νὰ ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὑπὸ εὐρυτέραν ἔποψιν, εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον νὰ γνωσθῇ ὅτι ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας παρουσιάζεται, εἰς τὰ ὄμματα ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μετέχουν τῶν δραστηριοτήτων της, ὡς μία ἔμψυχος καὶ καλῶς λειτουργοῦσα μηχανή.

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ ἀστυνομικῆς συνεργασίας, θὰ ἦτο σοβαρὸν λάθος νὰ πιστεύωμεν ὅτι πρόκειται ἀποκλειστικῶς περὶ ἐφαρμογῆς ἑνὸς κατασταλτικοῦ συστήματος.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ πλήρως ἡ συνεργασία αὐτή, πρέπει νὰ βασίζεται ἐπὶ ἀνθρωπίνων ἐπαφῶν καὶ αὐτὸ ἐπιδιώκεται διὰ τῶν ἑκάστοτε Γενικῶν Συνελεύσεων τὰς ὁποίας ὀργανώνει ἡ Ἰντερπολ. Εἰς αὐτάς, παρέχεται ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων χωρῶν νὰ γνωρισθοῦν μεταξύ των καὶ ν' ἀνταλλάξουν ἀπόψεις περὶ τῶν μέσων καὶ μέτρων τὰ ὁποῖα θὰ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογήν, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐγκηγματικότητος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόληψιν αὐτῆς. Τὸ θέμα τῆς διὰ κοινωνικῶν μέτρων ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐγκληματικότητος, ἀπασχολεῖ, περισσότερον παντὸς ἄλλου, τὴν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἰδέα τῆς προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀπασχολοῦσα σοβαρῶς τοὺς ἁρμοδίους τῆς Ἰντερπολ, ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν μελέτην ὅλων τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουν αἱ ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι, ἤτοι τῆς συνθέσεως καὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν, τῆς συντάξεως στατιστικῶν ἐγκληματικότητος, τὸν σεβασμὸν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κ.λ.

ΣΤ') Μέσα δράσεως τῆς Ἰντερπολ.

Ἡ συνεργασία τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀκολούθων τριῶν βάσεων:

α) Τῆς ὑπάρξεως εἰδικευμένων ἐθνικῶν σημείων στηρίξεως διὰ τὴν ἐπαφὴν μετὰ τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας.

β) Τῆς ἐφαρμογῆς μεθόδων ταχείας συνδέσεως μεταξὺ τῶν σημείων αὐτῶν στηρίξεως καὶ

γ) Τῆς συγκεντρώσεως ἐγγράφων εἰς διεθνῆ κλίμακα καὶ τοῦ συντονισμοῦ διὰ τῆς Γενικῆς Γραμματείας.

Ζ') Καθορισμὸς τοῦ ρόλου τῶν «Κεντρικῶν Γραφείων»

Τὸ Κεντρικὸν Ἐθνικὸν Γραφεῖον, δύναται νὰ ὁρισθῇ ὡς ἡ Ἐθνικὴ Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία ἡ ὁποία, συνδεδεμένη εἰς ἑκάστην χώραν μὲ τὴν Ἰντερπολ, εἶναι εἰδικῶς ἐπιφορτισμένη μὲ διεθνεῖς ἀστυνομικὰς ὑποθέσεις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ, εἶναι ὅτι ἑκάστη χώρα εἶναι ἐλευθέρα νὰ δώσῃ εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἐθνικὸν Γραφεῖον της τὸν τύπον καὶ τὴν σύνθεσιν ἡ ὁποία τῆς ἁρμόζει.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς δρασηριότητος τῆς Ἰντερπολ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Ἐθνικὰ Γραφεῖα. Αὐτὰ προμηθεύουν εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τὸ ὑλι-

κὸν ἐργασίας της. Εἰς τὴν συμβολὴν αὐτῶν ὀφείλει τὴν σημερινὴν φήμην της ἡ Ἰντερπόλ.

Δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ Κεντρικὰ Ἐθνικὰ Γραφεῖα εἶναι ἁπλοῖ σταθμοὶ πληροφοριῶν, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιοῦν τὰς διαφόρους ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τῆς χώρας των περὶ τῶν ἐρευνῶν τὰς ὁποίας θὰ διεξαγάγουν καὶ τῶν ἐνεργειῶν εἰς τὰς ὁποίας θὰ προβοῦν.

Ἀλλαχοῦ, δύναται νὰ συσταθῇ μία ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ἡ ὁποία, ἐπὶ πλέον τῶν προηγουμένων δραστηριοτήτων, διαθέτει ὑπαλλήλους διὰ τὸν ἐξ ὁλοκλήρου χειρισμὸν ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν χώραν των καὶ αἵτινες ἐνέχουν, τρόπον τινά, διεθνῆ χαρακτῆρα. Ἐν ὀλίγοις, τὸ Ἐθνικὸν Κεντρικὸν Γραφεῖον εἶναι ἓν σημεῖον στηρίξεως, ἓν κέντρον διεκπεραιώσεως τῶν διεθνοῦς χαρακτῆρος ἀστυνομικῶν ὑποθέσεων.

Τὰ Κεντρικὰ Ἐθνικὰ Γραφεῖα ἔχουν ἕνα τριπλοῦν καθῆκον. Τὸ πρῶτον συνίσταται εἰς τὸ νὰ διαβιβάζουν εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τῆς Ἰντερπόλ οἱασδήποτε ἔχουν ἀλληλογραφίας διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος. Διὰ τῶν ἀλληλογραφιῶν αὐτῶν καθίσταται δυνατὴ ἡ σύνταξις γενικῶν στατιστικῶν ἐγκληματικότητος, ἡ ἐπίβλεψις ἐπικινδύνων προσώπων, ὁ ἐμπλουτισμὸς τῶν ἀρχείων καὶ ἡ ἐνημέρωσις τῶν καρτελλῶν. Κατὰ δεύτερον λόγον, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν νομοθεσίας, προβαίνουν εἰς ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἀστυνομικὰς ἐνεργείας (ἀναζητήσεις, ἐρεύνας, συλλήψεις), πρὸς ὄφελος μιᾶς ξένης χώρας. Καὶ ἀντιστρόφως δύναται νὰ προκαλέσουν τὰς ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας μιᾶς ξένης χώρας πρὸς ὄφελος τῆς ἰδικῆς των. Αὐτὸς εἶναι ὁ σπουδαιότερος ρόλος τῶν Κεντρικῶν Ἐθνικῶν Γραφείων.

Τέλος, τὰ Κεντρικὰ Ἐθνικὰ Γραφεῖα εἶναι ἐπιφορτισμένα διὰ τὴν λῆψιν ὅλων τῶν ἀναγκαίων μέτρων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἰντερπὸλ λαμβανομένων ἀποφάσεων.

Εἰς τὴν πρᾶξιν — καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον — ἔχουν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἔλθουν εἰς ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνίαν μεταξύ των, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἐνημερώσεως τῆς Γενικῆς Γραμματείας ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ εἶναι ἐμπόδιον, ἀποτελεῖ, εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, τὸν συντονιστὴν καὶ ρυθμιστήν.

Ἑκάστη χώρα εἶναι ἐλευθέρα νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ὅπως εἶναι ἐλευθέρα νὰ ὀργανώσῃ τὸ Κεντρικὸν Ἐθνικὸν Γραφεῖον της καθ' ὃν τρόπον ἐπιθυμεῖ καὶ εἶναι ἐλευθέρα ἐπίσης νὰ συνεργασθῇ μὲ τὰ ἄλλα γραφεῖα καὶ ὑπηρεσίας ἄλλων χωρῶν.

Η') Ἐπαφαὶ μεταξὺ Γραμματείας καὶ Ἐθνικῶν Γραφείων.

Τὸ ζήτημα τῶν ἐπαφῶν μεταξὺ τῶν Κεντρικῶν Ἐθνικῶν Γραφείων καὶ τῆς Γενικῆς Γραμματείας, εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ σπουδαῖον, διότι ἐκ τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν μέσων ἐπικοινωνίας μεταξὺ αὐτῶν, ἐξαρτᾶται, προπαντός, ἡ ἀποτελεσματικὴ δραστηριότης τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας.

Ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καθήκοντα τῆς Γενικῆς Γραμματείας εἶναι νὰ ὀργανώσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς ἐπαφὰς αὐτάς. Τοιαῦται ἐπαφαί, προσωπικαὶ καὶ μᾶλλον καρποφόροι, ἔχουν ἀναπτυχθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτησίων Γενικῶν Συνελεύσεων, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν τακτικῶς ἀπὸ τοῦ 1946.

Ἡ τυποποίησις τῆς τηλεγραφικῆς διευθύνσεως «Ἰντερπόλ» διὰ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν καὶ τὰ Κεντρικὰ Ἐθνικὰ Γραφεῖα, ἔχει ἀρκετὰ διευκολύνει τὰς ἐπαφὰς αὐτάς. Ἐπὶ πλέον, ἡ δημιουργία ἑνὸς διεθνοῦς ραδιοηλεκτρικοῦ δικτύου, κατέστησε τὰς ἐπαφὰς αὐτὰς πλέον ἀποδοτικάς. Ἡ Γενικὴ Γραμματεία διαθέτει ἀνεξάρτητον ραδιοπομπόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων.

(Συνεχίζεται)

Η ΜΑΦΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΜΙΑ ἀνταπόκρισις ἐκ Ρώμης σχετίζεται μὲ «προσφορὰν» τῆς Μαφίας κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον, μίαν προσφορὰν ποὺ ὁ «μεγάλος» Λάκυ Λουτσιᾶνο παρέσχεν εἰς τοὺς Συμμάχους. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 17ης Αὐγούστου 1964 καὶ διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς διὰ τὴν συμβολὴν τῆς Μαφίας εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονος :

«Στὰς 10 Ἰουλίου 1943 οἱ Σύμμαχοι πραγματοποίησαν τὴν ἀπόβασι στὴν Σικελία. Οἱ Βρεταννοκαναδοὶ χρειάσθηκαν τρεῖς τρομακτικὲς ἑβδομάδες γιὰ νὰ προωθηθοῦν. Οἱ Ἀμερικανοί, ἐπιβαρυμένοι μὲ τὴν δυσκολώτερη ἀποστολή, πραγματοποίησαν τὸ πιὸ σύντομο «Μπλίτσκριγκ» τῆς ἱστορίας καὶ μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔφθασαν στὰ βόρεια τῆς νήσου. Μ' αὐτὸν τὸν πόλεμο-ἀστραπὴ δὲν πιστώνεται ἡ στρατηγικὴ ἰδιοφυία τῶν Ἀμερικανῶν. Ἦταν ἀποκλειστικὸ ἔργο τῆς ἐκπληκτικώτερης, μετὰ τὸν κομμουνισμόν, ὀργανώσεως τοῦ Κόσμου : τῆς Μαφίας.

»Ἄγγλος συγγραφεὺς—ὁ Νόρμαν Λιούϊς ποὺ ὑπηρέτησε στὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις ὡς πράκτωρ στὴν Σικελία—ἀποκαλύπτει εἰς βιβλίον του μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς ὀργανώσεως ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ συντρίψουν οὔτε οἱ κατάρες τῶν ἀναριθμήτων θυμάτων τῆς Μαφίας, οὔτε ὁ Φασισμός.

»Καλοκαίρι 1943 : Ἀφόρητο ἦταν τὸ κάμα τοῦ κατακαλόκαιρου τὸν Ἰούλιο ἐκεῖνο τοῦ 1943. Ἀπέναντι στοὺς Ἀμερικανούς, οἱ Γερμανοϊταλοὶ ἦσαν ὠχυρωμένοι στὶς ἀπόρθητες θέσεις τοῦ ὄρους Καμμαράτα, ποὺ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, χάρις στὶς σπηλιὲς καὶ τὰ μυστικά του μονοπάτια, προσεφέρετο μοναδικὰ γιὰ ἀντίστασι ἐναντίον κάθε μορφῆς καταπιέσεως. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀμυντικοῦ συγκροτήματος βρισκόταν ἀξιωματικὸς ἀποφασιστικὸς καὶ δοκιμασμένος, ὁ συνταγματάρχης Σαλέμι. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν πανωλεθρία ποὺ ἀνέμενε τοὺς Ἀμερικανούς.

»Τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ προγεφυρώματος, ἕνα ἀμερικανικὸ καταδιωκτικὸ ὑπερέπτη τῆς Βιλλάλμπα κι' ἔρριξε ἕνα δέμα, ποὺ ἔπεσε κοντὰ στὴν ἐκκλησία. Ἀπ' ἔξω ὑπῆρχε μιὰ κίτρινη σημαιούλα μ' ἕνα μαῦρο «Λ» στὸ κέντρο. Παρόμοιες σημαῖες ἀποτελοῦσαν καὶ τὸ περιεχόμενό του. Τὴν ἑπομένη, δεύτερο πακέτο ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ βρῆκε τὸ στόχο του—τὸ σπίτι τοῦ Καλλότζερο Βιτζίνι. Γνωστὸς στοὺς φίλους ὡς Ντὸν Κάλο, ὁ Βιτζίνι ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας στὴν Σικελία, ὁ πιὸ ἰσχυρὸς κι' ἐπίφοβος ἄνθρωπος τῆς περιοχῆς(1). Στὶς 20 Ἰουλίου, τρία ἀμερικανικὰ ἅρματα μάχης σύρθηκαν ὡς τὴν Βιλλάλμπα. Στὴν κεραία τοῦ πρώτου κυμάτιζε ἡ κίτρινη σημαία μὲ τὸ μαῦρο «Λ». Ὁ

1. Σ. Σ. : Ὡς εἴδομεν εἰς προηγούμενον τηλεγράφημα, τὸν Κολόγκερο Βιντζίνι ἀντικατέστησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου του (1954) ὁ Γκιουζέππε Ροῦσσο.

ὑπολοχαγὸς ποὺ πήδησε κάτω μιλοῦσε τὴν ντόπια διάλεκτο σὰν Σικελός. Καὶ αὐτὸν ἔσπευσε νὰ συναντήση ὁ Ντὸν Κάλο. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κίτρινη σημαιούλα, ἀντήλλαξε λίγα μισόλογα καὶ σκαρφάλωσε στὸ ἅρμα μάχης, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως. Τὴν ἑπομένη οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ συνταγματάρχου Σαλέμι λιποτακτοῦσαν, ὁ ἀρχηγός τους ἀπήγετο αἰχμάλωτος καὶ ἐνεκλείετο στὰ ὑπόγεια τοῦ δημαρχείου, καὶ Μαφιόζος πράκτωρ μετέδιδε στοὺς Ἀμερικανοὺς τὸ σῆμα: «Προχωρεῖτε»...

»Τὸ βράδυ, ἡ «μάχη» τῆς Καμμαράτα εἶχε τελειώσει χωρὶς νὰ πέση οὔτε μιὰ τουφεκιά. Πίσω ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ Ἀστυνομία, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἄλ Καπόνε, θεωροῦσε ὡς τὸν ἀναμφισβήτητο ἀρχηγὸ τοῦ ὑποκόσμου: Ὁ Λάκυ Λουτσιᾶνο! Καὶ τὸ «Λ» τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπιθέτου του κυμάτιζε στὴν κίτρινη σημαιούλα στὴν Βιλλάλμπα . . .

»Πολλὰ λέγονται γιὰ τὴν πατριωτικὴ δρᾶσι τοῦ ἀρχιγκάγκστερ, ποὺ τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς φυλακές. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸν εἶδαν στὸ ἐπιτελεῖο τῆς Ἑβδόμης Στρατιᾶς στὴν Σικελία. Καὶ οἱ φῆμες λέγουν, ὅτι ὁ ἴδιος ἔκανε τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν τοπικὴ Μαφία, ποὺ ἔδρασε κεραυνοβόλα, ὡδήγησε τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀπὸ μυστικὲς διαβάσεις, «ἐξουδετέρωσε» τὶς ἀντιδράσεις καὶ παρέδωσε τὴν Σικελία στοὺς «ἀδελφοὺς Ἀμερικανοὺς Μαφιόζους».

»Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ντὸν Κάλο εἰσέπραξε τὴν ἀνταμοιβή του καί, ὡς δήμαρχος πλέον τῆς Βιλλάλμπα, ὑπεδέχθη τὸν πολιτικὸ ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀμερικῆς, ἐνῶ τὰ πλήθη ζητωκραύγαζαν ὑπὲρ τῶν Συμμάχων καὶ τῆς «Ἐντίμου Ὀργανώσεως».

»Ἴσως τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τοῦ πολέμου νὰ εἶναι καὶ ὁ μόνος τίτλος τιμῆς τῆς Μαφίας, ποὺ ξεκίνησε μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά, ὡς προστάτις τῶν καταπιεζομένων χωρικῶν ἀπὸ τὴν ἀσυδοσία τῶν γαιοκτημόνων, γιὰ νὰ καταλήξη ἡ ἴδια ὡς ὄργανο ἀνελέητης καταπιέσεως καὶ τρόμου τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων, ἀμυήτων στὴν διαφθορὰ καὶ τὸ ἔγκλημα»...

***

Τὸ ΚΑΤΩΤΕΡΩ σύντομον τηλεγράφημα κλείει καὶ τὸν κύκλον τῶν ἐκτὸς τῶν Η.Π.Α. προερχομένων — σοβαρωτέρων καὶ πλέον χαρακτηριστικῶν — ἀνταποκρίσεων καὶ τηλεγραφημάτων (1). Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν προέρχεται ἐκ Παλέρμου τῆς Σικελίας, ἤτοι ἐκ τῆς περιοχῆς ἡ ὁποία ἤνοιξε τὸν ὅλον κύκλον τῆς ἐρεύνης αὐτῆς διὰ τὴν Μαφίαν ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τ.ἔ. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μεσημβρινὴ» τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1944 καὶ ὁμιλεῖ διὰ νέα «μπλόκα» εἰς τὸ Παλέρμον πρὸς σύλληψιν μελῶν τῆς Μαφίας. Κατ' αὐτό:

«Πεντακόσιοι ἀστυνομικοὶ ἀπέκλεισαν χθὲς (Κυριακὴν 4 Ὀκτωβρίου) ὁλόκληρες συνοικίες καὶ περίχωρα τοῦ Παλέρμου, στὴν Σικελία, γιὰ τρίτη φορὰ μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα. Διεξάγουν ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι ὑπόπτων μελῶν τῆς Μαφίας. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ἡ Μαφία ἄρχισε πάλι νὰ κινῆται. Δύο περιπτώσεις ἀνατινάξεως αὐτοκινήτων μὲ δυναμίτιδα ἐσημειώθησαν κατὰ τὶς δύο τελευταῖες ἑβδομάδες, μὲ θύματα ἑπτὰ ἀστυνομικοὺς καὶ δύο ἐργάτες γκαράζ».

---

1. Ἐπὶ τοῦ..... πιεστηρίου: Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης, δύο ὡπλισμένοι γκάγκστερς ἀπήγαγον τὴν πρωΐαν τῆς 21ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. τὸν «μέγαν» Τζόζεφ Μπονάνο, ἀρχηγὸν μιᾶς ἐκ τῶν πέντε συμμοριῶν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ γνωστόν μας ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις Βαλάτσι. Οἱ γκάγκστερς ἔσυραν τὸν Μπονάνο ἐκτὸς τοῦ αὐτοκινήτου του ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν αὐτομάτων ὅπλων, τὸν ἐπεβίβασαν τοῦ ἀναμένοντος ἰδικοῦ των αὐτοκινήτου καὶ ἐξηφανίσθησαν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, πυροβολοῦντες καὶ κατὰ τοῦ συνηγόρου του ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νὰ τοὺς καταδιώξη. Ὁ ἀπαχθείς, ἡλικίας 59 ἐτῶν καὶ ἰδιοκτήτης πολλῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν, κατὰ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ δὲ εἷς ἐκ τῶν πλέον ἐπικινδύνων κακοποιῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπρόκειτο νὰ καταθέση κατ' αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐν σχέσει μὲ τὴν ὅλην δραστηριότητά του...

Καὶ διὰ νὰ ἀποδειχθῆ τό ..... σφαιρικὸν πολλῶν καταστάσεων: Τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἤνοιξε τὴν ἔρευναν διὰ τὴν Μαφίαν ἀνέφερεν, ὅτι σφοδρὰ ἔκρηξις κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου 29ης Ἰουνίου 1963, εἰς γκαράζ τῆς πόλεως τοῦ Παλέρμου, ἐθανάτωσε ἕνα τεχνικὸν καὶ ἐτραυμάτισε βαρύτατα ἕτερον. Δώδεκα ὥρας ἀργότερον ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπληροφοροῦντο ἀπὸ τηλεφώνημα ἀγνώστου ὅτι παρομοία ἔκρηξις θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐντὸς ὀλίγου εἰς ἄλλο σημεῖον. Ἔσπευσαν λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σημεῖον ὅπου ἀνεῦρον ἕνα ἡμικατεστραμμένον αὐτοκίνητον, εἰς τὸ ὄπισθεν κάθισμα τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία βόμβα μὲ σβησμένην τὴν θρυαλλίδα καὶ κάτωθι τοῦ ὀχήματος μία φιάλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προεξεῖχεν ἕνα φυτίλι. Ἐβγαλαν μὲ μυρίας προφυλάξεις βόμβαν καὶ φιάλην, καὶ ἀφοῦ ..... ἐπείσθησαν ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀντικείμενα ἦσαν «φιάσκο» καὶ οὐδὲν ἕτερον, ἐδοκίμασαν νὰ ἀνοίξουν τὸ «καπὸ» τοῦ αὐτοκινήτου πρὸς πληρεστέραν ἔρευναν. Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν συνεκλονίσθησαν τὰ πάντα ἀπὸ τρομερὰν ἔκρηξιν, πολὺ ἰσχυροτέραν τῆς προηγουμένης τοῦ Σαββάτου, ὀκτὼ δὲ ἀστυνομικοὶ ἐκυλίοντο νεκροὶ ἐπὶ τόπου καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀστυνομικοὶ καὶ περίεργοι ἐτραυματίζοντο.....

Ἁπλοῦς παραλληλισμὸς τῶν δύο αὐτῶν «καταστάσεων» δίδει πολλά, πολὺ δὲ περισσότερα εἰς τοὺς προληπτικούς. Ἐγράφετο τότε, Ἰανουάριον 1964 εἰς τὰς στήλας αὐτάς: «Ἡ γνώμη ποὺ ἐκυριάρχησεν ὅταν ἡ εἴδησις μετεδόθη ἀστραπιαίως εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ὅλον τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, ὑπῆρξε μία: Ἡ Μαφία πάλιν εἰς τὸ προσκήνιον! Ἡ Μαφία, ὕστερα ἀπὸ τὴν σοβαρωτέραν αὐτὴν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν τῆς τελευταίας δεκαετίας, ἀλλάσσει κατεύθυνσιν καὶ ἐπιτίθεται κατὰ μέτωπον ἐναντίον τῶν ὀργάνων Ἀσφαλείας τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας ..... ».

Σήμερον, παρ' ὅλην τὴν τραγικὴν ὁμοιότητα τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τοῦ κύκλου, ποὺ ὁ γράφων ἐπεχείρησε ἀναφορικῶς μὲ τὸν μεγαλύτερον ἐγκληματικὸν ὀργανισμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ παρομοία ἄποψις. Τὰ ὅσα αἱ δυνάμεις Ἀσφαλείας τῆς Ἰταλίας κατέφερον κατὰ τῆς Μαφίας ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1963 μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, τὰ ὅσα τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀστυνομίαι τῶν Η.Π.Α. κατέφερον ἐπίσης, ἰδίως κατόπιν τῶν ἀποκαλύψεων Βαλάτσι, εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ ἔχη τεθῆ εἰς κατάστασιν τοὐλάχιστον ἀποσυνθέσεως καὶ παρακμῆς τὸ πολυκέφαλον τέρας. Ἐπ' αὐτοῦ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὴν τρομερὰν μάστιγα ποὺ ἔπληξε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἑκατονταετίας, καὶ ποὺ σήμερον ἐξαφανίζεται ὑπὸ τὰ ἀνελέητα πλήγματα τῶν ἐκπροσώπων τοῦ νόμου εἰς ὁλόκληρον τὴν ὑδρόγειον.

***

Θὰ ΗΡΚΕΙ ὡς ἐπίλογος τῆς ὅλης ἐρεύνης μου διὰ τὴν Μαφίαν τὸ νὰ τονισθῆ ἕνα γεγονὸς μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιρρήσεις: Ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, τὸ σύγχρονον πνεῦμα καὶ αἱ ἀξίαι τῆς ζωῆς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διηπειρωτικῶν πυραύλων, τῶν διαστημοπλοίων κ.λ., δὲν ἀνέχονται τὴν διαιώνισιν ζοφερῶν καταστάσεων τοῦ παρελθόντος, μάλιστα δὲ τοιούτου μεγέθους καὶ τοιαύτης ἀσυλλήπτου δραματικότητος διὰ τὴν κοινωνίαν ὡς ὁ ἐγκληματικὸς ὀργανισμὸς τῆς Μαφίας. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἀπετέλει μίαν κοινοτοπίαν ἴσως, ἐπαναλαμβανομένην διὰ χιλιοστὴν φορὰν πρὸ ἑνὸς φαινομένου ποὺ ὑποχωρεῖ, ποὺ ἐξαφανίζεται κατὰ τρόπον ἀνεπίστρεπτον. Ὁπωσδήποτε, ἡ διαπίστωσις αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ πλέον ἀληθὴς διὰ τὸ καρκίνωμα ποὺ τόσα δεινὰ ἐπέφερε κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετίαν, εἰς Ἰταλίαν καὶ Ἀμερικὴν ἰδίως· διὰ τὸν μεγαλύτερον ἐγκληματικὸν ὀργανισμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος πού, ὑπὸ τὸν πλέον ἀπηνῆ διωγμὸν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ, βαίνει πρὸς ὁλοσχερῆ διάλυσίν του.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ ἀναγγελία τοῦ Χοῦβερ περὶ τῆς συλλήψεως τῶν ὀκτὼ σαμποτέρ, ἦταν βαρὺ πλῆγμα στὶς ἐλπίδες τῶν Ναζί. Ὁ ναύαρχος Ντένιτς ἐξωργίσθη τόσο πολὺ γιατὶ δέχθηκε νὰ διαθέση τὰ ὑποβρύχιά του σὲ μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη καὶ τολμηρὴ περιπέτεια, ὥστε ἐπὶ μῆνες δὲν ἤθελε νὰ ἀκούση πλέον γιὰ τὰ σχέδια τῆς ἀντικατασκοπείας, ποὺ τοῦ ζητοῦσε τὴν μεταφορὰ τῶν πρακτόρων της μὲ ὑποβρύχια.

Ὁ Ντένις ὅμως ἐνέδωσε στὶς παρακλήσεις τοῦ τμήματος πολιτικῶν πληροφοριῶν τῆς ἀντικατασκοπείας κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1944. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποβρύχιά του μετέφερε τοὺς πράκτορες κατασκοπείας Ἔριχ Γκίμπελ, ἀσυρματιστή, καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Κούρτις, ἕνα ἀποστάτη Ἀμερικανὸ ποὺ εὗρισκε τὴ ναζιστικὴ ἰδεολογία τῆς ἀρεσκείας του. Καὶ οἱ δυό τους πέρασαν ἀπὸ σχολὴ κατασκόπων. Μαζί τους κουβαλοῦσαν 60.000 δολλάρια.

Στὶς 29 Νοεμβρίου καὶ περὶ τὴν 11ην ὥραν μ.μ., ἐνῶ ἐμαίνετο ἡ κακοκαιρία, ὁ Γκίμπελ καὶ Κόλεπάου ἀποβιβάσθηκαν στὸ Γκρὰμπ Τρὴ Πόϊντ τῆς Μαίην. Ὅλως περιέργως κανένας τους δὲν θυμήθηκε νὰ πάρη μαζί του ἐπανωφόρι ἢ καπέλλο. Ἔσκυβαν τὸ κεφάλι τους μέσα στὸν ἄνεμο καὶ προχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ μέχρις ὅτου ἔφθασαν στὴν ὑπ' ἀριθ. 1 δημοσία ὁδό. Ἔκαναν σῆμα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ταξὶ καὶ ὁ ὁδηγός του δέχθηκε νὰ τοὺς μεταφέρη στὴ Μπάγκορ, τριανταπέντε μίλλια μακρυά. Ἐνωρὶς τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γκίμπελ καὶ ὁ Κόλεπάου ξεκινοῦσαν γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Τὸ F.B.I. ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κατασκόπων, γιατὶ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς εἶχαν ἰδῆ, τοὺς ἐφάνηκαν ὕποπτοι, γιατὶ περπατοῦσαν στὴν ἀκτὴ χωρὶς παλτὸ καὶ καπέλλο μέσα στὴν τρικυμία. Ἔτσι εἰδοποίησαν τὸ F.B.I.

Τὸ γεγονὸς θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητο, ἐὰν τὸ γραφεῖο τοῦ F.B.I. τῆς Βοστώνης δὲν εἶχε τὴν πληροφορία ὅτι στὶς 3 Δεκεμβρίου ἐτορπιλλίσθη καὶ ἐβυθίσθη στὰ ἀνοικτὰ τῆς Μαίην τὸ βρεταννικὸ φορτηγὸ «Κορνουάλις». Ὑπέθεσαν ὅτι τὸ ὑποβρύχιο ποὺ δροῦσε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ ἀποβιβάση καὶ πράκτορες στὴν ἀκτή. Καὶ οἱ ὑποψίες τῶν ἀτόμων ποὺ εἶδαν τοὺς Γερμανοὺς κατασκόπους, ἐνίσχυσαν τὶς δικές τους, καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐρευνήσουν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν δύο ξένων.

Ὁ Κόλεπάου, ὅπως ὁ Ντὰς καὶ ὁ Μποῦργκερ, θέλησε νὰ ἀπαλλαγῆ τῆς ἀποστολῆς του μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Ἄφησε μόνο τὸν Γκλίμπελ καὶ πῆγε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του στὴ Ρίτσμοντ Χίλλ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὡμολόγησε στὸ φίλο του ὅτι ἦταν κατάσκοπος καὶ ὁ φίλος του κάλεσε τὸ F.B.I. Ἦταν 26 Δεκεμβρίου.

Ὁ Κόλεπάου τὰ εἶπε ὅλα. Εἶπε στοὺς ὑπαλλήλους ὅτι ἐγκατέλειψε τὸν Γκίμπελ στὴν πόλι καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῦ βρισκόταν. Θυμήθηκε ὅμως ὅτι ὁ Γκίμπελ συνήθιζε νὰ ἀγοράζη περουβιανὲς ἐφημερίδες σ' ἕνα περίπτερο στὴν πλατεῖα «Τάϊμς». Ὁ Κόλεπάου θυμήθηκε ἐπίσης ὅτι ὁ Γκίμπελ εἶχε μιὰ παράξενη συνήθεια νὰ βάζη τὰ χρήματά του στὸ ἄνω τσεπάκι τοῦ σακκακιοῦ του. Ὁ Γκίμπελ χρησιμοποιοῦσε τὸ ψευδώνυμο Ἔντουρντ Γκρήην.

Ἡ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Γκίμπελ διαβιβάσθηκε πρὸς ὅλα τὰ γραφεῖα τοῦ F.B.I. μὲ ὅλες τὶς ἄλλες πληροφορίες τοῦ Κόλεπάου. Οἱ πράκτορες ἄρχισαν νὰ ἐλέγχουν τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, τὰ γραφεῖα ἐκδόσεως ἀεροπορικῶν εἰσιτηρίων, τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τὰ περίπτερα ποὺ πωλοῦσαν ἐφημερίδες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο βρέθηκε ἕνα ὄνομα «Ἔντουαρντ Γκρήην», ὁ ὁποῖος

ὅμως δὲν χρησιμοποίησε τὸ δωμάτιό του καὶ μετὰ δύο ἡμέρες τὸ ξενοδοχεῖο τὸ ἔδωσε σὲ ἄλλο πελάτη του.

Ἡ ἔρευνα σταμάτησε στὸ περίπτερο τῆς πλατείας «Τάϊμς». Τέσσερες ἡμέρες μετὰ τὴν ὁμολογία τοῦ Κόλεπάου, δύο ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. εἶδαν ἕνα ἄνδρα νὰ πλησιάζῃ τὸ περίπτερο, τὸ ὁποῖο παρακολουθοῦσαν καθ' ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ περιέγραψε ὁ Κόλεπάου. Διάλεξε ἕνα περιοδικό, καὶ μετὰ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ τσεπάκι τοῦ σακκακιοῦ του καὶ ἔβγαλε χρήματα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἦταν πλέον βέβαιοι ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπός τους.

Ὁ Γκίμπελ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύλληψι. Ἀδύνατον, ὅμως. Ἐπάνω του βρέθηκαν 10.000 δολλάρια στὶς τσέπες του καὶ 99 μικρὰ διαμάντια. Ἄλλα 44.000 δολλάρια βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του. Ὁ Γκίμπελ ὡμολόγησε.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, τὸ F.B.I. ἐπελήφθη 19.649 ὑποθέσεων, ὅπου ὑποτίθετο ὅτι διενεργεῖτο σαμποτάζ, δὲν ἀποδείχθηκε ὅμως οὔτε μία περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποία νὰ προκύπτῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σαμποτὰζ ποὺ ὠργανώθηκε ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ὁ ἐχθρὸς δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ ἐγκαταστήσῃ κατασκοπευτικὸ μηχανισμό, ὅπως κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ ὑποθέσεις τῶν ὑποτιθεμένων σαμποτὰζ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀτυχήματα σὲ βιομηχανικὰ συγκροτήματα, ὀφειλόμενα σὲ κόπωσι, ἀμέλεια, στιγμιαῖο ἐκνευρισμὸ κ.λ. τῶν ἐργατῶν. Κάθε ἀτύχημα ποὺ παρέβλαπτε τὴν πολεμικὴ προσπάθεια, ἀνεφέρετο στὸ F.B.I. τὸ ὁποῖο ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ὑπόθεσι.

Νὰ μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις: Ἕνα τραῖνο ποὺ μετέφερε στρατιῶτες ἐξετροχιάσθη. Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ αἰτία ἦταν τρία μικρὰ παιδιὰ ποὺ διασκέδαζαν. Ἕνας ἐρωτύλος νέος 19 ἐτῶν, ἔσπασε μὲ ἕνα μεγάλο σφυρὶ ἕνα ἠλεκτρικὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ φύγῃ ἐνωρὶς καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ συναντήσῃ τὴν φίλη του. Μιὰ ἀνατίναξις ὀρυχείου εἰς τὴν Κεντάκυ, ἦταν ἔργο ἑνὸς πρώην ἐργάτου του ποὺ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν προϊστάμενο τοῦ ὀρυχείου. Ἕνα ἐργοστάσιο κιβωτίων στὴν Ἀρκάνσας κατεστράφη ἀπὸ ἕνα ἐργάτη ποὺ εἶχεν ἀπολυθῇ. Ἕνας 21ετὴς ἐπόπτης τοῦ ναυτικοῦ σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἀεροπλάνων εὑρέθη ὑπεύθυνος γιὰ 150 πράξεις σαμποτὰζ σὲ ἀεροπλάνα. Αὐτὸς δὲν συμπαθοῦσε τοὺς ἐπόπτες τοῦ ἐργοστασίου καὶ διασκέδαζε δημιουργώντας τους ἔτσι ἀνωμαλίες.

Ὁ Χοῦβερ ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης νὰ τοῦ χορηγηθῇ δικαιοδοσία καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν προστασία καὶ ἐφαρμογὴ τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων περὶ σαμποτὰζ καὶ σὲ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ὡρισμένα ἄτομα παρεκώλυαν ἐσκεμμένως τὴν πολεμικὴ παραγωγή, ἀσχέτως ἂν τὰ ἄτομα αὐτὰ ἀνῆκαν σὲ ὀργανώσεις ἢ ὄχι. Ἐζήτησε ἐπίσης ὅπως οἱ περιπτώσεις ἀδιαφορίας ἢ οἱ προσωπικὲς ἐκδικήσεις, ὅταν προεκάλουν ζημία στὴν πολεμικὴ παραγωγή, θεωροῦνται ὡς πράξεις σαμποτὰζ καὶ τιμωροῦνται σύμφωνα μὲ τοὺς κειμένους νόμους. Ὁ Χοῦβερ εἶχε τὴ γνώμη πὼς τὰ αὐστηρὰ μέτρα θὰ ἀπεθάρρυναν τοὺς φαρσὲρ καὶ τοὺς ἀδιαφόρους, τὸ Ὑπουργεῖο ὅμως εἶχε ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετη γνώμη καὶ πίστευε ὅτι ἐὰν ἐφήρμοζε αὐστηρὴ πολιτικὴ πρὸς τοὺς ἐργάτες τῆς παραγωγῆς πολεμικοῦ ὑλικοῦ, θὰ προέκυπτε περισσότερη ζημία καὶ θὰ ἐπεδεινοῦτο ἡ κατάστασις περισσότερο.

Πολὺ ἐνωρίς, πρὶν νὰ ἐξέλθουν ἀκόμη οἱ Η.Π.Α. στὸν πόλεμο, τὸ F.B.I., ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, εἶχε δημιουργήσει ἕνα δίκτυο πληροφοριῶν μέσα στὰ ἐργοστάσια πολεμικῆς παραγωγῆς. Ἔτσι, ὡρισμένοι ἐργάτες, τροφοδοτοῦσαν τὸ F.B.I. μὲ πληροφορίες, βάσει τῶν ὁποίων κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ σὲ ἑκατοντάδες περιπτώσεις ὅτι τὰ αἴτια φθορᾶς ὑλικοῦ, μηχανῶν καὶ ἐγκαταστάσεων, ὀφείλοντο σὲ ἀτυχήματα καὶ ὄχι σὲ σαμποτὰζ ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ πληροφοριοδότες τοῦ F.B.I. ἦσαν ἐθελοντές.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, δηλαδὴ τῆς προστασίας τῶν ἐργοστασίων καὶ τῆς παραγωγῆς ἀπὸ σαμποτάζ, τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης συνέστησε στοὺς ἐργοστασιάρχες νὰ δακτυλοσκοποῦν τοὺς ἐργάτες καὶ τὸ προσωπικὸ ἐν γένει ποὺ ἐργαζόταν σὲ πολεμικὲς βιομηχανίες. Τὸ F.B.I. θὰ ἤλεγχε τοὺς φακέλους καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ἐργατῶν καὶ ἔτσι θὰ ἐγνώριζε ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀτομικὸ ἐγκληματικὸ φάκελο.

Τὸ σχέδιο περὶ παροχῆς πληροφοριῶν στὸ F.B.I. ἐν σχέσει μὲ τὸ προσωπικὸ τῶν ἐργοστασίων, ἐθεωρήθη ἀπὸ μερικοὺς ὡς κατασκοπευτικὸ σύστημα ποὺ ἐστρέφετο κατὰ τῶν ἐργατῶν. Τὸ F.B.I. ὅμως ἀπέκρουσε τὴν κατηγορία αὐτή : «Τὸ F.B.I. δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὶς σχέσεις μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν ἢ τὶς συνήθεις ἐργατικὲς κινήσεις, ἀλλὰ μόνον γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα».

Γιὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχία τοῦ F.B.I. ὡς ὑπηρεσίας ἀντισαμποτὰζ καὶ ἀντικατασκοπείας, ὁ Χοῦβερ ἔπρεπε νὰ ἀποφύγη δύο τινά : πρῶτον, δὲν ἔπρεπε νὰ σημειωθῆ κανένα κροῦσμα σαμποτὰζ ἢ κατασκοπείας μέσα στὶς Η.Π.Α. ὅπως κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο, καὶ δεύτερον δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνατεθοῦν μέτρα ἀσφαλείας σὲ πολιτοφύλακες.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, τὰ γραφεῖα τοῦ F.B.I. κατεκλύσθησαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ αἰτήσεις πολιτῶν ποὺ ζητοῦσαν νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο. Στὸ Χόλλυγουντ, ἡ παραγωγὸς Σέσιλ Ντεμὶλ προσεφέρθη νὰ ὀργανώση, νὰ χρηματοδοτήση καὶ νὰ ἡγηθῆ μιᾶς «Ὑπηρεσίας F.B.I.» μέσα στὸν κινηματογραφικὸ κόσμο. Ἡ πρότασίς της διεβιβάσθη στὸ Χοῦβερ ἀπὸ τὸν Τζαίημς Ροῦζβελτ, τὸ γυιὸ τοῦ Προέδρου.

«Ἐκτιμῶ τὴ γενναία καὶ πατριωτικὴ προσφορὰ τῆς Ντεμὶλ» ἐδήλωσεν ὁ Χοῦβερ, «ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐλέγχουμε ἀπολύτως τὴν κατάστασι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποποιούμεθα τὴν εὐγενῆ προσφορά. Δὲν νομίζω ὅτι λόγω τῆς ἐκτάκτου σημερινῆς καταστάσεως ἐπιβάλλεται νὰ ἱδρυθοῦν βοηθητικὲς ὑπηρεσίας τοῦ F.B.I...».

Ὁ Χοῦβερ εἶχε τὴ γνώμη ὅτι τὰ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα κατεπολεμοῦντο μὲ σύστημα συγκεντρώσεως πληροφοριῶν καὶ ὄχι μὲ τοὺς πολιτοφύλακες. Τὸ F.B.I. δὲ διέθετε ἀξιόπιστες πηγὲς πληροφοριῶν, στὶς ὁποῖες μποροῦσε νὰ βασισθῆ καὶ νὰ δημιουργήση ἕνα ἰσχυρότατο σύστημα ἀσφαλείας. Μόνον ἐὰν οἱ κατ' ἐπάγγελμα ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἀπετύγχανον στὸ ἔργο τους, τότε θὰ μποροῦσαν νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσι τους στοὺς ἐρασιτέχνες, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πατριωτικά τους αἰσθήματα καὶ τὴν καλὴ θέλησι, δὲν διέθεταν οὔτε τὴν πεῖρα, οὔτε τὶς γνώσεις γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν ἕνα τέτοιο ἔργο.

Τὸ θέρος τοῦ 1940, ἡ Ἀμερικανικὴ Λεγεὼν εἰσηγήθηκε ἕνα σχέδιο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο 11.000 γραφεῖα τῆς Λεγεῶνος θὰ ὠργάνωναν τὶς εἰδικὲς ὑπηρεσίες ἐρευνῶν, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ ἐξουδετέρωναν τὴν δρᾶσι τῶν ἀνατρεπτικῶν στοιχείων. Δηλαδή, κάθε γραφεῖο, θὰ ὥριζε δύο ἢ περισσότερα μέλη τῆς Λεγεῶνος, στὰ ὁποῖα θὰ ἐδίδοντο εἰδικὰ διακριτικά, ὑπηρεσιακὴ ταυτότης καὶ σχετικὲς ὁδηγίες. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ θὰ παρακολουθοῦσαν καὶ θὰ ἐρευνοῦσαν τὶς περιπτώσεις ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν καὶ θὰ ἐνημέρωναν σχετικὰ τὶς ἁρμόδιες τοπικὲς Ἀστυνομίες.

Ἡ ἡγεσία τῆς Ἀμερικανικῆς Λεγεῶνος ὑπέβαλε τὸ σχέδιό της στὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης Τζάκσον, ὁ ὁποῖος ἦταν τῆς γνώμης ὅτι οἱ πατριωτικὲς ὀργανώσεις δὲν ἔπρεπε νὰ προβαίνουν σὲ ἔρευνες, γιὰ τὶς ὁποῖες μόνον οἱ ἐπαγγελματίες ἀστυνομικοὶ ἦσαν ἁρμόδιοι. Συνέστησε δὲ ὁ Τζόνσον, ὅπως κάθε πληροφορία νὰ διαβιβάζεται ἀπ' εὐθείας στὸ F.B.I.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΕΛΛΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἡ νυκτερινὴ ἔξοδος τοῦ ἀστυνομικοῦ γιὰ τὶς ἀπόκεντρες συνοικίες, τὶς κακόφημες καὶ τὰ διάφορα στέκια τῶν κακοποιῶν, δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολη δουλειά, οὔτε καὶ τόσο εὐχάριστη. Πολλὲς φορὲς στὸ διάβα του, ὅπως ψάχνη ἀνάμεσα στοὺς ξενύχτηδες γιὰ κάποιον ὕποπτο, τυχαίνει ν' ἀντιμετωπίση τὸ πιστόλι ἢ τὸ στιλέτο κάποιου ὑπούλου κακοποιοῦ, γιατὶ μὲ τὴν ἀπρόοπτη παρουσία του θὰ χαλοῦσε ἴσως τὸ πρόγραμμά του ἤτοι μιὰ διάρρηξι, ἕνα φόνο, μιὰ μεταφορὰ λαθραίων ἢ ναρκωτικῶν.

Σὰν ἀδέσποτα σκυλιὰ τριγυρίζουν συνήθως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κακοῦ τὴ νύκτα, ποὺ γι' αὐτοὺς γίνεται ὁ ἀκούσιος σύμμαχος στὰ ἐγκληματικὰ καὶ παράνομα ἔργα τους, μὰ γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ πιὸ πολύτιμος βοηθὸς στὴν ἀνίχνευσι καὶ τὴν ἀνακάλυψί τους. Αὐτὸ εἶχα κι' ἐγὼ καθιερώσει σ' ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομικὴ σταδιοδρομία μου, νὰ ἐξορμῶ δηλαδὴ γιὰ τὰ κέντρα τοῦ ὑποκόσμου πάντοτε τὴ νύκτα.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὶς 17 Νοεμβρίου 1930. Πρὶν ἀπὸ τὴ βόλτα μου στὰ κέντρα τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὶς ἄλλες κακόφημες περιοχὲς τοῦ Πειραιῶς, τράβηξα πολὺ μακρυὰ κι' ἄρχισα ἀπὸ τὰ καρνάγια, τὶς τρῶγλες καὶ τὶς παράγκες ἀπὸ τενεκέδες καὶ πισσόχαρτα, στὰ πιὸ ἀπόμερα σημεῖα τοῦ συνοικισμοῦ τῆς Δραπετσώνας. Τὰ γνωστὰ ἐντευκτήρια καὶ ὑπνωτήρια τῶν τοξικομανῶν.

Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ ξεχάσω τὸν ψυχικὸ πόνο ποὺ ἔνοιωθα ὅταν περνοῦσα τὰ κατώφλια τους, καὶ τὸ σταμάτημα τῆς ἀναπνοῆς μου ἀπὸ τὴ βρωμιὰ καὶ τὴν ἐξαθλίωσι ποὺ ἀντίκρυζα. Στιβαγμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον, νέοι, μεσήλικες, κουρελῆδες, σκελετωμένοι καὶ σκεπασμένοι μὲ λίγα βρώμικα σακκιὰ πάνω στὸ χῶμα.

Ποὺ καὶ ποὺ καμμιὰ σαπιοκασσόνα. Ὁ ἀπαραίτητος παλιοτενεκὲς μὲ βρωμόνερο ποὺ διέλυαν μ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν χρῆσι τοῦ ναρκωτικοῦ μὲ ἐνέσεις, καὶ τὰ σκουριασμένα λεπιδάκια ξυρίσματος γιὰ νὰ χωρίζουν σὲ δόσι τὴ πρέζα τους ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν χρῆσι τῆς ἡρωίνης καὶ κοκαΐνης σὲ σκόνη, τραβώντας την ἀπὸ τὴ μύτη τους. Κι' ἄλλοτε ν' ἀνοίγουν μ' αὐτὰ τὶς φλέβες τους, νὰ ξεσχίζουν τὶς σάρκες τους ἀπὸ ἔλλειψι ναρκωτικοῦ.

Πόσες καὶ πόσες φορές, θυμᾶμαι, στὰ κρατητήρια τῆς Ἀσφαλείας δὲν συνέβησαν τέτοιες ἀπόπειρες αὐτοκτονίας μὲ λεπιδάκια ποὺ τὰ εἶχαν κρυμμένα ἀνάμεσα στὰ κουρελιασμένα ροῦχα τους οἱ τοξικομανεῖς. Μπροστὰ στὴν ἀπόλαυσι λίγης ὥρας ψεύτικης ἡδονῆς, ἀψηφοῦσαν τὸν θάνατο.

Ἐπαναστατοῦσε ἡ ψυχή μου κάθε φορὰ ποὺ βρισκόμουν κοντὰ στὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα. Ἐκείνη τὴ νύκτα πέρασα τὶς περισσότερες ὧρες μου ἀνάμεσά τους, μήπως μπορέσω ν' ἀνακαλύψω κανένα καινούργιο θῦμα. Μόνο ἀπ' αὐτὰ τὰ καινούργια θύματα ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμα κάποιο «ἐγώ», βλέποντας τὴν οἰκτρὰ κατάντια τῶν ἄλλων, καὶ ποὺ προσπαθοῦσαν ν' ἀντιδράσουν καὶ νὰ συγκρατηθοῦν στὸ κατρακύλισμα, θὰ μποροῦσα νὰ πάρω καμμιὰ πληροφορία γιὰ τοὺς ἀπαισίους κακούργους, τοὺς ἐμπόρους ναρκωτικῶν, ποὺ γιὰ νὰ πλουτίζουν, χωρὶς συνείδησι, σκορποῦν τὸν θάνατο στοὺς ἄλλους καὶ πιὸ πολὺ στὰ νειᾶτα.

Ἀπὸ τοὺς παλιοὺς δὲν μποροῦσες νὰ πάρης λέξι. Δὲν μιλοῦσαν ἀπ' τὸ φόβο μὴ στερηθοῦν τὸ δηλητήριο ποὺ σιγὰ - σιγὰ τοὺς πήγαινε στὸ χαμό. Τὸ κακὸ εἶχε πιὰ παραγίνει καὶ τότε ἄρχισε μιὰ συστηματικὴ ἐκστρατεία, μιὰ μάχη γιὰ τὴν καταπολέμησί του. Ἐξεδόθησαν εἰδικὲς διαταγὲς ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας μακαρίτη Πέτρο Ἀναγνωστόπουλο, ἔγιναν ἐντατικὲς παρακολουθήσεις καὶ ἀπὸ

τὶς αὐστηρὲς ποινὲς ποὺ ἐπέβαλεν ὁ τότε Πρωτοδίκης Πειραιῶς κ. Παγουρόπουλος, ἡ φοβερὴ ἐκείνη πληγὴ σχεδὸν ἐξέλιπε.

Πολὺ ἀργὰ τὴ νύκτα ἐγκατέλειψα τὴν κολασμένη ἐκείνη περιοχὴ τῆς Δραπετσώνας καὶ πῆρα τὸν παραλιακὸ δρόμο, κάνοντας ἔλεγχο στὰ διάφορα κέντρα καὶ καταγώγια, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Διονύσιο μέχρι τὴν Τρούμπα, ποὺ εἴχαμε σημεῖο συναντήσεως μὲ τὸν προϊστάμενό μου (μακαρίτη), ὑπαστυνόμο Καλιφίδα.

Συνάντησα πολλοὺς γνωστοὺς κι' ἀγνώστους γλεντζέδες παραλῆδες καὶ πολλοὺς ὑπόπτους, μὰ τίποτε τὸ ἄξιο λόγου δὲν ἀπεκόμισα ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου : Μεγάλη γκίνια ἀπόψε. . .

Ἡ νύχτα προχωροῦσε, τὸ κρύο γινόταν πιὸ τσουχτερὸ καὶ παρὰ τὴν κούρασι, ἀπὸ τὴν τόσο μεγάλη διαδρομή, προχωροῦσα, ὅλο προχωροῦσα. Ζητοῦσα κάτι νὰ βρῶ, κάτι νὰ βγάλω ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τράβηξα πιὰ γιὰ τὴν Καστέλλα, στὸ γνωστὸ κέντρο διασκεδάσεως «Μπουκουβάλα». Μοντέρνο κέντρο τῆς ἐποχῆς, ποὺ μὲ τὴν νοικοκυρεμένη ἐμφάνισί του νόμιζε κανεὶς πὼς μποροῦσε νὰ διασκεδάση ἄφοβα κι' ἀκίνδυνα. Μόνο ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ ξέραμε τί γινόταν ἐκεῖ κι' ἂς βρισκόταν στὴν πιὸ ἀριστοκρατικὴ καὶ φιλήσυχη συνοικία τοῦ Πειραιῶς. Λογῆς - λογῆς κακοποιοὶ γλεντοῦσαν, τσακωνόντουσαν κι' ἔλυναν τὶς διαφορές τους ἐκεῖ μέσα.

Ἀπὸ μακρυὰ ἤρθε στ' αὐτιά μου ἡ μουσικὴ μὲ τὰ «μόρτικα» τραγούδια τοῦ κέντρου «Μπουκουβάλα». Ἀσφαλῶς ἐδῶ θἄχουμε κάποια δουλειὰ σκέφθηκα. Τάχυνα τὸ βῆμα μου κι' ἀνέβηκα τὰ μεγάλα σκαλοπάτια του. Πρὶν νὰ μπῶ, ἔρριξα μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ ἀπὸ τὴ τζαμόπορτα. Ἄγνωστες καὶ παράξενες φάτσες, γεμᾶτα τραπέζια. Αὐτὸ κάτι τὸ ὕποπτο μαρτυροῦσε. Μπῆκα ἀδιάφορα καὶ κάθισα σὲ μιὰ γωνιά. Κανεὶς δὲν μοῦ ἔδωσε σημασία, γιατὶ κανεὶς δὲν μὲ γνώριζε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καταστηματάρχη, ποὺ ὅταν μὲ εἶδε ἦρθε ὁ ἴδιος νὰ μὲ σερβίρη.

— Γιατί αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ περιποίησις κ. Μπουκουβάλα ; τὸν ρώτησα.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε, μὰ ἦρθε ἀκόμα πιὸ κοντά, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή :

— Καλὰ ποὺ ἔκανες καὶ ἦρθες, σὰν νὰ στὸ εἶχα παραγγείλει. Πολὺ φοβᾶμαι πὼς θὰ μοῦ κάνουν καμμιὰ φασαρία ἀπόψε μὲ αὐτὲς τὶς παλιογυναῖκες ποὺ ἔχουν ἐκεῖνοι ἐκεῖ μαζί τους, μοῦ εἶπε δείχνοντας μὲ τὸ βλέμμα μιὰ παρέα. Μὴ φύγης σὲ παρακαλῶ.

—Δὲν θὰ φύγω, μὰ μπορεῖ νὰ μὴ κάνουν τίποτε.

— Μακάρι, γιατὶ δὲν θέλω τὸ μαγαζί μου νὰ βγάλη κακὸ ὄνομα.

Πραγματικὰ ἐκείνη ἡ παρέα, ὅπως καὶ μιὰ - δυὸ ἀκόμη, ἦσαν οἱ πιὸ ζωηρές, ἐνῶ οἱ ἄλλες γλεντοῦσαν μὲ ἡσυχία.

Ἔτσι ἔστρεψα ὅλη τὴν προσοχή μου σ' αὐτὴ ποὺ μοῦ ὑπέδειξε ὁ καταστηματάρχης. Παρακολουθοῦσα κάθε κίνησί τους, τί κουβέντιαζαν ὅμως δὲν μποροῦσα ν' ἀκούσω, γιατὶ βρισκόμουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Ὅπως μοῦ ἦσαν ὅλοι ἄγνωστοι, εὐχόμουν ν' ἀρχόταν κανένας ἀστυφύλαξ περιπολίας νὰ τοὺς κάνουμε ἔλεγχο στὶς ταυτότητες.

Καθὼς ἡ ὥρα περνοῦσε, τὸ κέφι τους εἶχε φουντώσει. Γέλια, τραγούδια, φωνὲς καὶ ἀγκαλιάσματα μὲ τὶς γυναῖκες τῆς παρέας τους. Κάποια στιγμή, κι' ἀκριβῶς ποὺ κτυποῦσε τὸ ρολόϊ τοῦ κέντρου 2.30′ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, εἶδα δυὸ ἀπὸ τὴν παρέα νὰ σηκώνωνται, νὰ προχωροῦν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ νὰ βγαίνουν στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ κέντρου.

Δὲν ἔδωσα σ' αὐτὸ καμμιὰ σημασία, γιατὶ νόμισα πὼς πήγαιναν γιὰ τὸ οὐρητήριο.

Σὲ λίγο εἶδα νὰ ἐπιστρέφη ὁ πρῶτος, ἕνας τριανταπεντάρης μελαχροινός, μετρίου ἀναστήματος, νευρώδης, μὲ σῶμα παλαιστοῦ, νὰ κάθεται ξένοιαστος κι' ἀτάραχος στὴ θέσι του καὶ νὰ ἐξακολουθῆ τὴν κουβέντα του, τὸ κέφι του μὲ τοὺς φίλους του.

Πέρασε λίγη ὥρα, ὅταν ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο παρουσιάστηκε ὁ δεύτερος. Νέος, τριάντα ἐτῶν, ἀδύνατος, καὶ πανύψηλος. Μὰ πῶς ; Κατακίτρινος, νὰ δαγκώνη ἀπὸ πόνο τὰ χείλη του, νὰ πιέζη μὲ τὸ χέρι του τὸ στομάχι του καὶ νὰ προχωρῆ ἀργὰ - ἀργὰ τρικλίζοντας πρὸς τὴν παρέα του.

Ὅταν ἔφθασε στὸ μέσον τῆς σάλας, στάθηκε, κάρφωσε μὲ μῖσος τὰ θολὰ καὶ πελώρια ἀνοιγμένα μάτια του πάνω σ' ἐκεῖνον ποὺ βγῆκαν μαζὶ στὴν αὐλή, καὶ κατόπιν σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Μὲ μιᾶς ἕνας αἱμάτινος πίδακας ξεπετάχθηκε ἀπὸ τὴν κοιλιά του κι' ἔμεινε ἀναίσθητος.

Ὅλοι ἀπὸ τὴν παρέα μόλις εἶδαν τὸ φίλο τους νὰ πέφτη καὶ νὰ τρέχη τὸ αἷμα ποτάμι ἀπὸ τὸ κορμί του, ἔτρεξαν κοντά του. Ἴσως νὰ μὴ ἀντιλήφθηκαν οἱ φίλοι του τί συνέβη, μὰ ἐγώ, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσα, κατάλαβα τί ἀκριβῶς εἶχε γίνει.

Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάνω ; Ἂν ἐνεργοῦσα μὲ τὴν ἰδιότητά μου, θὰ διακινδύνευα νὰ χάσω ἐκεῖνον ποὺ ὑποπτευόμουν, ἴσως - ἴσως καὶ τὴ ζωή μου. Ἐκεῖνοι ἦσαν πολλοὶ καὶ ἀσφαλῶς ὁπλοφοροῦσαν. Προσποιήθηκα τὸν περίεργο κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ μὲ ἄλλους κοντά. Τότε ἄκουσα κάποιον ἀπ' αὐτοὺς νὰ λέγη σὲ κεῖνον ποὺ βγῆκαν μαζὶ στὴν αὐλή :

— Βρὲ Παμεινώντα, μπὰς καὶ τὸν ἔφαγες ἐσὺ τὸν Χάρη ;

— Δὲν μὲ παρατᾶς, ἐγὼ τὸν ἄφησα καλά, κάποιος ἐχθρός του θὰ τὸν παραφύλαγε καὶ τὸν μαχαίρωσε, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ χαρακτηριστικὴ ἀπάθεια.

Προθυμοποιήθηκα νὰ ἐξυπηρετήσω καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἄλλων τὸν σηκώσαμε, τὸν βάλαμε σ' ἕνα ταξί, καὶ μ' ἕνα γκαρσόνι τὸν στείλαμε στὸ «Χατζηκυριάκειο» νοσοκομεῖο. Πρὶν ξεκινήση πρόλαβα καὶ εἶπα μὲ τρόπο στὸ γκαρσόνι νὰ ἐπικοινωνήση ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν Ἀσφάλεια, γιὰ νὰ στείλουν ἀμέσως ἐνίσχυσι.

Ἡ μουσικὴ καὶ τὰ τραγούδια εἶχαν πάψει. Οἱ γυναῖκες ἔφυγαν πανικόβλητες, ὅπως καὶ πολλοὶ πελάτες. Κι' ἐγώ, τὰ μάτια μου δεκατέσσερα ἐπάνω στὸν Παμεινώντα μὴ μοῦ ξεφύγη. Μὰ αὐτός, ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ ὕπουλος, ἔμεινε μὲ τὴν παρέα του καὶ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἀσφαλῶς γιὰ νὰ μὴ τὸν ὑποπτευθοῦν.

Ἐμένα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ξεγελάση, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ ἐχθρικὸ βλέμμα ποὺ εἶδα νὰ τοῦ ρίχνη ὁ Χάρης ὅταν τοὺς ἐπλησίαζε, μαρτυροῦσε καθαρὰ τὴν ἐνοχή του.

Ὄρθιοι τώρα ἄρχισαν μεταξύ τους μιὰ ζωηρὴ συζήτησι. Ἐρωτήσεις, διαπληκτισμοί, διαμαρτυρίες, σωστὸ πανδαιμόνιο.

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν μὲ μεγάλη ἀγωνία, περιμένοντας τὴν ἐνίσχυσι. Κάποτε φάνηκε ἡ σιλουέτα ἑνὸς ἀστυφύλακος ν' ἀνεβαίνη τὶς σκάλες τοῦ κέντρου. Ἡ καρδιά μου πῆγε στὴ θέσι της. Νόμισα πὼς ἦταν ἡ ἐνίσχυσις ποὺ περιμενα μὲ τόση ἀγωνία, καὶ ὅτι ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλοι συνάδελφοι. Ὅμως ἦταν μόνος, ὁ ἀστυφύλακας περιπολίας τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Ἠλίας Ἀναστασιάδης, πού, ἀνίδεος, ἐρχόταν γιὰ τὸν συνηθισμένο νυκτερινὸ ἔλεγχο. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστυφύλακος τοὺς ἐθορύβησε, γιατὶ νόμιζαν κι' αὐτοὶ πὼς πίσω του ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλοι καὶ τρομοκρατημένοι βγῆκαν ὅλοι μαζὶ ἀπὸ τὸ κέντρο, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ταξὶ τῆς πιάτσας ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω.

Χωρὶς νὰ χάσω οὔτε δευτερόλεπτο καὶ χωρὶς νὰ πῶ λέξι στὸν ἀστυφύλακα Ἀναστασιάδη, τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, τρέχοντας, κατεβήκαμε δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια. Μπήκαμε στὸ ἑπόμενο ταξί, εἶπα στὸν σωφέρ : «σβῦσε τὰ φῶτα, κι' ὁλοταχῶς νὰ προλάβουμε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφυγε» καὶ τότε πῆρα ἀναπνοή. Ὕστερα ἐξιστόρησα στὸν Ἀναστασιάδη τί εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγου μέσα στὸ κέντρο.

Τοὺς παρακολουθούσαμε μὲ μόνη τὴν ἐλπίδα πὼς κάπου θὰ τοὺς μπερδεύαμε γιὰ νὰ τοὺς συλλάβουμε. Κατὰ καλὴ τύχη, ὅταν περάσαμε τὸ Πασαλιμάνι, εἶδα τὸ αὐτοκίνητο ποὺ παρακολουθούσαμε νὰ παίρνη τὴ λεωφόρο Γεωργίου Α'.

— Τώρα νὰ δῆς Ἀναστασιάδη τί θὰ γίνη ἂν τὰ καταφέρη ὁ σωφέρ, στὸν ὁποῖο εἶπα : «Ἄνοιξε ὅσο μπορεῖς μεγαλύτερη ταχύτητα. Προσπέρασέ τους καὶ ὅταν φθάσης ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια μπὲς μπροστὰ καὶ κόψε τους τὸ δρόμο».

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ αὐτοκίνητό μας σὰν πύραυλος πῆρε τὴ μεγάλη λεωφόρο, τοὺς προσπέρασε καὶ μὲ μιὰ ἐπιτήδεια στροφὴ τοὺς ἀνέκοψε τὸ δρόμο καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ σταματήσουν ἐπὶ τόπου. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ τὰ περίστροφα στὸ χέρι κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ ταξί, τοὺς κυκλώσαμε καὶ τοὺς ὑποχρεώσαμε νὰ παραδοθοῦν.

Οἱ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ἕξη τῆς συντροφιᾶς κατέβηκαν μουτρωμένοι κι' ἀκολούθησαν τὸν σκοπὸν ἀστυφύλακα τῆς Ἀσφαλείας, ποὺ τοὺς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, οἱ δυὸ ἄλλοι ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ κατεβοῦν. Αὐτὸ φανέρωνε πὼς κάτι τὸ ὕποπτο ἔκρυβαν μέσα στὸ ἀμάξι. Καὶ δὲν ἔπεσα ἔξω. Μὲ μεγάλο ζόρι τοὺς κατεβάσαμε κι' ὅταν ψάξαμε στὸ ταξὶ βρήκαμε κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα δυὸ δεματάκια μὲ ἀρκετὴ ποσότητα χασίς, δυὸ πιστόλια κι' ἕνα στιλέτο.

Ὅταν πήγαμε κι' αὐτὰ στὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἦσαν ὅλοι συγκεντρωμένοι, τοὺς εἶπα στὴ γνωστὴ «μόρτικη» γλῶσσα τους.

— Μωρὲ μπράβο σας, μ' ὅλα σας τὰ σύνεργα τὸ γλεντούσατε.

Ὅλα εἶχαν γίνει μὲ τόση γρηγοράδα, ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι ἀποροῦσαν πῶς βρέθηκαν ἐγκλωβισμένοι μέσα στὴν Ἀσφάλεια.

Στὸ μεταξὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν περιπολία του ὁ ὑπαστυνόμος Καλιφίδας, στὸν ὁποῖον ἀνέφερα τὰ γεγονότα ὅπως εἶχαν διαδραματισθῆ. Κατόπιν τοὺς ὡδήγησα ἕναν - ἕναν στὸ γραφεῖο του γιὰ ἀνάκρισι. Τελευταῖον ἄφησα τὸν Ζούρα Ἐπαμεινώνδα.

— Ποιὸς κτύπησε τὸν Χάρη ; τὸν ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος στεγνά.

Ὁ ὑπαστυνόμος ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τῶν ἄλλων πὼς τὸ στιλέτο ποὺ βρήκαμε στὸ ταξὶ μαζὶ μὲ τὸ χασὶς καὶ τὰ πιστόλια ἦταν δικό του, τὸν ζόρισε νὰ ὁμολογήση κι' ὅπως τὸν κοίταζε ἐπίμονα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὸ μάτι του σταμάτησε σὲ κάποιο σημεῖο κοντὰ στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἄναψε τὸ πορτατὶφ τοῦ γραφείου του, καὶ μὲ τὸ ἄπλετο φῶς του, εἴδαμε καθαρὰ ἀρκετὲς κηλῖδες νωποῦ αἵματος.

—Ἄδικα ἐξακολουθεῖς ν' ἀρνῆσαι Παμεινώντα, τοῦ εἶπα. Τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τοῦ Χάρη σὲ προδίδει.

Ὁ Ζούρας κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε περισσότερο νὰ ἐπιμένη κι' ὡμολόγησε.

— Ναί, ἐγὼ τὸν κτύπησα, μὰ πάνω στὸ δίκιο μου. Εἴχαμε χρηματικὲς διαφορές. Αὐτὸς ἀρνιόταν νὰ τὶς ξεκαθαρίση, εἶπε, κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του σκεπτόμενος ἀσφαλῶς τὶς συνέπειες.

Πρωινὲς πιὰ ὧρες ποὺ τελείωσε ἡ ἀνάκρισις, πῆγα σπίτι μου γιὰ λίγο ὕπνο καὶ ξεκούρασι, ὕστερα ἀπὸ τὴν περιπέτεια τῆς ἐξόδου ἐκείνης τῆς νύκτας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐρευνήσαμε τὸ παρελθὸν τῶν συλληφθέντων Ζούρα Ἐπαμεινώνδα, Φανουδάκη, Κήφα, Κονίδη, Κεφάλα, Νασούλη καὶ Φάρη.

Ὅλοι τους, ὅπως καὶ τὸ θῦμα, ἀποτελοῦσαν μιὰ ποικιλία κακοποιῶν ποὺ φιλοξενοῦσε ἀπὸ χρόνια τὸ ἀρχεῖο τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, στὶς 19 Νοεμβρίου 1931, κατεδικάσθησαν σὲ αὐστηρὲς ποινὲς γιὰ τὴν παράνομη κατοχὴ ὅπλων καὶ χασίς, καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ζούρας γιὰ τὸν θανάσιμο τραυματισμὸ τοῦ Χάρη, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ὑπέκυψε.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ

- ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ -

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Β'

ΔΙΑ ΤΗΝ πλήρη κατανόησιν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Παύλου Μελᾶ πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς πολὺ παλαιοτέρας ἐποχάς. Ἴσως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1762, ὅτε ἐκδίδεται—εἰς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μέ... ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας—ἡ «Σλαυονοβουλγαρικὴ ἱστορία τῶν τσάρων καὶ τῶν ἁγίων τῆς Βουλγαρίας», ἔργον τοῦ ἀνεκδιηγήτου Βουλγάρου μοναχοῦ Παϊσίου, ὁ ὁποῖος, πλὴν τῶν ἄλλων χονδροειδεστάτων ἱστορικῶν ψευδῶν καὶ ἀνακριβειῶν, θέλει ὡς Βούλγαρον καὶ τὸν Βασίλειον Β' τὸν Βουλγαροκτόνον !... Ἴσως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1845, ὅτε διὰ τὸν ἐκσλαυϊσμὸν τῆς Μακεδονίας δημιουργεῖται εἰς Μόσχαν τὸ «Κομιτᾶτον», ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας Μασέτιεφ... Ὅπου καὶ ἂν ἀνατρέξωμεν, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἀπὸ τοῦ 17ου καὶ ἐντεῦθεν αἰώνων, θὰ εὑρεθῶμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην προσπάθειαν ἐκσλαυϊσμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ εἰς τὴν πρὸς τοῦτο ἄμυναν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑποβοηθουμένου καὶ ὑπὸ ὅλων τῶν φωτεινῶν πνευμάτων τῆς Εὐρώπης.

Γεγονὸς εἶναι ὅτι κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ὀργιάζει πλέον ἡ προσπάθεια ἐκσλαυϊσμοῦ, ἐν τῇ κυριολεξίᾳ ἐκβουλγαρισμοῦ τῆς Μακεδονίας. Ἀγνοεῖται ἐντελῶς ἡ ἱστορικὴ Μακεδονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ Μακεδονία ποὺ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε μόνον ἑλληνική, κατοικουμένη ἀπὸ μίαν ἑλληνικὴν φυλήν : τοὺς Μακεδόνας, μὲ ἤθη καὶ ἔθιμα ἑλληνικά. Ἀγνοεῖται ἡ μεγάλη ἀλήθεια τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς Μακεδονίας, ὅτι δηλαδὴ αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς αὐτὸ ἑλληνικαί, βουλγαρικαί, σερβικαί, ἀλβανικαί, τουρκικαὶ καὶ λατινικαὶ λέξεις δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ καρπὸς ἱστορικῶν καὶ ἀναλλοιώτων περιστατικῶν, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς : Καθ' ὅλας τὰς εἰσβολὰς τῶν Σλαύων εἰς τὴν Μακεδονίαν, μέγα μέρος τούτων παραμένει εἰς τὴν χώραν ὡς ἐργάται, βοσκοί, μυλωθροὶ κ.λ., ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐκμανθάνῃ τὴν γλῶσσαν των διὰ νὰ συνεννοῆται μαζί των. (Τὸ ἀντίθετον ἦτο ἀδύνατον, λόγω τοῦ χαμηλοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου τῶν Σλαύων καὶ τῆς ἐκ τούτου ἀδυναμίας ἐκμαθήσεως τῆς πλουσίας καὶ πολυπλόκου γλώσσης τῶν Ἑλλήνων). Ἡ λόγω τῶν τουρκικῶν διωγμῶν ἔλλειψις ἑλληνικῶν σχολείων εἰς τὴν ὕπαιθρον, μία ἔλλειψις ἐρχομένη εἰς φοβερὰν ἀντίθεσιν μὲ τὴν πληθὺν τῶν βουλγαρικῶν σχολείων, ἀφοῦ μόνον ὁ Ἑλληνισμὸς ἐλογίζετο πραγματικὸς ἐχθρὸς τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ ἀναγκαστική, λόγω τοῦ παιδομαζώματος καὶ τῶν τουρκικῶν σφαγῶν, ἐκμάθησις τοῦ σλαυϊκοῦ ἰδιώματος, διὰ νὰ προσποιοῦνται οἱ Ἕλληνες ὅτι ἦσαν Σλαῦοι καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀποφύγουν τὸν ἀφανισμόν. (Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Βούλγαροι καὶ ἰδίως οἱ τῶν «πολεμικῶν χωρῶν»—«βοϊνικι σέλι»—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀντιμετωπιζόμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παιδομάζωμα διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν φοβερῶν Γενιτσάρων, ἀντεμετώπιζον μόνον τὴν πρόσληψίν των ὡς ... ἱπποκόμων). Καὶ πέραν τούτων : Ἡ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πολύμορφος δρᾶσις τοῦ Πανσλαβικοῦ Κομιτάτου εἰς τὴν Μακεδονίαν, μιὰ δρᾶσις ποὺ ἔφερε τὸ διὰ βίας κλείσιμον ἑκατοντάδων ἑλληνικῶν σχολείων εἰς τὰς ἀνθούσας ἑλληνικὰς πόλεις καί, ἀντιστρόφως, τὴν δημιουργίαν ἑκατοντάδων βουλγαρικῶν τοιούτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐντελῶς δωρεὰν καὶ πλουσιοπαρόχως ἐξεπαιδεύοντο διὰ τῆς βίας καὶ μὴ σλαυόφωνοι Ἕλληνες. Ἀκόμη τὰ κύματα τῶν δολοφονιῶν ἐναντίον τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὸν ἐκβουλγαρισμὸν Ἑλλήνων, ἡ ἀδράνεια τοῦ ἐπισήμου ἑλληνικοῦ Κράτους κ.λ.

Ἡ προσπάθεια ἐκσλαυϊσμοῦ τῆς Μακεδονίας εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀποκορύφωμά της περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἔντυπα ἐπὶ ἐντύπων κυκλοφοροῦν διὰ νὰ το-

νίσουν ὅτι «τὸ μέλλον τῆς Βουλγαρίας ἔγκειται εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐν τῇ ἐξεγέρσει τῶν Μακεδόνων...». «Ἡ ὕπαρξις τῆς Βουλγαρίας ὡς κράτους ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἵμου εἶναι ἄνευ σημασίας, ἄνευ ἰδέας, χωρὶς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Θεσσαλονίκη πρέπει νὰ εἶναι ἡ κυριωτέρα πόλις τοῦ κράτους ἡμῶν. Ὁ μόνος πολέμιος τῆς Βουλγαρίας εἶναι ὁ Ἑλληνισμός...». Τὸ 1886, τὰ τόσα βιβλία Βουλγάρων διπλωματῶν καὶ «ἱστορικῶν» διαδέχονται φυλλάδες καὶ προκηρύξεις ποὺ κατακλύζουν τὴν Μακεδονίαν, μὲ σκοπὸν νὰ «ἀποδειχθῇ» ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, ἦσαν Σλαῦοι, «πρόγονοι τῶν σημερινῶν Βουλγάρων»... Τὸ 1890, ἕνα κλιμάκιον τοῦ Κομιτάτου δρᾷ ὡς Ε.Μ.Ε.Ο. (Ἐσωτερικὴ Μακεδονικὴ Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπή), τρία ἔτη δὲ ἀργότερον, τὸ 1893, ἀρχίζει καὶ ἡ θηριώδης δρᾶσις τῶν κομιτατζήδων, ἤτοι ἰσχυρῶν ἐνόπλων συμμοριῶν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν σχεδίων τοῦ Κομιτάτου. Τὰ θύματα τῶν δολοφονικῶν ἐπιθέσεων δυσκόλως ἀριθμοῦνται καὶ ἐκ παραλλήλου ἡ πενία, αἱ πιέσεις, αἱ ληστεῖαι, ἡ βαρυτάτη φορολογία, ἡ ἔλλειψις ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Κράτους καθιστοῦν ὅλως δραματικὴν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν μαρτυρικὴν Μακεδονίαν. Ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν πραγματικότητα ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἡ Μακεδονία ἀπὸ τοὺς Μακεδονομάχους καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν πρωτοπόρον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἔπους Παῦλον Μελᾶν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ αἷμα του καθηγίασε τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα καὶ ἔδωσε τὴν νίκην εἰς τὸν Ἑλληνισμόν.

***

Η ΧΑΡΑΥΓΗ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος εὑρίσκει τὴν Ἑλλάδα κατεπτοημένην ἀπὸ τὴν ἧτταν τοῦ 1897, ἀλλὰ καὶ προετοιμαζομένην διὰ τὰ μεγάλα ἀνεβάσματα τῆς φυλῆς. Τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καλλιεργοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων—μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κωστῆν Παλαμᾶν— ἡ Μεγάλη Ἰδέα φλογίζει τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Μακεδόνες ἔχουν ἀρχίσει τὴν ἔνοπλον ἀντίδρασίν των εἰς τὰ στίφη τῶν κομιτατζήδων, βοηθούμενοι πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐν Ἑλλάδι συσταθεῖσαν «Ἐθνικὴν Ἑταιρίαν». Ἤδη ὁ Παῦλος Μελᾶς, γεννηθεὶς τὸ 1870 εἰς Μασσαλίαν, ἔχει ἀκολουθήσει τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἔχει ἐξέλθει τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ἀπὸ τοῦ 1891 καὶ εὑρίσκεται νυμφευμένος μὲ τὴν Ναταλίαν, κόρην τοῦ Μακεδόνος πολιτικοῦ καὶ φλογεροῦ πατριώτου Στεφάνου Δραγούμη—πρωθυπουργοῦ τὸ 1910 καὶ συγγραφέως πλείστων ἔργων—καὶ ἀδελφὴν τοῦ μεγάλου Ἕλληνος Ἴωνος Δραγούμη.

Τὸ ὄνειρον ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας φλογίζει περισσότερον τὴν ψυχὴν τοῦ Παύλου Μελᾶ πλησίον τῆς οἰκογενείας Δραγούμη. Οὕτω τὸ 1903 λαμβάνει χώραν σύσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν του, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ δημοσιογράφου Δημητρίου Καλαποθάκη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποφασίζεται νὰ γίνῃ πρότασις εἰς τὴν κυβέρνησιν Θεοτόκη περὶ ἀποστολῆς ἀξιωματικῶν εἰς Μακεδονίαν καὶ μελέτην τῆς ἐκεῖ καταστάσεως. Ἡ κυβέρνησις πείθεται καὶ ἐπιτρέπει νὰ ἀναχωρήσουν κρυφίως ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Παῦλος Μελᾶς, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γ. Κολοκοτρώνης καὶ οἱ ὑπολοχαγοὶ Ἀλ. Κοντούλης καὶ Ἀναστ. Παπούλας. Ἐπιστρέφουν, καὶ οἱ Π. Μελᾶς καὶ Α. Κοντούλης εἰσηγοῦνται τὴν ἄμεσον ἀνάληψιν ἐνόπλου ἀγῶνος, ἐνῶ οἱ ἕτεροι δύο διαφωνοῦν. Τὰ πνεύματα ὅμως εἶναι ὥριμα, δεδομένου ὅτι αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ δηώσεις ὑπὸ τῶν κομιτατζήδων πληθύνονται ἡμέραν καθ' ἡμέραν, οἱ Μακεδόνες ἀμύνονται καὶ ἐνισχύσεις ἐξ ἐθελοντῶν καταφθάνουν ἀπὸ τὴν Λακωνίαν, τὴν Ρούμελην καὶ τὴν Κρήτην. Δὲν ὑπολείπεται παρὰ ἡ ἐνίσχυσις καὶ τοῦ ἐπισήμου Κράτους.

Ἀρχὰς τοῦ 1904 καὶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Δημ. Καλαποθάκη ἱδρύεται τὸ «Μυστικὸν Ἑλληνικὸν Μακεδονικὸν Κομιτάτον». Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Κομιτάτου αὐτοῦ ἀποστέλλεται ὡς γενικὸς πρόξενος εἰς Θεσσαλονίκην ὁ φλογερὸς πατριώτης Λάμπρος Κορομηλᾶς, εἰς τὸ Μοναστήριον δὲ ὁ Καλλέργης. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Κορομηλᾶς ἀξιοῖ νὰ τοῦ δοθοῦν δέκα ἀξιωματικοὶ ὡς βοηθοί του διὰ τὴν μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τῆς δράσεως, οἱ ὁποῖοι, μετημφιεσμένοι ὡς ὑπάλληλοι, ὑπηρέται κ.λ. θὰ ἀπετέλουν τὸ προσωπικὸν τοῦ προξενείου. Ἐπιλέγονται οἱ

λοχαγοὶ Χατζηανέστης καὶ Μωραΐτης, οἱ ὑπολοχαγοὶ Βλαχογιάννης καὶ Κουρέβελος, οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ Μαζαράκης, Ἑξαδάκτυλος, Κατσικογιάννης καὶ Κάκαβος, ὁ ὑποπλοίαρχος Κακουλίδης καὶ ὁ ἀνθυπομοίραρχος Σπυρομήλιος, τοὺς ὁποίους πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των προσφωνεῖ ἐμψυχώνων ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Ἡ ὥρα τοῦ ἐπισήμου Κράτους ἔχει φθάσει πλέον.

Ὁ Παῦλος Μελᾶς εἰσεχώρησε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1904, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ζωεμπόρου καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον Πέτρος Δέδες. Μετὰ εἰκοσαήμερον παραμονήν, κατὰ τὴν ὁποίαν συνηντήθη εἰς Θεσσαλονίκην μετὰ τοῦ Λάμπρου Κορομηλᾶ καὶ ἀντήλλαξαν τὰς σκέψεις των, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ὠργάνωσε τὸ πρῶτον ἀνταρτικὸν σῶμα τοῦ «Μυστικοῦ Ἑλληνικοῦ Μακεδονικοῦ Κομιτάτου». Τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα τὴν 18ην Αὐγούστου 1904, ὅτε ὁ Παῦλος Μελᾶς, ὑπὸ τὸ ὄνομα καπετὰν Μίκης Ζέζας καὶ ἐπὶ κεφαλῆς σώματος ἐκ 35 ἀνδρῶν, εἰσέρχεται εἰς τὰ μακεδονικὰ ἐδάφη, λαβὼν ἐντολὴν νὰ ἀσκῇ καθήκοντα ἀρχηγοῦ καὶ ἐπὶ τῶν μικροτέρων ἀνταρτικῶν ὁμάδων ποὺ ἔδρων εἰς τὰς περιφερείας Βιτωλίων καὶ Καστοριᾶς. «Ἀναλαμβάνω τὸν ἀγῶνα», γράφει κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, «μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀναλάβω. Εἶχον καὶ ἔχω τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ νὰ σώσωμεν πολλά. Ἔχων δὲ τὴν πεποίθησιν ταύτην θεωρῶ ὑπέρτατον καθῆκον νὰ θυσιάσω τὸ πᾶν ὅπως πείσω περὶ τούτου τὴν κοινὴν γνώμην. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἑνὸς ἀνδρὸς τὸ αἷμα ἂν ποτίσῃ τὸ χῶμα τῆς Μακεδονίας, θὰ ἐξυπνήσωσιν οἱ κοιμώμενοι, θὰ ἐγκαρδιωθῶσιν οἱ τρομοκρατηθέντες, θὰ φυτρώσωσιν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς γῆς ἐκδικηταὶ καὶ σωτῆρες. . . . ». Ὁ λόγος του αὐτὸς ὑπῆρξε πράγματι προφητικός, διότι τὴν αὐτοθυσίαν του ἠκολούθησεν ἡ πύκνωσις τῶν τάξεων τῶν Μακεδονομάχων καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ἕνας θρίαμβος ποὺ προετοίμασε τὸν ἄλλον θρίαμβον τοῦ 1912—1913.

Ὁ Παῦλος Μελᾶς δονεῖται ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ χρέους. Περιτρέχει τὴν περιοχὴν τῆς Καστοριᾶς καὶ τῆς Φλωρίνης καὶ μεταδίδει ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν εἰς τοὺς τρομοκρατουμένους Μακεδόνας. Ὁ σκοπός του εἶναι μεγάλος καὶ ἱερός, τὰ ὅσα τὸν στηρίζουν ἐπίσης μεγάλα καὶ ἱερά. «Ἔχω διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν μου καθῆκον, Μακεδονίαν, Πατρίδα, Οἰκογένειαν, Καραβαγγέλην καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι κάθε βῆμα μὲ κάνει ἰσχυρότερον καὶ σὰν νὰ πετῶ», γράφει πρὸς τὴν σύζυγόν του. Τὸ ἔργον του ὅμως εἶναι δύσκολον. Ὅσον προχωρεῖ πρὸς βορρᾶν, τόσον περισσότερον ἡ βουλγαρικὴ τρομοκρατία κάμνει τοὺς Μακεδόνας διστακτικούς. Ἀλλὰ μὲ ἐπιτεύγματα τιτανικά, μὲ ἐπιτεύγματα ποὺ ἀντικατοπτρίζουν τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας ὁ ἥρως προχωρεῖ καὶ οἱ Μακεδόνες ἀφυπνίζονται, ἐντὸς δὲ ὀλίγων ἡμερῶν ἀλλάζει μορφὴν ὁλόκληρος ἡ Δυτικὴ Μακεδονία. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς οἱ Τοῦρκοι θέτουν πρὸς καταδίωξίν του πολυάριθμον στρατόν. Παρὰ τὰς συνεχεῖς διώξεις τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ Μελᾶς ἐξακολουθεῖ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ προβαίνει εἰς ὀργάνωσιν τῆς τοπικῆς ἀμύνης. Εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ συλλαμβάνει δίδει δείγματα ἀνδρισμοῦ καὶ ὑψηλοφροσύνης καὶ τοὺς ἀφήνει ἐλευθέρους, οἱ ἴδιοι ὅμως αὐτοὶ τὸν προδίδουν ἐπανειλημμένως εἰς τοὺς Τούρκους. Διαφεύγει πλείστους ὅσους κινδύνους καὶ ἐνσπείρει μέγαν πανικὸν εἰς τοὺς Βουλγάρους μέχρι τῆς 13ης Ὀκτωβρίου 1904, ὅτε, προδοθεὶς ὅτι εὑρίσκετο εἰς Στάτιτσαν, ἐκυκλώθη ὑπὸ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος ἐξ 150 ἀνδρῶν.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ ἡ πραγματικότης τῆς προδοσίας αὐτῆς—παρουσιάζεται ὑπὸ δύο μορφὰς—ὁ ἥρως καὶ ἐμψυχωτὴς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος Παῦλος Μελᾶς εὑρέθη ὑπὸ τὸν κλοιὸν τῶν Τούρκων τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1904 (παλαιὸν ἡμερολόγιον) καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὑπερτάτου χρέους πρὸς τὴν πατρίδα. Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του συνεκλόνισε ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ σύσσωμος ὁ λαὸς τὸν ἐπένθησε. Μνημόσυνα παντοῦ, τὰ καταστήματα ἔκλεισαν, οἱ ψυχὲς ἔκλαυσαν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος (Κ. Παλαμᾶς, Σ. Δάφνης, Ζ. Παπαντωνίου, Γ. Μαρκορᾶς, Λ. Προβελέγγιος κ.λ.) τοῦ ἀφιέρωσαν ἐγκώμια. Ὁ μεγάλος δρόμος

εἶχε χαραχθῆ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν. Ἀρχομένου τοῦ 1905 εἰσέρχονται κατὰ πρῶτον τρία νέα ἑλληνικὰ σώματα ὑπὸ τοὺς λοχαγὸν Μωραΐτην, ἀνθυπολοχαγὸν Μαζαράκην καὶ ἀνθυπομοίραρχον Σπυρομήλιον. Ὁ Μωραΐτης καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνδρῶν του φονεύονται, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸ νὰ συνεχισθῆ ἡ εἴσοδος καὶ ἄλλων σωμάτων καθ' ὅλον τὸ 1905. Ἐκ παραλλήλου πολλοὶ ἀξιωματικοί, μετημφιεσμένοι ὡς ἱερεῖς, ὑπάλληλοι, ὑπηρέται κ.λ. ἐπανδρώνουν τὰ ἑλληνικὰ προξενεῖα τῆς Μακεδονίας. Τὸ 1906 συνεχίζεται μὲ μεγαλυτέραν ἔντασιν ἡ δρᾶσις καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἄριστα: Ἀνοίγουν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, αἱ ἑλληνικαὶ ἐκκλησίαι ἐπαναλειτουργοῦν καὶ πολλοὶ σλαυόφωνοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον παρασυρθῆ διὰ τῆς βίας εἰς τὸ Κομιτᾶτον, ἐπανέρχονται μὲ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν. Σκληρότατοι ἀγῶνες διεξάγονται μὲ τὸν τουρκικὸν στρατὸν καὶ μὲ τὰ βουλγαρικὰ σώματα κομιτατζήδων, ἔρχονται οἱ μεγάλοι διωγμοὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1906 καὶ μὲ πρῶτον στόχον τὴν Φιλιππούπολιν, ἐπακολουθεῖ ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1907—1908, ὁπότε τὸ κίνημα τῶν Νεοτούρκων καὶ ἡ ἧττα τῶν Βουλγάρων φέρουν καὶ τὸ τέλος τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

Ὁ Παῦλος Μελᾶς καὶ ὅσοι ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν διέσωσαν μὲ τὸ τίμιον αἷμα των ἕνα ἑκατομμύριον Μακεδόνων Ἑλλήνων ἀπὸ τὸν βέβαιον ἐκβουλγαρισμὸν καὶ ἀπέδωσαν τὴν Μακεδονίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπητήθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγίστου αὐτοῦ ἔργου νὰ πέσουν μαχόμενοι κατὰ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ: ὁ πρῶτος Ἕλλην ἀξιωματικὸς Παῦλος Μελᾶς καὶ 12 ἀκόμη μόνιμοι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ὡς ἀρχηγοὶ σωμάτων, 3 ἰδιῶται ἀρχηγοὶ σωμάτων, 23 ὁπλαρχηγοί, 313 ὁμαδάρχαι, 600 ὁπλῖται ἀντάρται, 1.200 πρόκριτοι, πλῆθος μέγα ἱερωμένων, διδασκάλων, ὑπαλλήλων, ἀγροτῶν, ποιμένων κ.λ. Διὰ τοὺς τραυματίας, τοὺς βασανισθέντας καὶ ἀκρωτηριασθέντας δὲν γίνεται εἰδικὸς λόγος, βέβαιον εἶναι ὅμως ὅτι ἀνέρχονται εἰς πολλὰς χιλιάδας καὶ ὁ ἀριθμός των εἶναι δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῆ ἐπακριβῶς. Ἂς σημειωθῆ ὅτι πέραν τῶν νεκρῶν καὶ τραυματιῶν ὑπάρχουν τὰ θύματα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ οἱ σφαγέντες ἄμαχοι τῆς ἀπὸ τοῦ 1899—1908 ἐποχῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἐγγίζει τὰς δέκα περίπου χιλιάδας.

Ἡ Μακεδονία ἐσώθη καὶ ὁμοῦ μετὰ τῆς ὑπολοίπου Ἑλλάδος ἐπραγματοποίησε τὸ ἔπος τοῦ 1912—1913. Ἦλθαν αἱ συνθῆκαι, ἀλλὰ ἡ μῆνις τῶν Βουλγάρων κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἰδίως κατὰ τῆς μαρτυρικῆς Μακεδονίας οὐδέποτε ἔπαυσε. Κατὰ τὴν διετίαν 1916—1918 μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Βούλγαροι παρέμειναν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν, κατεβλήθη ἐκ νέου προσπάθεια ἀποδεκατίσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Ὁ ἐπίσημος ἀπολογισμὸς τῆς τρομερᾶς αὐτῆς διετίας, συνταχθεὶς ὑπὸ Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἄνω τῶν 50.000 ἀνδρῶν τῶν πλέον ζωτικῶν στοιχείων ἐξετοπίσθησαν εἰς Βουλγαρίαν. Ἐστρατολογήθησαν διὰ καταναγκαστικὰ ἔργα εἰς τὴν Βουλγαρίαν 20.000 Ἕλληνες. Περὶ τὰ 30.000 γυναικόπαιδα ἀπέθανον ἐξ ἐπιδημιῶν ἐλλείψει ἰατρικῆς περιθάλψεως, δύο χιλιάδες παιδιὰ δὲ ἀπήχθησαν εἰς Βουλγαρίαν δι' ἐκβουλγαρισμόν. Πέραν αὐτῶν αἱ ἐκθέσεις τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, διὰ τὰ ἔτη 1916—1918 ἐπίσης, ἀναφέρουν κατὰ πόλεις τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς: Καβάλα: Πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν Βουλγάρων πληθυσμὸς 69.000, ἐκ τῶν ὁποίων 66.000 ἦσαν Ἕλληνες. Εὑρέθησαν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Βουλγάρων μόνον 8.000 κάτοικοι, ἐξ αὐτῶν δὲ 3.000 Ἕλληνες καὶ μεταξὺ αὐτῶν μόνον 60 ἄνδρες καὶ αὐτοὶ ὑπερήλικες! Σέρραι: Μὲ πληθυσμὸν 24.000, εὑρέθησαν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν 6.000 κάτοικοι. Σιδηρόκαστρον: Μὲ 12.000, εὑρέθησαν μόνον 2.200.

* * *

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑλλάδα τῶν Φιλικῶν καὶ ἡ Ἑλλάδα τοῦ Παύλου Μελᾶ, ἡ Ἑλλάδα ὅλων τῶν ἡρώων καὶ ὅλων τῶν καταστάσεων τῆς μακραίωνης πορείας της. Ἀποδεικνύουσα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὴν ζηλευτὴν πράγματι συνοχὴν ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς. Ἡ Νίκη οὐδέποτε θὰ παύση νὰ ἐγκαθίσταται εἰς τὸν χῶρον της καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Παρθενῶνος οὐδέποτε θὰ παύση νὰ φωτίζη τοὺς λαούς.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν.Α.**

★ ΤΕΛΕΙΑ ὠργανωμένη ἐπιχείρησι εἶχαν δημιουργήσει μερικοὶ διαρρῆκτες ποὺ εἶχαν σὰν στόχο τους τὰ κρεοπωλεῖα. Εἶχαν ἐφοδιασθῆ μὲ καινούργιο ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο καὶ ὕστερα ἀπὸ κάθε διάρρηξι φόρτωναν τὰ κρέατα στὸ πὸρτ-μπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου, φοροῦσαν κατόπιν κυνηγετικὲς στολές, ἄλλαζαν τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ταξίδευαν δῆθεν γιὰ κυνήγι στὴ Λειβαδιά. Ἐκεῖ πωλοῦσαν τὸ ἐμπόρευμα στὸ κρεοπωλεῖο τοῦ Ρ.Π. καὶ εἰσέπρατταν τὸ ἀντίτιμο. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ὅμως διέλυσε τὴν ἐπιχείρησί τους, γιατὶ μὲ μεθοδικὴ καὶ συντονισμένη ἐνέργεια κατώρθωσε νὰ συλλάβη ἐπ' αὐτοφώρω τούς... «μετόχους» τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τὴν διάπραξι τῆς δεκάτης τρίτης διαρρήξεως. Φαίνεται πὼς γι' αὐτοὺς ὁ ἀριθμὸς 13 ἦταν πράγματι γρουσούζικος.

★ ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΑ χρόνια φυλάκισι δικάσθηκε ὁ διαρρήκτης Φ.Τ., ποὺ ὕστερα ἀπὸ κάθε διάρρηξι ἄφηνε πάντοτε κάτι γιὰ πειστήριο (γάντι, καπέλλο κλπ.). Τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἄφηνε, ἀπὸ σκοποῦ πάντοτε, ἀνῆκαν σὲ ἄλλους κακοποιούς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπεδίωκε νὰ παραπλανᾶ τὴν Ἀστυνομία. Ὁ Θεὸς ὅμως ἀγαπᾶ τὸν κλέφτη, ἀλλὰ ἀγαπάει καὶ τὸ νοικοκύρη. Ἔτσι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς διαρρήξεις του πιάστηκε ἐπ' αὐτοφώρω καὶ ὡμολόγησε μὲ κάθε εἰλικρίνεια ὅλα του τὰ μέχρι τότε κατορθώματα.

★ ΔΥΟ νέοι ἔκλεψαν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 126.139 Ι.Χ. αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κάνουν ἕνα χαρούμενο γουὴκ ἔντ. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ πρωὶ συνεκρούσθησαν μὲ ἄλλο αὐτοκίνητο, ὁπότε τὸ ἐγκατέλειψαν καὶ ἔφυγαν. Τότε ὅμως ἐπενέβησαν τὰ περιπολικὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἱ νεαροὶ δὲν πρόλαβαν νὰ περάσουν τὸ εὐχάριστο γουὴκ ἔντ ποὺ ὀνειρευόντουσαν.

★ ΠΟΙΟΣ θὰ πίστευε ὅτι ἕνας νέος ὁδηγὸς ράλλυ αὐτοκινήτου ὁ Ι.Κ. κέρδιζε στοὺς ἀγῶνες μὲ κλεμμένα αὐτοκίνητα. Ἡ Ἀσφάλεια τὸν ἔπιασε στὸ τέρμα μιᾶς διαδρομῆς μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε κλέψει «μόνος του ἢ μαζὶ μὲ ἄλλους» τέσσερα αὐτοκίνητα. Τὴν «Τζούλια σπρίντ», ποὺ ὡδηγοῦσε, δύο «Ντεκαβέ», ποὺ εἶχε διαθέσει σὲ φιλικούς του κύκλους, καὶ μιὰ «Τζάγκουαρ» 38». Στὴν τελευταία μάλιστα εἶχε βάλει ἑλληνικὴ πινακίδα καὶ εἶχε κάνει καὶ ἀσφάλεια στὸ ὄνομα τῆς μητέρας του.

★ ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ εἶναι οἱ πλέον ἔξυπνοι καὶ εὐφευρετικοὶ κακοποιοί, ποὺ ἂν ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν τίμια, θὰ σημείωναν καταπληκτικὲς προόδους. Ὅταν κάποτε ρώτησα κάποιον ποὺ μιλοῦσε τέσσερες γλῶσσες καὶ διέπραττεν ἀπάτες εἰς βάρος τουριστριῶν, γιατὶ δὲν ἐργάζεται τίμια, ἀλλὰ προτιμᾶ νὰ διαπράττη ἀπάτες καὶ νὰ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, μοῦ ἀπήντησε ὅτι ὑπάρχουν τόσοι ἀφελεῖς στὴν κοινωνία ὥστε, ὅσες φορὲς καὶ ἂν ἀποκαλυφθοῦν ὡρισμένες ἀπάτες των, πάντοτε θὰ ἔχη πολλοὺς «πελάτες» γιὰ νὰ τὸν ἐφοδιάζουν μὲ χρήματα. Ἔτσι στὶς 9-11-64 προφυλακίσθηκε ὁ Β.Π., Ἰωαννίδης ἢ Μιχαηλίδης ἢ Παύλου ἤ..., ἐτῶν 28, τριτοετὴς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἢ ὑποπλοίαρχος στὴν «Κρεολὴ» τοῦ κ. Νιάρχου, ἢ λοχαγὸς τῶν Λ.Ο.Κ., ἢ γυιὸς τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας κ. Μπακατσέλου, ἢ γυιὸς ἐφοπλιστοῦ ἤ... Ἡ τελευταία ἀπάτη του ἔγινε εἰς βάρος νεαρᾶς δεσποινίδος στὴν ὁποία ὑποσχέθηκε γάμο, παρουσιασθεὶς ὡς ὑποπλοίαρχος τῆς «Κρεολῆς». Τὴν ἔπεισε νὰ τοῦ δώση χρήματα καὶ τὴν ὡδήγησε σὲ ξενοδοχεῖο τοῦ Σκαραμαγκᾶ γιὰ νὰ εἶναι, κατὰ τὰ λεγόμενά του, κοντὰ στὴν «Κρεολή».

Ἡ κοπέλλα ὅμως ἦταν ξύπνια, κατάλαβε τὴν ἀπάτη, τηλεφώνησε στὸν ἀδελφό της καὶ ὅταν αὐτὸς κατέφθασε στὸ ξενοδοχεῖο, κλείδωσαν τὸν ἐπίδοξο γαμπρὸ μέσα στὸ δωμάτιο, εἰδοποίησαν τὴν Ἀστυνομία καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν ἐκκλησία γιὰ γάμο, τὸν ὡδήγησαν στὴν φυλακή.

✱ ΣΤΙΣ 10-11-64 μιὰ μικρὴ συμμορία ἀνηλίκων μικροκλεπτῶν, ποὺ εἶχε ἀρχηγό της νεαρὴ καὶ ὄμορφη δεσποινίδα, ἐτερμάτισεν ἄδοξα τὴν σταδιοδρομία της, ἀφοῦ ὅλα της τὰ μέλη συνελήφθησαν καὶ δικάσθηκαν. Οἱ νεαροί μας αὐτοὶ ἄνοιγαν σταθμεύοντα ξένα αὐτοκίνητα καὶ ἔκλεβαν διάφορα μικροαντικείμενα, (καθρεφτάκια κλπ.). Ἔτσι κατ' ἀντιγραφὴν διαφόρων κινηματογραφικῶν ἔργων ἔπρεπε καὶ στὴν Ἑλλάδα νὰ δράση μιὰ παρόμοια συμμορία μὲ ἀρχηγό της τὴν ὡραία δεσποινίδα Π.Τ.

✱ Η ΚΥΡΙΑ Κ. τὴν 9-11-64 πήγαινε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ «Ἑλληνικοῦ», προκειμένου νὰ ἐπιβιβασθῆ ἀεροπλάνου μὲ προορισμὸ τὴ Ζυρίχη. Προχωρώντας πρὸς τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι κουράσθηκε, γιατὶ ἦταν βαρειά, καὶ ἐστάθηκε. Ἕνας εὐγενικὸς τελωνειακὸς ὑπάλληλος ἔτρεξε νὰ τὴν βοηθήση, ἀλλὰ τοῦ δημιούργησε ὑποψίες τὸ βάρος τῆς βαλίτσας. Ἔγινε ἔλεγχος καὶ βρέθηκε ἕνα ἄγαλμα ὕψους 0,50, γιὰ τὸ ὁποῖο εἰδικοὶ εἶπαν ὅτι εἶναι μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας. Ἔτσι ὁ θησαυρὸς κατεσχέθη καὶ ἡ κ. Κ. ὡδηγήθηκε στὸν εἰσαγγελέα. Δυστυχῶς ἡ ἀρχαιοκαπηλεία στὴν Ἑλλάδα δὲν πρόκειται νὰ σταματήση.

✱ ΡΕΚΟΡ σὲ κλοπὲς αὐτοκινήτων σημείωσε ὁ νεαρὸς Ε.Β. ἐτῶν 20, στὴν Πάτρα καὶ στὸ Αἴγιο, ποὺ σὲ διάστημα πέντε μηνῶν ἔκλεψε διαδοχικὰ ἑπτὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα. Ἡ τόσο ἀποδοτική του καριέρα τελείωσε μὲ τὴ σύλληψί του καὶ τὴν καταδίκη του σ' ἕνα χρόνο φυλάκισι.

★ «Ο ΛΥΚΟΣ τὴν τρίχα κι' ἂν ἀλλάξη, γνώμη δὲν ἀλλάζει». Ἡ λαϊκὴ αὐτὴ παροιμία ταιριάζει στὸ λωποδύτη Γ.Σ. ἐτῶν 84, ποὺ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ βιάσθηκε νὰ «ξαλαφρώση» τὴν τσέπη τοῦ Ν.Π. παίρνοντας τὸ πορτοφόλι του ποὺ εἶχε μέσα 4.500 δραχμές. Ὁ ἀστυφύλακας ὅμως τὸν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι, ἂν προσθέσουμε τὶς ποινὲς ποὺ ἐπεβλήθηκαν σ' αὐτὸν γιὰ τὶς διάφορες λωποδυτικές του ἱκανότητες, μᾶς δίνουν στὸ σύνολο 250 χρόνια. Νὰ λοιπὸν καὶ ἕνας Μαθουσάλας τοῦ λωποδυτικοῦ πανθέου.

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

* Δέκα ἓξ δολοφονίες στὴ Μανίλλα γιὰ κλοπὴν ἀγελάδων...

* Νεαρὴ στάρλετ τῆς ἰταλικῆς τηλεοράσεως, ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν ἀρχηγὸς μεγάλου «δικτύου ἁμαρτίας». Ἀπὸ τὸ πολυτελὲς διαμέρισμά της, στὴ Ρώμη, διηύθυνε στρατιὰν 300 κὼλ-γκέρλς, τῶν ὁποίων οἱ «ὑπηρεσίες» εἶχον διατιμηθῆ ἀπὸ 30.000—50.000 λιρέττες, ἤτοι 1500—2000 δραχμὲς γιὰ κάθε «ἀπασχόλησι»...

* Διαρρῆκτες εἰσῆλθον στὴν οἰκία τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, στὸ Λονδῖνο, καὶ ἀφήρεσαν κοσμήματα ἀξίας 200 λιρῶν...

* Ἡ Τροχαία τῆς μικρῆς γαλλικῆς πόλεως Βωκλύζ προειδοποιεῖ «εὐγενέστατα» τοὺς ὁδηγούς : «Ἐὰν ὁδηγῆτε μὲ ταχύτητα ἄνω τῶν 90 χιλιομέτρων, θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν παραδειγματικήν μας φυλακήν... Ἐὰν ὁδηγῆτε μὲ ταχύτητα ἄνω τῶν 110 χιλιομέτρων, ἔχετε τὸ λαμπρόν μας νοσοκομεῖον εἰς τὴν διάθεσίν σας... Ἐὰν ὑπερβαίνετε τὰ 130 χιλιόμετρα, σᾶς κρατοῦμεν θέσιν εἰς τὸ νέον μας νεκροταφεῖον»...

Ν. Α.

* ΟΙ Γ' ΠΑΝΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
* ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

ΟΙ Γ' ΠΑΝΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΤΟΣΟ κατὰ τὸ 1962, ὅταν διεξήχθησαν γιὰ πρώτη φορὰ παναστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, ὅσο καὶ τὸ 1963 ποὺ διεξήχθησαν γιὰ δεύτερη φορά, γράψαμε γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων αὐτῶν καὶ γιὰ τὴν σημασία ποὺ εἶχε τὸ γεγονὸς αὐτό. Παράλληλα εἴχαμε ἐκφράσει τὴν εὐχὴ ὅπως οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ ἔργο καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἀστυνομίας, συνεχισθοῦν καὶ περιβληθοῦν κάποια ἐπίσημη νομικὴ μορφή, γιὰ νὰ καθιερωθῆ πλέον ὡς ὑποχρεωτικὸς θεσμὸς ἡ διεξαγωγὴ τῶν παναστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων.

Ἐφέτος, μὲ τὴν διεξαγωγὴ γιὰ τρίτη φορὰ τῶν ἀγώνων αὐτῶν, θεωροῦμε περιττὸ νὰ ἐπαναλάβουμε τὶς εὐχὲς καὶ τὴν πρότασί μας, γιατὶ δημιουργήθηκε πλέον ἕνα ἔθιμο καὶ ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, τὸ ἔθιμο εἶναι δυνατώτερο, τὶς περισσότερες φορές, ἀπὸ κάθε ἄλλη νομικὴ μορφή.

Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια καθιέρωσε ἕνα τόσο σημαντικὸ θεσμό, ποὺ κάθε χρόνο γίνεται ἀφορμὴ νὰ βελτιώνωνται οἱ ἀτομικὲς καὶ ὁμαδικὲς ἐπιδόσεις τῶν ἀστυνομικῶν σκοπευτῶν ποὺ λαμβάνουν μέρος στοὺς ἐτησίους παναστυνομικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνες. Ἔχουμε τὴν γνώμη πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ τώρα στὸ μέλλον νὰ ὑπάρξη, ἔστω καὶ σκέψις μὴ διεξαγωγῆς τῶν ἀγώνων αὐτῶν. Ὄχι μόνον δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τεθῆ τέτοιο θέμα, ἀλλά, ἀντιθέτως, φρονοῦμε ὅτι θὰ πρέπει νὰ διευρυνθοῦν τὰ πλαίσια μέσα στὰ ὁποῖα σήμερα διεξάγονται, ἔτσι ὥστε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μετεχόντων νὰ αὐξάνη χρόνο μὲ χρόνο, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα νὰ εἶναι καλύτερα.

Κατὰ τὴ γνώμη μας θὰ πρέπει σὲ κάθε Διεύθυνσι νὰ συσταθῆ εἰδικὸ τμῆμα ἀθλητισμοῦ γενικῶς, ὠργανωμένο κατὰ τρόπο πληροῦντα τὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις τοῦ ἀθλητισμοῦ. Σήμερα ὁ ἀθλητισμὸς στὴν ὁποιαδήποτε μορφή του, ἔχει σοβαρὰ ὑπόβαθρα καὶ ἀπασχολεῖ σημαντικὰ ὄχι μόνον ὀργανώσεις καὶ σωματεῖα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ Κράτος. Καὶ τὴν τόσο ἐξέχουσα θέσι τοῦ ἀθλητισμοῦ στὴν σημερινή μας ζωή, θὰ πρέπει καὶ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε, φροντίζοντας μὲ κάθε τρόπο νὰ συνεχίζουμε τῆς λαμπρὲς ὡς τώρα ἐμφανίσεις μας στὸν τομέα αὐτό, γιατὶ εἶναι ἀλήθεια πανθομολογούμενη πὼς ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ τὸν ἀθλητισμὸ ἐπιτυχῶς ἐκαλλιέργησε καὶ διεθνεῖς ἀθλητὰς ἀνέδειξε καὶ ἀναδεικνύει.

Καιρὸς λοιπὸν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἐργασθοῦμε, ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε ὑπηρεσία καὶ ἂν βρισκόμαστε. Ὅταν ἀντιληφθοῦμε τὴν κεφαλαιώδη σημασία τοῦ θέματος καὶ τὸ ἀγαπήσουμε μ' ὅλη μας τὴν ψυχή, ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐνισχύσουμε ἠθικὰ κάθε σχετικὴ προσπάθεια. Ἐξ ἄλλου στὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀποβλέπουν κάθε φορὰ οἱ διάφορες διαταγὲς τοῦ Ἀρχηγείου, ποὺ ἀφοροῦν ὡράριο ἐργασίας καὶ ὑπηρεσιακὴ ἀπασχόλησι τῶν ἀθλητῶν γενικῶς.

Παράλληλα φρονοῦμεν ὅτι θὰ πρέπει νὰ στρέψουμε τὴ προσοχή μας καὶ πρὸς τὸν παράγοντα Πολιτεία καὶ νὰ ζητήσουμε τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμπαράστασί της. Πρέπει νὰ ἐφοδιασθοῦμε σύντομα μὲ τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τὶς προϋποθέσεις ἐκεῖνες ποὺ θὰ συμβάλλουν ἀποτελεσματικὰ στὴν ἐπιτυχία τῶν σχετικῶν ἐπιδιώξεων μας. Ἔχουμε τὴν γνώμη ὅτι γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ δὲν φθάνει ἡ συμβολικὴ ὑπὲρ τοῦ ἀθλητισμοῦ κράτησις ἐκ τῶν ἀποδοχῶν μας.

Χρειαζόμαστε λοιπὸν καὶ ἄψυχο καὶ ἔμψυχο ὑλικό. Καὶ γιὰ τὰ δύο ὑπάρχει

τρόπος, μόνο ποὺ θὰ πρέπει ὅλοι μας νὰ ἀγαπήσουμε καὶ νὰ ἀγκαλιάσουμε θερμὰ τὸ θέμα καὶ νὰ ἀξιοποιήσουμε, κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ ποὺ διαθέτουμε καὶ ποὺ κάθε φορὰ κατατάσσεται, ἔχοντας σὰν κριτήριο, ἐπίδοσι καὶ ἦθος.

Ὡς ἐκ χαρακτῆρος εἴμαστε πάντοτε αἰσιόδοξοι, γιατὶ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στοὺς ἡγήτορές μας. Πιστεύουμε πὼς μιὰ λαμπρὴ μέχρι σήμερα ἀστυνομικὴ ἀθλητικὴ πορεία θὰ συνεχισθῆ, σὲ πεῖσμα ὅλων ἐκείνων τῶν «γκρινιάριδων» ποὺ θεωροῦν τὴν ἐκδήλωσι τοῦ ἀθλητισμοῦ, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ἀστυνομικὲς ἐκδηλώσεις τῶν τελευταίων χρόνων, ὡς ἄσκοπη ἀπασχόλησι καὶ χαμένο χρόνο. Τὰ χειροκροτήματα βέβαια εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τοὺς νικητάς. Γιὰ νὰ φθάσουμε ὅμως στὸ σημεῖο αὐτό, θὰ πρέπει νὰ ἐντείνουμε κάθε μέρα τὶς προσπάθειές μας, διευρύνοντας τὴν πανελλήνια ἀναγνώρισι καὶ δημιουργώντας ἔτσι τὶς συνθῆκες ἐκεῖνες ποὺ θὰ μᾶς δίνουν κάθε φορὰ τὸ δικαίωμα νὰ νοιώθουμε ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια, παριστάμενοι μάρτυρες μιᾶς νέας ἀστυνομικῆς ἀθλητικῆς ἐπιτυχίας.

***

Τὸ ΤΜΗΜΑ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, μὲ τὸν ἀκάματο, ἀεικίνητο καὶ ζωντανὸ Προϊστάμενό του Ἀστυνόμο Α΄ κ. Β. Κρύον, ἔχοντας τὴν ὁλόψυχη συμπαράστασι τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος, διωργάνωσε καὶ ἐφέτος μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοὺς Γ΄ παναστυνομικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνες. Ὕστερα ἀπὸ τὰ συγχαρητήρια ποὺ ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἀρχηγὸς σὲ σχετικὴ ὁμιλία ποὺ παραθέτουμε κατωτέρω ἀπηύθυνε στὸν κ. Κρύο καὶ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ συνέβαλαν στὴν ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ προσθέσουμε τίποτα, παρὰ μόνο νὰ εὐχηθοῦμε, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά, ὅπως τοῦ χρόνου παραστοῦμε μάρτυρες καλυτέρων ἐπιδόσεων. Παρὰ ταῦτα, δὲν μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε τὸν πειρασμό, νὰ συγχαροῦμε ἰδιαίτερα τοὺς σκοπευτὰς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, καθὼς καὶ τοὺς μὲ τὴν προπόνησί τους ἀσχοληθέντας κ.κ. Σπυριούνη, Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Β΄ Σαντᾶ, Ὑπαστυνόμον Α΄ καὶ Κιτσάκην, Ἀρχιφύλακα, γιὰ τὴν τόσο ἀξιόλογη ἐμφάνισι τῆς ὁμάδος των καὶ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε νὰ κερδίζουν πάντα σὲ κάθε ὡραία καὶ πολιτισμένη ἐκδήλωσι τῆς ὑπηρεσιακῆς καὶ ἀτομικῆς των ζωῆς.

Γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἐφετινῶν ἀγώνων, ἴσχυσαν τὰ ἴδια τῶν προηγουμένων χρόνων, ὅσον ἀφορᾶ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὁμάδων, τὸν ἀριθμὸ τῶν σκοπευτῶν, τοὺς κανονισμοὺς διεξαγωγῆς τῶν ἀγώνων κ.λ. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι στοὺς ἐτησίους αὐτοὺς ἀγῶνες, δὲν λαμβάνουν μέρος ὅσοι κατὰ τὸ παρελθὸν ἐβραβεύθησαν. Ἐφέτος ἐπίσης δὲν δόθηκαν ὑλικὰ βραβεῖα, ἀλλὰ ἠθικά, ὅπως εἶναι τὰ κύπελλα, τὰ μετάλλια καὶ τὰ διπλώματα. Κατὰ τὴν γνώμη μας αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ καλύτερο, γιατὶ ἕνα κοστούμι π.χ. θὰ φθαρῆ πολὺ σύντομα, ἐνῶ ἕνα κύπελλο, ἕνα μετάλλιο καὶ ἕνα δίπλωμα, παραμένουν σὰν τιμητικὴ κληρονομιὰ στοὺς ἐπιγενομένους τοῦ νικητοῦ.

***

Τὰ ΑΤΟΜΙΚΑ καὶ ὁμαδικὰ ἀποτελέσματα τῶν διεξαχθέντων σκοπευτικῶν ἀγώνων, ἔχουν, καθ' ἡμέραν, ὡς ἑξῆς:

Α΄ ΗΜΕΡΑ (18-11-1964)—ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ 0,38 (1)

Ι. Ἀτομικὴ κατάταξις

1.	Ἀστυφύλαξ	Β. Σταθόπουλος (Α.Δ.Πειραιῶς)	176/200
2.	Ἀνθυπαστυνόμος	Α. Μπουρλάκης (Α.Δ.Ἀθηνῶν)	174/200
3.	Δόκιμος Ὑπ/μος	Κ. Καρρᾶς (Ἀστυν. Σχολῆς)	174/200
4.	Ἀστυφύλαξ	Α. Ψιμόπουλος (Α.Δ.Πειραιῶς)	174/200
5.	Ἀρχιφύλαξ	Α. Κώνστας (Α.Δ.Κερκύρας)	173/200

1. Ἀπόστασις 25 μέτρων, κατὰ ὀλυμπιακοῦ στόχου 0,50×0,50, ἀπὸ θέσεως ὀρθίως, ἄνευ ὑποστηρίγματος. Δοκιμαστικαὶ βολαὶ 5, εἰς χρόνον 8΄. Βαθμολογούμεναι βολαὶ 20, εἰς χρόνον 30΄.

ΙΙ. Ὁμαδικὴ κατάταξις

1.	Ὁμὰς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς	683/800
2.	» » Διευθύνσεως Ἀθηνῶν	678/800
3.	» » » Πειραιῶς	676/800
4.	» » » Κερκύρας	634/800
5.	» » » Πατρῶν	609/800

Β' ΗΜΕΡΑ (19-11-1964)—ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΑΕΡΟΒΟΛΟΥ ΤΥΦΕΚΙΟΥ ΤΩΝ 4,5 Μ/Μ (1)

Ι. Ἀτομικὴ κατάταξις:

1.	Ἀστυφύλαξ	Λ. Λαζαράκος (Α.Δ. Πειραιῶς)	180/200
2.	»	Δ. Ἀνδρικόπουλος »	178/200
3.	Ἀρχιφύλαξ	Σ. Βότσης (Α.Δ. Κερκύρας)	178/200
4.	»	Θ. Ἀθανασάρος (Α.Δ. Πειραιῶς)	178/200
5.	Ἀστυφύλαξ	Δ. Καλαντζῆς (Α.Δ. Πατρῶν)	176/200

ΙΙ. Ὁμαδικὴ κατάταξις:

1.	Ὁμὰς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς	710/800
2.	» » » Ἀθηνῶν	686/800
3.	» » » Πατρῶν	674/800
4.	» » » Κερκύρας	665/800
5.	» » Σχολῆς	653/800

Γ' ΗΜΕΡΑ (20-11-1964)—ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΑΕΡΟΒΟΛΟΥ ΠΙΣΤΟΛΙΟΥ ΤΩΝ 4,5 Μ/Μ (2)

Ι. Ἀτομικὴ κατάταξις

1.	Ἀστυφύλαξ	Α. Ψιμόπουλος (Α.Δ. Πειραιῶς)	172/200
2.	»	Λ. Λαζαράκος »	171/200
3.	»	Κ. Παναγιωτόπουλος (Α.Δ. Πατρῶν)	165/200
4.	»	Ε. Μπουρίκας (Α.Δ. Ἀθηνῶν)	164/200
5.	Ἀρχιφύλαξ	Κ. Μπέλλης (Α.Δ. Πειραιῶς)	163/200

ΙΙ. Ὁμαδικὴ κατάταξις

1.	Ὁμὰς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς	655/800
2.	» » » Ἀθηνῶν	634/800
3.	» » Σχολῆς	594/800
4.	» » Διευθύνσεως Πατρῶν	590/800
5.	» » » Κερκύρας	558/800

***

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὴν παράθεσι τῶν ἀποτελεσμάτων, κρίνουμε σκόπιμο νὰ παραθέσουμε τὶς ἀτομικὲς καὶ ὁμαδικὲς γιὰ κάθε ἀγώνισμα ἐπιδόσεις ποὺ σημειώθηκαν ὡς τώρα στοὺς παναστυνομικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνες, γιὰ νὰ βγάλουμε ὡρισμένα συμπεράσματα.

1. Στὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀεροβόλου τυφεκίου:

1962: Ἀτομικό, μὲ 181/200, ὁ τότε Δόκ. Ὑπαστυνόμος Γ. Παντελάκης
Ὁμαδικό, μὲ 688/800, ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς

1963: Ἀτομικό, μὲ 180/200, ὁ Ἀστυφύλαξ Ν. Ντζάνης, τῆς Α.Δ. Πατρῶν
Ὁμαδικό, μὲ 699/800, ἡ ὁμὰς τῆς Α.Δ. Κερκύρας

1. Ἀπόστασις 10 μέτρων, κατὰ στόχον, ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὀρθίως, ἄνευ ὑποστηρίγματος. Δοκιμαστικαὶ βολαὶ 5 καὶ βαθμολογούμεναι βολαὶ 20, εἰς χρόνον 30'.

2. Ἀπόστασις 6 μέτρων, κατὰ στόχον, ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὀρθίως, ἄνευ ὑποστηρίγματος. Δοκιμαστικαὶ βολαὶ 5 καὶ βαθμολογούμεναι βολαὶ 20, εἰς χρόνον 30'.

1964 : Ἀτομικό, μὲ 180/200, ὁ Ἀστυφύλαξ Λ. Λαζαράκος τῆς Α.Δ.Πειραιῶς.
Ὁμαδικό, μὲ 710/800, ἡ ὁμὰς τῆς Α.Δ. Πειραιῶς.

Σ.Σ. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ βλέπουμε ὅτι τὸ ρεκὸρ τοῦ ἀτομικοῦ δὲν κατερρίφθη, ἐνῶ ἀντίθετα τὸ τοῦ ὁμαδικοῦ σημειώνει κάθε χρόνο νέα ἐπίδοσι.

2. Στὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀεροβόλου πιστολίου:

1962 : Ἀτομικό, μὲ 165/200, ὁ Ὑπ. Α' Ι. Πιέρρος, τῆς Α.Δ. Ἀθηνῶν.
Ὁμαδικό, μὲ 579/800, ἡ ὁμὰς τῆς Α.Δ. Ἀθηνῶν.
1963 : Ἀτομικό, μὲ 167/200, ὁ Ἀστυφύλαξ Ε.Σουρανάκης τῆς Α.Δ.Πατρῶν.
Ὁμαδικό, μὲ 632/800, ἡ ὁμὰς τῆς Α.Δ. Πατρῶν.
1964 : Ἀτομικό, μὲ 172/200, ὁ Ἀστυφ. Α. Ψιμόπουλος τῆς Α.Δ. Πειραιῶς.
Ὁμαδικὸ, μὲ 655/800, ἡ ὁμὰς τῆς Α.Δ. Πειραιῶς.

Σ.Σ. Ἀρκετὰ εὐχάριστο συμπέρασμα : Κάθε χρόνο καὶ καλύτερες ἐπιδόσεις τόσο στὸ ἀτομικό, ὅσο καὶ στὸ ὁμαδικὸ ρεκὸρ τοῦ ἀγωνίσματος.

3. Στὸ ἀγώνισμα ἀστυνομικοῦ περιστρόφου:

Ἐδῶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε καμμιὰ σύγκρισι, γιατὶ πέρυσι μὲν διεξήχθησαν κατὰ ἀνδρεικέλου, ἐνῶ ἐφέτος κατὰ ὀλυμπιακοῦ στόχου 0,50 × 0,50, γεγονὸς ποὺ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα νὰ μὴ εἶναι ἡ ἴδια βαθμολογία. Πάντως ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ ἐφετινὰ ρεκὸρ τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ ἀστυνομικοῦ περιστρόφου, παλαιότερα ἀποτελοῦσαν πανελλήνιες ἐπιδόσεις.

Στοὺς πρώτους νικητὰς τοῦ κάθε ἀτομικοῦ ἀγωνίσματος, ἀπενεμήθη κύπελλο, χρυσοῦν μετάλλιο καὶ δίπλωμα. Στοὺς δευτέρους, κύπελλο, ἀργυροῦν μετάλλιο καὶ δίπλωμα καὶ στοὺς τρίτους, κύπελλο, χαλκοῦν μετάλλιο καὶ δίπλωμα. Στὶς πρῶτες νικήτριες ὁμάδες τοῦ κάθε ὁμαδικοῦ ἀγωνίσματος, ἀπενεμήθη κύπελλο, στοὺς δὲ μετέχοντας ἀθλητὰς αὐτῶν διπλώματα. Στὴν πολυνίκη ὁμάδα, ποὺ ἐφέτος ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀπενεμήθη εἰδικὸ κύπελλο.

***

Τὸ ΑΠΟΓΕΥΜΑ τῆς Παρασκευῆς 20/11/1964, στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων (Φιλοθέη), σὲ εἰδικὴ τελετὴ ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίσημη ἐκφώνησις τῶν ἀποτελεσμάτων, ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων καὶ τέλος μικρὴ δεξίωσις. Στὸ τελετουργικὸ αὐτὸ μέρος τῶν παναστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων παρευρέθησαν : Οἱ κ.κ. Ν. Παπαρρόδου, ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ., Ε. Καραμπέτσος, Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, Ν. Γκούμας, ἐφοπλιστὴς-μέλος τῆς Ε.Ο.Α., Ν. Ἀρχιμανδρίτης, Π. Γεωργακόπουλος, τ. Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α', Χ. Τσεπαπαδάκος, Συνταγματάρχης, Α. Μουρούσιας, Ε. Ἀναστασίου, Γ. Χαλοῦλος, Δ. Βασιλάκος, Κ. Τασιγεῶργος, Α. Κοτσιᾶς καὶ Δ. Ὑφαντῆς, Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α', Ν. Γεωργακάκος καὶ Δ. Ἀργυρόπουλος, τ. ἀστυνομικοὶ καὶ σήμερα δημοσιογράφοι, Δ. Μόρος, Γ. Ταμιωλάκης, Π. Λυκούσης, Π. Ἀναγνωστόπουλος, Κ. Σπυριούνης, Ε. Σταθόπουλος καὶ Α. Λαλιώτης, Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β', Ν. Εὐσταθίου, Γεν. Γραμματεὺς τῆς Σ.Κ.Ο.Ε. κ.ἄ.

Μετὰ τὴν ἐκφώνησι τῶν ἀποτελεσμάτων, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁμιλῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι,

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, διότι ἀπεδέχθητε τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐτιμήσατε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν ἐπάθλων εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Γ' παναστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων 1964.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοί, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης καὶ ἔληξαν σήμερον, ἐστέφθησαν δὲ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ παρελθόντα ἔτη.

Οἱ παναστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, καθιερώθησαν καὶ διεξάγονται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1962, μὲ συμμετοχὴν ὁμάδων τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν

—Πειραιῶς—Πατρῶν—Κερκύρας καὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν. Οἱ ἀποτελοῦντες τὰς κατ' ἔτος ἀγωνιζομένας ὁμάδας, ἐπιλέγονται κατόπιν ἐκτεταμένων ἐσωτερικῶν ἀγώνων, εἰς οὓς λαμβάνει μέρος τὸ σύνολον τῆς δυνάμεως τῶν 'Αστυνομικῶν

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν διοργανωθεῖσαν τὴν 20-11-64 ἐν τῇ 'Αστυνομικῇ Σχολῇ τελετήν, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Γ' παναστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων.

Διευθύνσεων καὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν. Τὰ διεξαγόμενα ἀγωνίσματα περιλαμβάνουσι τὸ ἀστυνομικὸν περίστροφον, τὸ ἀεροβόλον τυφέκιον καὶ τὸ ἀεροβόλον πιστόλιον.

Οἱ παναστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, ἀποτελοῦν τὸ σπουδαιότερον ἀθλητικὸν γεγονὸς εἰς τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, διότι, διὰ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς, ἐπιδιώκονται καὶ ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἄμεσον σχέσιν πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

'Η διάδοσις, ἡ ἐνασχόλησις καὶ ἡ καταβαλλομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἀγώνων προσπάθεια, ἀποσκοπεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ἱκανὸν προασπιστὴν τῆς ἐννόμου τάξεως καὶ ἀντάξιον τῆς ἀποστολῆς του.

'Επὶ πλέον, διὰ τῶν ἀγώνων αὐτῶν, ἐπιδιώκεται ἡ δημιουργία ὁμάδος σκοπευτῶν ἀνωτέρου ἀγωνιστικοῦ ἐπιπέδου, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀθλητισμόν, διὰ μίαν ἀνταξίαν εἰς τὸ μέλλον ἐκπροσώπησιν τῆς πατρίδος μας εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγωνιστικοὺς χώρους. Κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἡ προσπάθεια αὐτὴ δὲν ἀπέβη ἐπὶ ματαίῳ. Πλείστους ἱκανοὺς σκοπευτὰς ἀνέδειξε τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, καὶ ἐφέτος, ἀποτελοῦντες ἰδίαν ἀστυνομικὴν ὁμάδα, διετήρησαν τὴν πρωτοπορείαν εἰς τὴν σκοπευτικὴν δραστηριότητα τῆς χώρας μας διὰ τῆς κατακτήσεως Πανελληνίων πρωταθλημάτων. 'Επὶ πλέον σπουδαίως συνετέλεσαν εἰς τὰς ἐπιτυχεῖς διεθνεῖς ἐμφανίσεις, ἐν τῷ πλαισίῳ ἀγώνων ἐθνικῶν ὁμάδων ἢ ἐθνικῶν ὁμάδων 'Ενόπλων Δυνάμεων τῆς 'Ελλάδος.

Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες ἀποτελοῦν τὴν με-

γαλυτέραν ἐτησίαν ἀθλητικὴν ἐκδήλωσιν, θεωρῶ ὑποχρέωσιν νὰ τονίσω ὅτι τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, καταβάλλει σπουδαίας ἐπίσης προσπαθείας, διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν εἰς τὸ τομέα τῆς γενικῆς ἀθλήσεως, διότι δι' αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὸν ἀστυνομικὸν προετοιμασία τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἰς τὸ φυτώριον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν γενικὴν ἐπιδίωξιν τῆς καθολικῆς προετοιμασίας τῶν ἀστυνομικῶν, μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιάζωμεν, ἐκ τοῦ φυτωρίου αὐτοῦ, ἀθλητικὸν ἔμψυχον ὑλικὸν εἰς ἱκανὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπίδοσιν εἰς ὅλους, σχεδόν, τοὺς ἐπὶ μέρους τομεῖς τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος. Οὕτω δυνάμεθα νὰ διατηρῶμεν, χωρὶς καμμίαν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ, ἢ τῶν ἰδιαιτέρων ἀθλητικῶν κονδυλίων, ἀθλητικὰς ὁμάδας, ἐκτὸς τῆς σκοποβολῆς, ὁμάδας στίβου, ποδοσφαίρου, καλαθοσφαιρίσεως, πετοσφαιρίσεως καὶ ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης. Ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα καὶ πλέον ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἀθλητικὰς αὐτὰς ὁμάδας, ποσοστὸν 50 % περίπου, ἐπλαισίωσεν ἢ πλαισιώνει τὰς ἑκάστοτε ἐθνικὰς ἀθλητικὰς ὁμάδας, μὲ τὰς καλυτέρας μέχρι σήμερον ἐθνικὰς ἐπιδόσεις. Ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς διεθνεῖς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας στίβου ἐπετυγχάνοντο ἑλληνικαὶ νίκαι καὶ ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν τῆς Ἀστυνομίας Σίλλη, Μεσημέρτση καὶ ἄλλων.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ε. Καραμπέτσος, ἐπιδίδων εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς σκοπευτικῆς ὁμάδος τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, Ὑπαστυνόμον Α' κ. Σ. Σαντᾶν, τὰ εἰδικὰ βραβεῖα τῆς πολυνίκους ὁμάδος.

Διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων, ἐξυπηρετοῦνται, ἐπὶ πλέον, σκοποὶ κοινωνικοὶ καὶ φιλανθρωπικοί, οὐχὶ μόνον εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Πάτρας καὶ Κέρκυραν, ὅπου ἐκδηλοῦται ἡ δραστηριότης τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἐπαρχιακὰς πόλεις. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀναφέρω ὅτι ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἐπραγματοποίησεν ὀκτὼ συναντήσεις, τόσον εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰ περιξ τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις Χαλκίδα—Λεβάδειαν—Λαμίαν—Ναύπλιον κ.λ.π. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐδόθησαν κατόπιν αἰτήσεως τοπικῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων, τὰ προκύψαντα δὲ ἔσοδα προορίζονται διὰ κοινωνικοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, μὲ ἐπηυξημένην μάλιστα δυνατότητα, διότι ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς δὲν ἀποδέχεται καὶ δὲν λαμβάνει ἀποζημίωσιν ἐκ τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

'Η σημερινὴ συγκέντρωσις μοῦ δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγχαρῶ τοὺς ἀθλητὰς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι κατέβαλον ἀξιέπαινον προσπάθειαν διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐμφάνισιν τῶν ἀστυνομικῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων. Μοῦ δίδεται ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ συγχαρῶ τὸν 'Αστυνόμον κ. Κρύον, ὁ ὁποῖος καὶ ὡς ἀθλητής, ἀλλὰ καὶ ὡς Προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Σωματικῆς 'Αγωγῆς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, σημαντικῶς συνέβαλεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀθλητῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὁμάδων.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ καταβάλλεται ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ἀθλητῶν ἡ αὐτὴ προσπάθεια, ὥστε νὰ συμβάλῃ καὶ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ».

Τὸν λόγο τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ ἐκάλυψαν παρατεταμένα ζωηρὰ χειροκροτήματα. 'Εν συνεχεία ὁ κ. Παπαρρόδου ἀπένειμε τὰ βραβεῖα τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ ἀστυνομικοῦ περιστρόφου καὶ ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῶν ἄλλων δύο ἀγωνισμάτων.

Μετὰ καὶ τὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι καὶ οἱ σκοπευταὶ τῶν συμμετεχουσῶν ὁμάδων μετὰ τῶν ἀρχηγῶν των καὶ προπονητῶν των, κατέβηκαν στὴν εἰδικὴ αἴθουσα δεξιώσεων τῆς νέας 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, ὅπου καὶ ἐδόθη μικρὴ δεξίωσις. Σχετικὰ γιὰ τὸ οἴκημα τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, θὰ ἀσχοληθοῦμε εἰδικὰ κάποια ἄλλη φορά, γιατὶ ἔχουμε τόσα νὰ γράψουμε. 'Επὶ τοῦ παρόντος ἐκφράζουμε τὴν ἀπόλυτη ἱκανοποίησί μας γιὰ τὴν πληρότητα τῆς δεξιώσεως, μιὰ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν λοξοδρομεῖ ἡ 'Αστυνομικὴ Σχολή.

Τὰ πλούσια ἐδέσματα καὶ τὰ ἀναψυκτικά, ἐδημιούργησαν μιὰ χαρούμενη καὶ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ζέσταινε ἀκόμη περισσότερο ἡ παρουσία τμήματος τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς 'Αστυνομίας μὲ τὰ ὡραῖα δημοτικά της τραγούδια. 'Αποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀτμοσφαίρας, ἦταν ὅτι σὲ λίγο, μὲ τὴν πάροδο τῆς ὥρας, ἄναψε τὸ γλέντι καὶ ὁ χορὸς συμπλήρωσε τὴν ὡραία αὐτὴ ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσι. Κι' ὅταν ἀργότερα ἀποχωρούσαμε ἀπὸ τὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, φεύγαμε μὲ τὸ συναίσθημα τῆς πλήρους ἱκανοποιήσεως γιὰ τὶς ὡραῖες αὐτὲς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ Σώματός μας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΑ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», ποὺ σὲ λίγο καιρὸ κλείνουν δώδεκα χρόνια ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἀσχολήθηκαν, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, μὲ κάθε εἴδους ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσι καὶ πάντοτε ἐτόνισαν τὴν ἰδιαίτερη σημασία τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ἐπιτευγμάτων, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν βαθμίδα προόδου στὴν ὁποία βρίσκεται σήμερα τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα. 'Εκδηλώσεις ποὺ πρὶν ἀπὸ χρόνια ἐθεωροῦντο ξένες πρὸς τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα, ἀπέδειξαν τὸ πόσο κοντὰ βρίσκονται στὴν μεγάλη μας ἀποστολὴ ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ τὸ πόσο ἀπαραίτητες εἶναι γιὰ τὴν ἀνοδικὴ πορεία μας.

Τὸ περιοδικό, οἱ κινηματογραφικὲς προβολὲς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας, οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, οἱ παναστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, ποὺ γιὰ τρίτη χρονιὰ διεξήχθησαν ἐφέτος, οἱ λαμπρές μας ἐπιτυχίες σὲ κάθε ἀθλητικὴ ἐκδήλωσι, οἱ ἐκδρομὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις στὶς 'Αστυνομικὲς Σχολές, οἱ συνεστιάσεις ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλων ἐκλεκτῶν προσωπικοτήτων τῆς 'Αθηναϊκῆς κοινωνίας, οἱ μετεκπαιδεύσεις ἀστυνομικῶν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τόσες ἄλλες ἐκδηλώσεις, συνετέλεσαν στὸ νὰ γίνῃ εὐρύτατα γνωστὸ τὸ κοινωνικό μας ἔργο, νὰ ἀποκτήσουμε νέους καὶ ἐνθουσιώδεις φίλους, νὰ προβάλουμε, μ' ἕνα λόγο, τὴν 'Υπηρεσία μας σ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Φρονοῦμε ὅτι ἡ ὠφέλεια ποὺ προέκυψε καὶ προκύπτει ἀπὸ τὴν προβολή μας αὐτὴ ὑπῆρξε καὶ εἶναι σημαντικὸ γεγονός. Πιστεύουμε πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις βρίσκονται μέσα στὴν μεγάλη ἀποστολή μας καὶ ὅτι θὰ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διευρύνωνται. Μόνον ἔτσι θὰ

ἔχουμε εἰλικρινῆ συμπαραστάτη καὶ πολύτιμο βοηθὸ καὶ σύμμαχο, τὸ μεγάλο Κοινό.

Ἀφορμὴ γιὰ τὶς σκέψεις ποὺ ἐξωτερικεύσαμε, καὶ τὶς ὁποῖες μὲ κάθε εὐκαιρία ἐπαναλαμβάνουμε γιὰ νὰ γίνουν σ' ὅλους μας βίωμα, ὑπῆρξεν αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ, παράλληλα πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα, δραστηριότης ἑνὸς συναδέλφου σ' ἕνα τομέα ξένο ὡς τώρα στὴν Ἀστυνομία. Κι' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ στῆλες αὐτὲς ἀποφασίζουν νὰ ἀσχοληθοῦν εἰδικὰ γιὰ ἕνα συγκεκριμένο ἀστυνομικό. Μπορεῖ κατὰ διαστήματα νὰ γράφτηκαν ἔμμεσα ἢ ἄμεσα κολακευτικὰ λόγια γιὰ πολλούς, ἐξ αἰτίας κάποιου ἰδιαιτέρου γεγονότος. Ποτὲ ὅμως γιὰ μιὰ τέτοια συγκεκριμένη περίπτωσι. Ἂν τολμήσαμε νὰ φέρουμε στὴν ἀστυνομικὴ δημοσιότητα τὴ περίπτωσι, τὸ κάνουμε γιατὶ ἀξίζει μιὰ τέτοια διάκρισις καὶ γιατὶ ἀκόμη τὸ γεγονὸς ἔχει πάρει τὴν ἀπαραίτητη κοινωνική του δημοσιότητα.

Ὅσοι κατὰ τύχη παρακολουθοῦν τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Χώρας μας, ἀσφαλῶς θὰ διάβασαν κάπου, σὲ κάποια περιοδικά, γιὰ τὶς μουσικὲς ἐπιτυχίες ἑνὸς νέου μουσικοσυνθέτου, ποὺ δὲν εἶναι ἰδιώτης, ἀλλὰ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας. Πρόκειται γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ συνάδελφο, ἀλλά, πάνω ἀπ' ὅλα, τὸν ὑπέροχο μουσικὸ κ. Δημήτριο Μπουκουβάλα, τὸν γνωστό μας ἀπὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας. Διαβάζοντας γιὰ τὶς μουσικὲς ἐπιτυχίες τοῦ συναδέλφου, νοιώσαμε ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια, γιατὶ ἀνήκει στὸ Σῶμα μας. Καὶ θὰ πρέπει νὰ τονισθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἐπιστήμονα μουσικό, ποὺ χρόνια ὁλόκληρα ἐφοίτησε σὲ σχετικὲς Σχολές, διακρινόμενος πάντοτε γιὰ τὶς ἐπιδόσεις του καὶ τὸ ἦθος του.

Ὅπως γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν κ. Μπουκουβάλα ἡ μοῖρα τὸν ἠνώνησε νὰ ἔχη δασκάλους τοῦ ὕψους τοῦ τέως ἀρχιμουσικοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ γνωστοῦ στὸ Πανελλήνιο κ. Σπύρου Δουκάκη, ἀλλὰ καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀρχιμουσικοῦ μας κ. Σωζοπούλου. Τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα τῶν ἐξαιρέτων, κάθε φορά, δασκάλων του, ἀξιοποίησε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία. Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις του στὴν διεύθυνσι τῆς Φιλαρμονικῆς μας, κυκλοφόρησε πρόσφατα τρεῖς δίσκους, μὲ τὴν γνωστὴ ἑταιρεία Dore-Βούλγαρη 7. Οἱ δίσκοι : 1) ταγκὸ τῆς νύκτας καὶ βαλς No 1, 2) ταγκὸ (νοσταλγία) καὶ βαλς No 2, καὶ 3) ταγκό, διασκευὴ τῆς γνωστῆς κομπαρσίτας, καὶ βαλς διασκευὴ τῆς γνωστῆς μελωδίας «κύματα τοῦ Δουνάβεως», κυκλοφοροῦν πλέον ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ συνθέτου «Τζίμ Βάλας». Θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ὅτι καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς δίσκους ποὺ ἐκυκλοφόρησαν, τὰ σχόλια τῶν εἰδικῶν ὑπῆρξαν λίαν κολακευτικὰ τόσο γιὰ τὸν συνθέτη, ὅσο καὶ γιὰ τὸ Σῶμα ποὺ ἔχει στὶς ὑπηρεσίες του στελέχη ποὺ διακρίνονται σὲ ἐκδηλώσεις ἐξωαστυνομικές.

***

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ νὰ γράψουμε περισσότερα, γιὰ νὰ μὴ κάνουμε κατάχρησι τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας. Συγχαίρουμε ἐγκάρδια τὸν ἀγαπητὸ συνάδελφο καὶ φίλο καὶ τοῦ εὐχόμεθα κάθε ἐπιτυχία στὶς ἐπιδιώξεις του. Ἐμεῖς ὡς ἀστυνομικοὶ θὰ εἴμαστε πάντοτε κοντά του, θὰ παρακολουθοῦμε τὶς ἐπιτυχίες του καὶ θὰ τὸν ἐνισχύουμε καὶ ἠθικά, μὲ τὴν καλή μας πάντοτε διάθεσι, ἀλλὰ καὶ ὑλικά, ἀγοράζοντας τοὺς δίσκους του, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ νοιώθουμε ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι, γιατὶ θὰ ξέρουμε πὼς εἶναι δημιουργία ἑνὸς συναδέλφου, ποὺ τόσο ἐκτιμᾶται ἀπ' ὅλους μας.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Θέλω καὶ μπορῶ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ναί, φίλοι μου, ὅπου ὑπάρχει ἕνα θέλω, ὑπάρχει, ὁπωσδήποτε, γιὰ τὸν δυνατὸν καὶ ἕνα μπορῶ. Καμμία δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο σὲ κεῖνον ποὺ θέλει κάτι, ἀρκεῖ νὰ καταβάλλη προσπάθειες συνεχῶς καὶ νὰ μὴ ἀπελπίζεται στὶς πρῶτες δυσκολίες. Βέβαια πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς θέλησι καὶ πίστι, πρέπει νὰ ἔχη χαρακτῆρα δυνατό, ἄκαμπτο, τολμηρὸ καὶ πείσμονα, γιὰ νὰ πετύχη, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ ἐπιδιωκόμενο.

Τὰ «δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω ἱκανότητα, εἶμαι ἐξηντλημένος σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, εἶναι ἀνώτερο αὐτὸ τῶν δυνάμεών μου», πρέπει νὰ εἶναι ξένα σὲ κάθε ἀξιόλογο νέο καὶ διανοητικὰ ὑγιῆ ἄνθρωπο.

Θέλω καὶ μπορῶ, λέγει ὁ ἀγωνιζόμενος νέος. Θέλω καὶ μπορῶ, λέγει ὁ συναντῶν δυσκολίες σπουδάζων φοιτητής. Θέλω καὶ μπορῶ, λέγει ὁ γνωρίζων ὀλίγα καὶ θὰ ἀγωνισθῶ σθεναρῶς γιὰ νὰ μάθω περισσότερα, ἔστω καὶ ἂν κοπιάσω μελετώντας νύχτα καὶ μέρα. Θέλω καὶ μπορῶ, λέγει ὁ ἀδάμαστος καὶ ἀκατάβλητος καὶ τίποτα δὲν μὲ δειλιάζει, ὥστε νὰ φθάσω ψηλά, ὅπως πρέπει καὶ ἐπιβάλλεται.

Μόνον ὁ ὀκνηρός, λέγει τὸ δὲν μπορῶ. Μόνον ὁ ἀδιάφορος, λέγει τὸ δὲν θέλω, «ἂς μείνω ὅμως εἶμαι». Μόνον ὁ φιλήδων καὶ μὴ σκεπτόμενος ἀρκεῖται στὸ παρόν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον τῆς ζωῆς του.

Ὁ εὐγενὴς ὅμως, ὁ γενναῖος, ὁ θαρραλέος, ὁ ἐργατικός, ὁ ὀνειρευόμενος μέλλον καλύτερο, γονιμώτερο καὶ ἀποδοτικώτερον, ὁ μὴ ἀρκούμενος στὰ ἁπλᾶ καὶ ὀλίγα καὶ ὁ μὴ φειδόμενος κόπων καὶ μόχθων, δύο ἔννοιες ἀναπολεῖ διαρκῶς: «τὸ θέλω καὶ μπορῶ», θὰ ἀγωνισθῶ καὶ θὰ ἐπιτύχω στὴ ζωή.

Καὶ ναὶ μὲν λέγεται ὅτι «αἱ περιστάσεις ἀναδεικνύουν τοὺς ἄνδρας», ἀλλὰ ἐξ ἴσου λέγεται ὅτι ὁ «τολμῶν νικᾶ» κάθε δυσκολία καὶ ἀντιξοότητα. Ναί, τολμῶ τὰ δύσκολα γιατὶ θέλω καὶ μπορῶ. Δὲν φοβοῦμαι, δὲν ὀπισθοδρομῶ, δὲν ἀπογοητεύομαι καὶ δὲν ἀφήνω τὸν χρόνο νὰ μοῦ διαφύγη.

Πόση χαρά, ἀλήθεια, καὶ ἱκανοποίησι αἰσθάνεται ὁ ἐπιτυγχάνων τολμηρός; Πόση ψυχικὴ ἀνακούφισι ἔχει ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐσπατάλησε τὸν χρόνον ἄσκοπα; Πόση ἀγαλλίασι καὶ εὐδαιμονία νοιώθει ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἀξιοποιῇ τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ παρέχεται στὴν ζωή του;

Τί τὸ ὡραιότερο καὶ εὐγενέστερο, τί τὸ εὐχάριστο θεάρεστο, καὶ μεγάλο καὶ τί τὸ εὐδαιμονέστερον ἀπὸ μία ζωὴ γεμάτη ἀποδοτικότητα καὶ χρησιμότητα γιὰ τὸν ἑαυτό μας καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους μας, ἔστω καὶ ἂν ἔχη πόνους, καημοὺς καὶ πίκρες;

Τὸ ξέρω, ἡ ζωή μας εἶναι λίγη καὶ ἐμεῖς εἴμαστε περαστικοί, γιατί νὰ ἀγωνιζώμεθα ἄσκοπα; Τίθεται ἴσως τὸ ἐρώτημα.

Ναί, ἀλλὰ γιὰ σκεφθῆτε τί θὰ γινόταν ἂν περνοῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπαρατήρητα μέσα στὸ διάβα τοῦ χρόνου; Χωρὶς πόθους καὶ ἐπιδιώξεις, χωρὶς ἐπιτεύγματα, χωρὶς κανένα θέλω; Δὲν θὰ διέφεραν ἀπολύτως ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα. Ὅ,τι δὲ ὡραῖο βλέπουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε σήμερα, δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Σ' ὅλους μας, λοιπόν, ἂς σαλπίσουν στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας ἕνα θέλω καὶ ἕνα μπορῶ. Ἂς ἀγωνισθοῦμε μὲ πίστι καὶ καρτερία, μὲ θέλησι καὶ ἀποφαστισικότητα. Κανόνας τῆς ζωῆς μας ἂς εἶναι ἡ ἄνοδος, ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀπόδοσις στὸν τομέα ποὺ ταχθήκαμε.

Ναί, φίλοι μου, τὸ θέλω καὶ τὸ μπορῶ, πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μανιάκη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου 19, στὴ συνοικία «Νεάπολις».

Ὁ Γεώργιος Μανιάκης, Βυζαντινὸς στρατηγὸς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, ἐνίκησε τοὺς Ἄραβες στὴ Μ. Ἀσία καὶ τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ τὴν Σικελία. Ὅταν ἐστασίασεν ἐναντίον τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου καὶ αὐτοανηγορεύθη εἰς αὐτοκράτορα, ἐφονεύθη σὲ συμπλοκὴ μὲ τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα, ἐνῶ ἐβάδιζεν ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μανιακίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αὐλῶνος 73, κοντὰ στὴν «Παιδικὴ χαρά», τῶν Σεπολίων.

Τὸ Μανιάκιον ἢ Μανιάκι, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Πυλίας στὸ νομὸ Μεσσηνίας, ἔχει περὶ τοὺς 200 κατοίκους. Τὴν 20ην Μαΐου 1825, ἐδόθη ἐκεῖ ἡ περιώνυμη ὀκτάωρη μάχη μεταξὺ 300 περίπου Ἑλλήνων, ὑπὸ τὸν Γρηγόριον Δικαῖον (Παπαφλέσσαν), καὶ τῆς πολυπληθοῦς στρατιᾶς τοῦ Ἰμπραήμ. Στὴ μάχη αὐτὴν ἐφονεύθησαν μαχόμενοι ἡρωικά, 200 περίπου Ἕλληνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Παπαφλέσσας.

Μανιτάκη Ἐμμανουήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αὐλῶνος 78, κοντὰ στὴν «Παιδικὴ χαρὰ» τῶν Σεπολίων.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Μανιτάκης, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, παρέσχε πολλὲς καὶ πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν Ἀθήνα.

Μάνου Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ὑμηττοῦ 79, στὸ τέρμα τῶν τρόλλεϋ «Παγκράτι».

Ὁ Κωνσταντῖνος Μᾶνος, γυιὸς τοῦ στρατηγοῦ Θρασυβούλου Μάνου, ἀγωνιστής, πολιτικὸς καὶ ποιητής, συναρχηγὸς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου στὸ κίνημα Θερίσου (1905), γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1869. Μετέσχε, τὸ 1896, τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀργανωτῶν τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων (1896). Ἐξέδωσε τὴν συλλογὴ «Λόγια τῆς καρδιᾶς» καὶ μετέφρασε τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους. Ἐφονεύθη τὸ 1913 στὸ Λαγκαδᾶ, συνεπεία ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος.

Μανουσογιάννη ἢ Μανουσογιαννάκη Ἀναγνώστου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζυμπρακάκη 17, κοντὰ στὸν σταθμὸ «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ Ἀναγνώστης Μανουσογιαννάκης (1790—1881), Κρὴς Φιλικὸς καὶ ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821, μετέσχε καὶ τῶν ἐπαναστάσεων τῶν χρόνων 1841, 1858 καὶ 1866—1869, στὴν ὁποία μάλιστα ἐξελέγη πρόεδρος τῆς γενικῆς ἐπαναστατικῆς συνελεύσεως, θέσι ὅμως ποὺ ἀπεποιήθη, λόγω τῆς ἡλικίας του. Παίρνοντας μέρος στὶς διεξαχθεῖσες μάχες, διεκρίθη ἰδιαίτερα στὶς μάχες Κυδωνιῶν καὶ Κεραμιῶν.

Μανουτίου Ἄλδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δημητρίου Σούτσου 43, κοντὰ στὸ γήπεδο τοῦ Π.Α.Ο.

Ὁ Ἄλδος Μανούτιος, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ Ρωμαῖος, περιώνυμος τυπογράφος, ἐκδότης καὶ οὐμανιστὴς τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, γεννήθηκε τὸ 1450 στὸ Μπασσιάνο τῆς Ἰταλίας καὶ ἀπέθανε τὸ 1515 στὴ Βενετία. Ἐξετύπωσεν ἀναρίθμητα ἑλληνικά, λατινικὰ καὶ ἰταλικὰ ἔργα. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων πρωτεργατῶν τῆς διαδόσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων στὴν Δύσι τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐφευρέτης τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων τοῦ ἰταλικοῦ λεγομένου τύπου. Τὸ 1494 ἵδρυσε τὸ ὁμώνυμο τυπογραφεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶδον τὸ φῶς οἱ μνημειώδεις στὴν ἱστορία τῆς Ἀναγεννήσεως Ἀλδινὲς ἐκδόσεις.

Μάντακα (Μαντζάκου).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 109, στὶς ὑπώρειες τοῦ λόφου «Στρέφη».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη παλαιὰ Κρητικὴ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν σὲ ἐθνικοὺς ἀγῶνες καὶ στὴν πολιτική. Γνωστότερος ἐξ ὅλων εἶναι ὁ Ἀναγνώστης (1819'—1918), στρατηγός, ὁπλαρχηγὸς καὶ πληρεξούσιος στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1858, γενικὸς ἀρχηγὸς Κυδωνίας στὶς ἐπαναστάσεις 1866—1869, 1878, 1894—1896, βουλευτὴς καὶ πρόεδρος τῆς Βουλῆς (1895).

Μαντζαγριωτάκη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βενιζέλου 124, κοντὰ στὴν πλατεῖα «Καλλιθέας».

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαντζαγριωτάκης, ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς, γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο τὸ 1856. Μετέσχε τῶν πολέμων 1897, 1912—13 καὶ 1916—21. Ἀπεστρατεύθη τὸ 1921.

Μαντζάκου (Μάντακα). Βλέπε **Μάντακα (Μαντζάκου).**

Μαντζάρου (Νικολάου).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 54, ὄπισθεν τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων.

Ὁ Μάντζαρος—Χαλκιόπουλος Νικόλαος, Ἕλλην μουσικοσυνθέτης, γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα τὸ 1795. Εἶναι ὁ μελοποιήσας τὸν «Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ποὺ καθιερώθηκε ὡς ἐθνικὸς ἑλληνικὸς ὕμνος. Ἐδίδαξε στοὺς πρώτους καθηγητὰς τῆς μουσικῆς στὴν Κέρκυρα καὶ διετέλεσεν ἰσοβίως πρόεδρος τῆς «Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας». Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐμελοποίησε καὶ ψαλμοὺς τοῦ Δαυίδ. Ὡς ἄνθρωπος, ὑπῆρξε μία ἀπὸ τῆς εὐγενέστερες καὶ τὶς πλέον ἀφιλοκερδεῖς φυσιογνωμίες τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀπέθανε στὴν Κέρκυρα τὸ 1873.

Μαντινείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ναυπλίου 66, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Γεώργιο» τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Ἡ Μαντινεία, παλαιοτάτη καὶ σημαντικωτάτη πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἱδρύθη, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Κηφέως (ἥρωος τῆς Ἀρκαδίας) Ἀντινόη, κατεστράφη τὸ 385 π.Χ. ἀπὸ τοὺς Σπαρτιᾶτες καὶ ἐπανιδρύθη ἀπὸ τὸν Ἐπαμεινώνδα, μετὰ τὴν μάχη τῶν Λεύκτρων (371 π.Χ.) Ἀργότερα συνεμάχησε μὲ τὴν Σπάρτη καὶ ἐπολέμησε μαζί της, ἐναντίον τῶν Θηβαίων, στὴν ἐν Μαντινεία συναφθεῖσα περιώνυμη μάχη τοῦ 362 π.Χ., στὴν ὁποίαν ἐνίκησαν μὲν οἱ Θηβαῖοι, ἀλλὰ ἐφονεύθη ὁ ἀρχηγός των Ἐπαμεινώνδας. (Ἡ σημερινὴ ἐπαρχία Μαντινείας, μία τῶν 4 ἐπαρχιῶν τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας, ἔχει ἔκτασι 1384 τετρ. χιλ., περὶ τὶς 55 χιλιάδες κατοίκους καὶ πρωτεύουσα τὴν Τρίπολι). *(Συνεχίζεται)*

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Λουκᾶς 'Αντωνίου.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, ἐκδοθείσης κατόπιν σχετικῆς γνωματεύσεως τῆς Α.Υ.Α.Ε., ὁ 'Αρχιφύλαξ κ. Παναγιώτης Τζανετουλάκος, μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος Β' κατηγορίας.

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Βασίλειος Ζαμποῦκος

'Επὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου 'Αστυνόμου Βασιλείου Ζαμπούκου, ἐπισυμβάντι τὴν 16/11/1964, τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. 'Αντώνιος Καγιᾶς, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«'Επάμηροι ! τί δέ τις, τί δ' οὔτις !
σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος !»
ΠΙΝΔΑΡΟΣ

«Τὴν 16/11/64, εἰς ἡλικίαν 58 ἐτῶν, ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως ἐν τῷ νοσοκομείῳ «'Ερυθρὸς Σταυρός», ἐξ ὀξείας περιτονίτιδος, ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἐκλεκτὸς συνάδελφος Βασίλειος Ζαμποῦκος τοῦ Δημητρίου, ὅστις εἶχε μεταταγῆ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος (Ν.Δ. 330/47) ἀπὸ τῆς 3-4-1948, συνεπείᾳ πνευμονικῆς φυματιώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησε κατὰ τὴν μακρὰν καὶ λίαν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα, τὸ ὁποῖον ἠγάπησε πολὺ καὶ ἐτίμησεν. 'Ο προώρως ἐκλιπὼν ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ ἄριστος ἀστυνομικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν ἱστορικὴν Τρίπολιν τῆς 'Αρκαδίας τὸ ἔτος 1906, ἐκ γονέων εὐσεβῶν Χριστιανῶν, πτωχῶν καὶ τιμίων, ἀναθρεψάντων αὐτὸν «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου».

Κατετάγη εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα τὴν 2-8-1928 ὡς 'Αστυφύλαξ. Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχιφύλακος τὴν 13-4-33 κατόπιν ἐξετάσεων. Προήχθη εἰς 'Υπαστυνόμον Β' τὴν 15-11-43, εἰς 'Υπαστυνόμον Α' τὴν 31-12-47 καὶ εἰς 'Αστυνόμον Β' τὴν 3-1-57. 'Αφ' ἧς προήχθη εἰς ἀξιωματικόν, ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους 'Υπηρεσίας τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸ Ζ' Παράρτημα ταύτης, λίαν εὐδοκίμως, ἀποδοτικῶς καὶ ἀθορύβως. 'Η διέλευσίς του ἐκ τοῦ ρηθέντος Παραρτήματος, ἐγκατέλιπεν ἱκανὰ καὶ ἀνεξίτηλα ἴχνη διαβάσεως. Εἶχε μεγάλην πεῖραν τῆς 'Υπηρεσίας 'Ασφαλείας καὶ ἦτο ἱκανὸς δι' οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν. Εἶχεν ἀρτίαν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ πλουσίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. 'Εχειρίζετο ἐπιμελῶς, ἐπιδεξίως καὶ ταχέως τὰς διαφόρους ὑποθέσεις. Ἦτο αὐστηρῶς προσηλωμένος εἰς τὸ καθῆκον, ἠθικός, τίμιος, εὐσυνείδητος, σεμνὸς καὶ ἀξιοπρεπής. 'Υπῆρξεν ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου. 'Εσέβετο τοὺς ἀνωτέρους του καὶ ἐπεβάλλετο ἀπολύτως ἐπὶ τῶν ὑφιστα-

μένων του. Ἦτο ἀγαπητὸς εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς προϊσταμένους καὶ συναδέλφους του. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς προσέφερεν ἀξιολόγους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἔτυχε πολλῶν ἐπαίνων, εὐαρεσκειῶν καὶ ἠθικῶν ἀμοιβῶν. Ἐπίσης ἐτιμήθη διὰ τῶν μεταλλίων τῆς Ἀστυνομικῆς ἀξίας καὶ τοῦ ἀναμνηστικοῦ τοῦ ἐνδόξου πολέμου 1940—41.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ ὁ προκείμενος νεκρός.

Πολύκλαυστε καὶ ἀλησμόνητε Βασίλη,

Μὲ δακρυβρέκτους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατώδυνον τὴν ψυχήν, ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, καταθέτω ἐπὶ τῆς σεπτῆς σοροῦ σου τὸν ἀπέριττον τοῦτον στέφανον ἐξ ἀνθέων τῆς Ἀττικῆς γῆς, εἰς ἔνδειξιν εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως, διὰ τὰς ἀληθῶς πολλαπλᾶς καὶ ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερες τόσον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅσον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν γενικώτερον.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκλιπόντος ἀλησμονήτου συναδέλφου ἰσχύει τὸ τοῦ σοφοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ Θεοδωρήτου Κύρου: «Ψυχαὶ δικαίων ἐν οὐρανοῖς ναίουσαι, Θεὸν μάκαρα, μέγαν, ἀνυμνοῦσιν ἐν ὕμνοις».

Ἐκφράζων τὰ βαθύτατα συλλυπητήρια ἁπάντων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν εἰς τὴν βαρυπενθοῦσαν καὶ πολύτιμον σύντροφον τοῦ βίου σου, τὰ δύο σεμνὰ καὶ ἐξαίρετα τέκνα σου καὶ τοὺς ἀπαρηγορήτους οἰκείους σου, εὔχομαι αὐτοῖς ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἂς τάξῃ τὴν ψυχήν σου ἐν σκηναῖς δικαίων, ἡ δὲ μνήμη σου, ἂς μείνῃ **αἰωνία!**

Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ καλύψῃ τὴν σεπτὴν σορόν σου, ἂς εἶναι ἐλαφρόν».

Α. ΚΑΓΙΑΣ

Κωνσταντῖνος Μπακοδῆμος

Τὴν 15/11/1964, ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως, συνεπείᾳ καρδιακῆς προσβολῆς, ὁ Ἀστυφύλαξ τοῦ ΙΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Κωνσταντῖνος Μπακοδῆμος. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος, παρηκολούθησαν πολλοὶ ἀστυνομικοί. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτισε, καταθέτων καὶ στέφανον ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τμήματος, ὁ Διοικητὴς τοῦ ΙΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμος Β' κ. Βαλσαμάκης, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Πολυαγαπημένε μας Κώστα,

Συνεκεντρώθημεν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χῶρον, συγγενεῖς, φίλοι, Προϊστάμενοι καὶ συνάδελφοί σου, ἵνα, ἐπιτελοῦντες θλιβερὸν καθῆκον, ἀπευθύνωμεν τὸν τελευταῖον πρὸς Σὲ χαιρετισμόν. Ἀπὸ χθὲς ὁ ἀγαπητός μας συνάδελφος Κώστας Μπακοδῆμος ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας. Δὲν θὰ ἀναλάβῃ πλέον Ὑπηρεσίαν. Ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα μὲ τὸ μακάβριο ψαλίδι της ἔκοψε προώρως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του εἰς τὰ 47 του χρόνια, ἄφησε ἀναπλήρωτο κενὸ εἰς τὴν οἰκογένειά του καὶ μᾶς ἀποστέρησε ἑνὸς νεωτάτου καὶ καλοῦ συνεργάτου.

Πολύκλαυστε Κώστα,

Ὁ αἰφνίδιος καὶ ἀδόκητος θάνατός σου, μᾶς προσεκάλεσε ὅλους γύρω σου μὲ

καρδιὰ σφιγμένη καὶ γεμάτη θλῖψι, γιὰ νὰ σὲ συνωδεύσουμε μέχρι τὴν τελευταία σου κατοικία. Ἐνῶ ἐξετέλεσες κανονικῶς τὴν Ὑπηρεσίαν σου τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, τὴν νύκτα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ περὶ ὥραν 03,30 μία καρδιακὴ προσβολὴ σὲ μετέφερε ἀπὸ τὴν γήινη τούτη ζωὴ στὸν ἄλλο κόσμο, τὸν κόσμο τοῦ αἰωνίου ὕπνου.

Ὁ Μπακοδῆμος Κωνσταντῖνος ἐγεννήθη τὸ 1917 εἰς Πετρωτὸν Καρδίτσης. Κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ ἔτος 1942. Ἀπὸ τῆς κατατάξεώς του ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας μέχρι χθές, ἐπιδείξας ζῆλον, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον του. Πειθαρχικός, τίμιος, ἐργατικός, πρᾶος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἔχαιρε φήμης ἐξαιρετικοῦ ἀνδρὸς διὰ τοῦτο ἠγαπᾶτο καὶ ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Προϊσταμένων του καὶ τῶν συναδέλφων του. Ἦτο ὑπόδειγμα καλοῦ ἀστυνομικοῦ, ὑπόδειγμα καλοῦ ἀνθρώπου, ὑπόδειγμα καλοῦ οἰκογενειάρχου. Διὰ τοῦτο ὅλων μας οἱ καρδιὲς ἐγέμισε ἀπὸ θλῖψι διὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ πάντα ὄναρ καὶ σκιά.

Ἀγαπητὲ συνάδελφε,

Ὡς Διοικητὴς τοῦ Τμήματός σου καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, καταθέτω εὐλαβικὰ ἐπὶ τῆς σωροῦ σου τὸν στέφανον τοῦτον, εἰς ἔνδειξιν φόρου τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ποικίλας καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερες εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος κατὰ τὴν μακρὰν ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν σου. Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς τὸ ὁποῖον σὲ λίγο θὰ σὲ δεχθῆ καὶ θὰ σὲ σκεπάσῃ. Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἂς κατατάξῃ τὴν ψυχήν σου «ἐν σκηναῖς δικαίων» καὶ ἂς χαρίσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειάν σου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπημένε μας συνάδελφε Κώστα».

Βαθύτατα συλλυπούμενοι τοὺς οἰκείους τοῦ θανόντος, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεός, ὁ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἀείμνηστε Κώστα.

Χρῖστος Γαλανόπουλος

Τὴν 16ην Νοεμβρίου ἀπεβίωσεν καὶ ἐκηδεύθη ἐν Ἀθήναις ὁ ἐν συντάξει Ἐπιθεωρητὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς, Χρῖστος Γαλανόπουλος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ κ. Θεράποντος Γαλανοπούλου. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Α΄ νεκροταφείου, παρηκολούθησαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ τ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἀθανάσιος Σαμπάνης, οἱ τ. Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Ἀρχιμανδρίτης, Κοντογεῶργος καὶ Γεωργακόπουλος, ὁ Ὑποστράτηγος, Ἐπιθεωρητὴς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Νικόλαος Παναγιωτακόπουλος καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι ἀστυνομικοί, οἵτινες ἀπέτισαν φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἐκλιπόντα, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τῆς στάσεως τοῦ Δεκεμβρίου 1944, προσῆλθεν αὐθορμήτως εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν Ἀθηνῶν καὶ παρέμεινε μαχόμενος μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἀντιμετωπίζων τὰς ὁρδὰς τῶν ἐπιτιθεμένων κομμουνιστῶν, δοθέντος ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦτο ἄριστος σκοπευτής.

Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου συνεργάτου καὶ θερμοῦ πατριώτου.